LOUELLA CRAMER

Conspiraţia tăcerii

Capitolul 1

Comedia de la televizor n-o amuza deloc, dar era prea obosită ca să se ridice şi să-l strige. Undeva se auzi trântindu-se o uşă şi Caroline deveni atentă. Să fie Kelly? Oare se trezise să meargă la baie? Pe vremea când fetiţa suferea de somnambulism, Caroline nu îndrăznea s-o trezească, ci doar se ţinea după ea, speriată, până când Kelly se urca din nou în pat, apoi plângea întrebându-se ce se petrecea în mintea ei de o făcea să bântuie prin casă ca un suflet rătăcitor.

Dar, slavă Domnului, de aproape un an, Kelly încetase să mai meargă în somn.

Caroline se ridică şi închise televizorul. Ieşi din cameră, dar în căsuţă nu se auzea niciun zgomot. Uşa de la camera lui Kelly era închisă, dar nici dinăuntru nu se auzea nimic.

Mi s-a părut, îşi zise. Au trecut trei ani, dar simţurile mele stau încă la pândă. Oare când se va sfârşi? îşi alungase frica, dar în spaţiul acela strâmt şi întunecos îi încolţise din nou, strecurându-şi tentaculele în mintea ei, tocmai acum când se aştepta cel mai puţin.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în hol când auzi paşi pe alee şi, imediat, soneria. Tresări. Cine să fie? Deirdre? De multe ori se trezea seara cu ea la uşă, ba cerându-i cu împrumut o cană cu zahăr, ba ca să-i spună cine ştie ce glumă făcută pe seama lăptarului.

Când deschise uşa, Caroline îşi pregătise deja zâmbetul de circumstanţă. Imediat vântul îi ciufuli părul şi, râzând, îşi dădu într-o parte şuviţa ce-i cădea în ochi.

Dar zâmbetul i se curmă brusc când lumina din hol căzu asupra chipului încruntat, cu trăsături aspre. Ochii albaştri, sfredelitori, îi urmăreau privirea stupefiată. Caroline scoase un ţipăt scurt, de surpriză şi încercă să închidă uşa, dar bărbatul împinse cu umărul în ea atât de

puternic încât Caroline se dădu câţiva paşi înapoi. Mai scoase un ţipăt dar, de această dată, bărbatul îi astupă gura cu palma. În acelaşi timp se închise şi uşa.

Palidă, Caroline se lipi de perete, cu ochii măriţi de groază şi inima bătându-i frenetic în piept.

— Bună, Caroline. Deşi n-o mai auzise de trei ani, vocea bărbatului era la fel de rece cum o ştia.

Dar nu era decât pe jumătate atentă la vorbele lui, aşteptând să mai audă şi alţi paşi, o altă voce, pentru că, dacă venise şi *el* acolo, ştia că o să-i simtă prezenţa. Brusc, intră în panică. Umezindu-şi buzele uscate cu vârful limbii şi înghiţindu-şi nodul care i se pusese în gât din cauza spaimei, îngăimă:

— Ce cauţi aici? Ai venit singur?

Bărbatul cu ochi albaştri o privi printre gene, dispreţuitor, şi strânse din buze.

— Da, singur. Nu se arătă surprins şi nici n-o întrebă de ce-i pusese o asemenea întrebare.

Deşi spaima îi dispăru treptat, rămase lipită de perete, livid şi privindu-l cu ochii mari.

— Ce doreşti? şopti, dar nu asta ar fi vrut să-l întrebe, nu asta o preocupa în acel moment.

Bărbatul schiţă un zâmbet batjocoritor, pentru că, fireşte, ştia toate întrebările nepuse şi cuvintele nerostite şi Caroline îşi ieşi din fire întâlnindu-i privirea arogantă.

— Cum ai dat de mine?

— Am apelat la serviciile unui detectiv particular, mormăi el şi Caroline simţi că o cuprinde ameţeala la gândul că cineva se interesase de persoana ei şi o spiona, stârnind curiozitatea şi suspiciunea celor din jur. Şi pot spune că i-a luat ceva timp, fiindcă ai fost destul de isteaţă ca să-ţi acoperi urmele şi asta, nu-i aşa, pentru că doreai să nu fii găsită.

— Totuşi, cum m-a găsit? insistă ea, neputându-şi închipui cum, doar dacă avocatul ei o dăduse de gol, deşi îi promisese că nimănui nu va da adresa.

Bărbatul surâse.

— N-am de gând să-ţi spun, zise el pe un ton sarcastic, după care îşi scoase paltonul şi-l azvârli pe un scaun din holişor. Caroline simţi cum, brusc, i se usucă gura. Întoarse capul ca să nu rămână cu privirea pironită la muşchii ce tresăreau sub costumul elegant şi la profilul cu trăsături aspre. Nu mă inviţi înăuntru? întrebă el şi Caroline întoarse din nou faţa spre el, dar evitându-i privirea, fiindu-i teamă că el ar putea observa ceea ce ea nu voia ca el să vadă.

— Ai intrat, deja, neinvitat.

Caroline mai mult îi intui decât îi văzu zâmbetul ironic.

— Nu eşti o gazdă prea primitoare, replică bărbatul, dar ea nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Să ştii că nu sunt obişnuit să mi se trântească uşa în nas, adăugă în treacăt, dar tonul indiferent nu-i putea ascunde iritarea.

Prezenţa lui făcea ca holişorul să pară şi mai strâmt decât era, atunci când făcu câţiva paşi în spaţiul îngust, trecându-şi degetele prin părul negru. Nick Holt avea o statură impunătoare, umeri laţi, era foarte înalt, suplu şi bine făcut. Caroline îşi aminti că atunci când era calm şi relaxat putea fi o companie plăcută, având un zâmbet seducător care-i îndulcea privirea dură, dar mai ştia că în seara aceea nu-şi va etala nimic din farmecul personal. Nick nu râsese deloc de când venise, aşa cum obişnuia cu ani în urmă. De fapt, încetase să mai râdă cu mult înainte ca ea şi Kelly să fi plecat.

— Casa e a ta, ai cumpărat-o? se interesă el, dar întrebarea era mai mult retorică fiindcă, mai mult ca sigur, aflase şi asta. Oare până unde ajunsese acel detectiv cu investigaţiile lui?

— Da, zise Caroline, străduindu-se să vorbească încet şi pe un ton cât mai calm posibil.

Nick intră în camera de zi şi începu să privească în jur, curios. Încăperea nu era mare, dar avea mult spaţiu liber, deoarece Caroline nu-şi permisese s-o mobileze decât cu strictul necesar. Covorul îl cumpărase de la solduri,

garnitura de mobilă, compusă din trei piese, o luase cu preţ redus de la firma căreia agenţia la care era angajată îi făcea publicitate, pusese tapet şi vopsise singură lemnăria. E de mirare câte lucruri poţi face atunci când ţii cu orice preţ, iar în ultimii trei ani Caroline îşi descoperise aptitudini nebănuite până atunci.

Pe unul din pereţi atârna o pictură neînrămată, făcută de mâna unui copil, şi Nick Holt se apropia să o vadă mai bine, în timp ce Caroline îi urmărea nervoasă fiecare mişcare. Kelly o făcuse cu un an în urmă şi reprezenta o casă cu ferestre colorate în negru. Ţinând seama că pe vremea aceea fetiţa nu avea decât şase ani, pictura era de o expresivitate şocantă. Casa îşi arunca umbra asupra unei grădini, întinzându-se şi asupra a două siluete minuscule care alergau. Caroline simţise că i se face rău când o văzuse. Tulburată, învăţătoarea lui Kelly o luase deoparte să i-o arate şi amândouă căzuseră de acord că fetiţa reuşise, în felul ei, să-şi exteriorizeze sentimentele. Caroline atârnase pictura pe perete pentru ca amândouă s-o aibă în faţa ochilor şi astfel să înfrunte realitatea. Poate că tocmai acest lucru o scăpase în cele din urmă pe Kelly de amintirile sumbre, fiindcă la puţin timp după ce făcuse pictura aceea, încetase să mai meargă în somn.

De asta era Caroline nervoasă că Nick Holt o studia atent şi, ca să-i distragă atenţia, începu să-i vorbească repede:

— Ce cauţi aici? De ce-ai venit?

— Tu de ce crezi? Răsucindu-se o privi în faţă cu o expresie dură.

— Uite ce e, nu vreau să crezi că sunt rea, dar n-am de gând să încep o discuţie, fiindcă nu mai e nimic de spus, zise ea plină de nervi.

— Dar eu vreau să discut, replică el pe un ton tăios.

— Te rog, nu! izbucni ea.

— N-am să plec până nu-ţi spun ce am de spus. Am făcut drum lung până aici să te văd, aşa că o să mă asculţi

până la capăt, spuse el băgându-şi mâinile în buzunare şi privind-o cu ostilitate.

Făcându-şi curaj, Caroline se îndreptă spre uşă.

— Mi-e teamă că trebuie să insist.

Dar el nici nu se clinti, continuând să se uite la ea, dispreţuitor.

— Vecinii aud orice zgomot şi la cel mai mic ţipăt vor da fuga să vadă ce se-ntâmplă aici, îl avertiză Caroline.

Înainte să termine fraza Nick fu lângă ea şi nu mai apucă să scoată un sunet că el îi puse palma peste gură.

— Mai ţipă acum, zise el zâmbind batjocoritor, dar şi cu o notă de umor, care însă nu detensionă deloc atmosfera.

Apropierea de trupul acela suplu o tulbură şi simţi un spasm dureros în tot corpul. Întoarse capul şi închise ochii ca el să nu-şi dea seama, dar Nick îşi aţintise privirea asupra ei şi cu degetele îi simţea buzele moi.

Rămaseră nemişcaţi, tăcuţi, ca şi cum sunetul sacadat al respiraţiei lor îngemănate ar fi fost de-ajuns să umple întreaga încăpere. Caroline tremura din tot corpul, dar emoţia pe care o simţea acum nu mai avea nicio legătură cu frică.

Îl auzi pe Nick trăgând adânc aer în piept, apoi acesta îi dădu drumul şi se îndepărtă. Caroline se clătină pe picioare, ameţită, dar apucă totuşi să se aşeze pe canapea înainte să se prăbuşească. De teamă să nu leşine îşi lăsă capul în jos, având senzaţia că tot corpul îi amorţise.

De parcă şi el ar fi simţit nevoia să-şi revină, începu să se plimbe prin cameră atingând obiectele, privindu-le atent. Caroline aşteptă până ce începu să respire normal şi inima nu i se mai zbătea în piept.

De-abia atunci începu să judece lucid, realizând că descoperindu-i-se ascunzătoarea, în locul acela nu se mai putea simţi în siguranţă.

Făcuse eforturi imense ca să clădească viaţa pe care ea şi Kelly o duceau acum şi încă nu ştia de unde adunase

atâta curaj să o ia de la capăt.

— Helen a fost foarte bolnavă, zise Nick brusc, întorcându-se cu faţa spre ea.

Caroline simţi că i se opreşte inima în piept şi i se puse un nod în stomac.

— Bolnavă? repetă, privindu-l îngrozită. Oare ce se întâmplase?

— De pneumonie, continuă el şi ea repetă îngrijorată:

— Pneumonie?

— A fost la un pas de moarte, fiindcă la început nu ne-am dat seama că e atât de grav. A scăpat ca prin minune, dar e încă slăbită. Vrea s-o vadă pe Kelly.

Caroline simţi o împunsătură în inimă. Putea fi o minciună, o capcană, dar nu credea, pentru că Nick avea o expresie foarte serioasă. Deşi o iubea foarte mult pe Helen şi-i era dor s-o revadă, scutură din cap şi spuse cu vocea tremurând:

— Îmi pare rău, dar nu se poate, cu toate că şi eu aş vrea…

— Nu numai că se poate, dar o s-o şi faci, o întrerupse Nick, înroşindu-se la faţă de nervi. I-am promis că îi voi aduce acasă nepoata şi vreau să-mi ţin promisiunea.

Ridicase tonul şi Caroline se uită neliniştită spre uşă.

— Te rog, vorbeşte mai încet. Pereţii sunt subţiri şi se aude prin ei. Vrei s-o trezeşti din somn? Ultimul lucru pe care şi-l dorea în clipa aceea era ca fetiţa să intre şi să-l vadă acolo.

Nick începu să se plimbe nervos prin cameră şi, zărind fotografia lui Kelly, o luă de pe bufet şi o studie câteva clipe.

— Nu-ţi seamănă, nu-i aşa?

Kelly avea o figură mai mult nostimă decât drăguţă: tenul oacheş, ochii de culoarea chihlimbarului şi părul negru drept şi lucios.

— Nu, recunoscu Caroline şi, după o scurtă ezitare, adăugă: Seamănă puţin cu Helen.

Nick îi aruncă o privire pe sub genele dese.

— Da, cred că da, zise punând fotografia la loc. E recentă?

— Da, de acum câteva luni. În fiecare an un fotograf din localitate venea la şcoală şi făcea fotografii, în grup sau fiecărui copil în parte, pe care părinţii le plăteau la un preţ special. Cum ea nu-şi putea permite să-i facă fotografii artistice la studio, cele făcute la începutul primăverii îi plăcuseră, una dintre ele fiind aceea pe care o şi înrămase.

— Arată bine, dar tot palidă cum mi-o amintesc. Caroline întoarse capul. Da, Kelly fusese tot timpul palidă. Copiii percep stările sufleteşti ale celor din jur, chiar dacă nu se exteriorizează, iar Kelly le cunoscuse încă din cărucior, când îşi privea mama cu ochii mari, căprui, uşor speriaţi. Un copil mic nu rezistă să stea cu nervii încordaţi la maximum şi să tresară la cel mai slab sunet, dar ea rezistase. Fusese o fetiţă surprinzător de liniştită şi, deseori, Caroline auzea spunându-i-se: „Ce copil cuminte aveţi! Nu face deloc gălăgie”, dar nu considerase asta o laudă. Kelly fusese nefiresc de tăcută, timidă şi extrem de sensibilă.

În ultimii trei ani se schimbase complet. Acum râdea, era vioaie şi se comporta ca un copil normal de şapte ani. Nu se mai uita speriată peste umăr, la fiecare cinci minute, era fericită şi sigură de sine, iar sentimentul de teamă nu avea să-l mai trăiască vreodată, dacă mama sa va avea grijă de asta.

— Nick… nu-ţi pot explica, dar nu o pot duce pe Kelly la Skeldale, nici măcar de dragul lui Helen.

Privirea lui era dură, sarcastică, fiindcă o dispreţuia şi o condamna, iar ea nu putea să se disculpe.

— Peter e mort, zise el brusc şi Caroline îl privi cu ochi lipsiţi de expresie, încercând să înţeleagă vorbele lui, dar nelăsând să i se vadă pe chipul palid nicio urmă de emoţie.

Deşi se uita la Nick, nu-l vedea. Ochii ei verzi, larg

deschişi, priveau în gol. Vestea o năucise, iar senzaţia de uşurare, venită brusc, după ani de continuă teroare, o lăsase fără vlagă.

Vocea lui deveni gravă şi aspră, în timp ce o privea furios.

— Acum trei luni a avut un accident… a intrat în plin într-un camion parcat, iar maşina lui s-a transformat, într-o clipă, într-un morman de fiare vechi.

Caroline îl asculta tremurând, ţinându-şi mâinile în poală şi uitându-se la el cu ochi ce nu exprimau nimic.

— Dumnezeule, eşti chiar lipsită de suflet. Nici măcar nu încerci să mimezi că-ţi pare rău? Eu îţi spun că soţul tău a murit şi tu stai ca o stană de piatră, fără să scoţi o vorbă. Nicio lacrimă, niciun regret, nicio întrebare. Ce fel de femeie eşti? Ţi-a fost soţ timp de cinci ani. Chiar n-a însemnat nimic pentru tine?

Tonul lui neîndurător o înfioră. Îşi acoperi ochii cu palmele ca să-şi ascundă faţa, dar el se aplecă şi-i dădu degetele la o parte şi, prinzând-o de bărbie, îi împinse capul spre spate, privind-o direct în faţă.

— Uită-te la mine, mârâi el, apoi mormăi o înjurătură, văzându-i ochii mari şi verzi plini de lacrimi. O strânse de bărbie şi-i întoarse cu brutalitate capul într-o parte, după care se întoarse şi se duse să se sprijine de şemineu.

— Şi mai încetează cu lacrimile astea de crocodil, fiindcă sunt tardive şi nu mă impresionezi deloc.

Caroline îşi şterse ochii cu palma tremurând, făcând eforturi să-şi revină. Acum, că primul şoc trecuse, fu cuprinsă de sentimente pe care el nu le-ar fi înţeles şi pe care, oricum, nu i le-ar fi mărturisit vreodată.

Nick se uita la desenul floral al covorului, urmărind cu vârful pantofului tulpinile şerpuite ce legau florile roz.

Când simţi că îşi poate stăpâni vocea, îl întrebă:

— Şi Helen cum a suportat?

— Greu, răspunse Nick fără să-şi ridice privirea, şi Caroline îşi imagină ce fusese în sufletul acesteia. Probabil că Helen avusese aceeaşi senzaţie stranie de şoc şi, în

acelaşi timp, de uşurare, care o făcuse şi pe ea să se clatine pe picioare, dar Nick nu trebuia să afle acest lucru. Că nu ştia nimic, îşi dădea seama după felul în care o privea şi îi vorbea. Oh, biata Helen, nu-i dezvăluise secretul lor… Prin ce-o fi trecut şi eu n-am fost lângă ea. Sunt singura care înţelege ce a simţit Helen, singura cu care a putut vorbi deschis. Probabil că ţinuse totul în ea, prefăcându-se, continuând să joace atâţia ani acea comedie amară.

Nick o privi din nou cu o expresie şi mai dură.

— De-atunci nu şi-a mai revenit şi n-am fost surprins când s-a îmbolnăvit de pneumonie. A dus boala pe picioare câteva săptămâni, fără să se îngrijească. Nu mai mânca, nu mai ieşea din casă şi slăbise atât de mult că arăta ca o sperietoare. Cred că voia să moară. E de mirare că a scăpat având organismul atât de slăbit. Mai bine zis, a fost readusă la viaţă Cât m-am rugat să nu moară! De-asta mă şi aflu aici şi de-asta tu şi Kelly veţi merge cu mine, chiar de-ar fi să vă iau pe sus.

Caroline încuviinţă dând din cap. Nu mai exista niciun motiv pentru care să nu se întoarcă.

Nick schiţă un zâmbet care semăna mai mult cu o strâmbătură.

— Asta vrea să însemne că vii?

— Da.

— Observ că nu mai eşti atât de categorică. Dar amândoi ştim de ce, nu-i aşa? Eu mi-am dat seama că o să te răzgândeşti din clipa în care ţi-am spus că Peter e mort.

În liniştea care se lăsa se auzi sunând telefonul şi amândoi priviră surprinşi spre aparat. Neliniştită, se ridică să răspundă.

— Caroline, e totul în ordine acolo? se auzi vocea îngrijorată a lui Deirdre. Nu vreau să fiu indiscretă, dar parcă am auzit o voce răstită de bărbat.

— Am un musafir, asta-i tot. Caroline încerca să vorbească pe un ton normal. Probleme de familie… cineva e bolnav. Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

— Robin zice că sunt absurdă, dar ştiindu-te singură am vrut să mă asigur că eşti bine.

— Îţi mulţumesc mult.

— Robin zice că probabil e Geoffrey. Tonul ei avea o notă întrebătoare pentru că, bineînţeles, Deirdre murea de curiozitate.

— Nu, nu e el, îi răspunse Caroline, fără alte lămuriri.

Îl simţi pe Nick mişcându-se în spatele ei şi întoarse capul. Îl văzu la câţiva paşi distanţă, cu mâinile în buzunare şi încruntat.

— Va trebui să plec pentru câteva zile, continuă ea.

— Vrei s-o laşi pe Kelly la mine? Deirdre se oferea adeseori să aibă grijă de Kelly. Avea şi ea o fiică de aceeaşi vârstă şi cele două erau prietene foarte bune.

— Oh, eşti foarte drăguţă, dar plecăm împreună. Mergem s-o vizităm pe bunica ei.

— Aha! exclamă Deirdre, surprinsă. Caroline nu-i vorbise niciodată despre rudele ei, lăsând intenţionat să se înţeleagă că nu avea pe nimeni decât pe Kelly. Bine, atunci mâine dimineaţă, la prima oră, vin să văd dacă vrei să te ajut cu ceva. Da? mai zise, văzând că nu mai află nimic de la Caroline.

— Îţi mulţumesc, repetă aceasta, apoi Deirdre îi ură noapte bună şi închise telefonul.

Caroline puse jos receptorul şi, când se întoarse, îl văzu pe Nick uitându-se la ea cu ostilitate. Încercă să-şi ascundă tresărirea involuntară, dar el o observă şi strânse din buze.

— Cine era? o întrebă cu voce tăioasă.

— Vecina mea. Te-a auzit strigând. Şi continuă zâmbindu-i maliţios: Doar ţi-am spus că din vecini se aude orice zgomot.

— Asta înseamnă că, uneori, e stânjenitor pentru tine, zise el sfredelind-o cu o privire rece ca gheaţa. Dacă cumva nu înţelesese aluzia, expresia lui batjocoritoare spunea totul, dar Caroline oricum nu intenţiona să-i dea de înţeles că-i va permite să se amestece în treburile ei, aşa

că se uită la el cu indiferenţă. Am venit cu maşina tocmai de la Skeldale, aşa că tot eu vă duc, pe tine şi pe Kelly.

— Mulţumesc, spuse Caroline pe un ton sec.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Nick rămase nemişcat, cu sprâncenele încruntate şi mâinile în buzunare.

— Helen ştie că m-ai găsit?

— Nu încă.

Asta o surprinse. Oare de ce n-o anunţase pe Helen?

— Am hotărât să aştept până te văd cu ochii mei, fiindcă nu ştiam ce voi găsi aici.

— Detectivul nu ţi-a raportat şi amănunte? întrebă ea batjocoritor.

— Mi-a relatat tot ce a descoperit, dar nu sunt convins că nu mai e ceva de aflat.

— Ce te-aşteptai să găseşti aici?

— De ce eşti singură? întrebă el brusc, aproape răstit.

— Cum adică, singură?

— Doar tu şi Kelly. Ce s-a întâmplat cu Stephen Ryland? Caroline rămase perplexă. Despre ce naiba vorbea?

— Stephen Ryland? repetă, fixându-l cu privirea.

— Nu te preface că nu ştii despre ce e vorba. Ai plecat din Skeldale în aceeaşi zi cu Ryland, şi Peter avea deja suspiciuni în legătură cu voi doi.

Deci asta era, îşi spuse Caroline. Aşa îşi explicase Peter plecarea ei neaşteptată.

— Habar n-aveam că Stephen a plecat din Skeldale, îi replică ea pe un ton cât se poate de calm.

— Nu ştiai? o ironiză Nick. Dumnezeule, dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, mai că te-aş crede! Cu privirea asta inocentă poţi înşela pe oricine. Ia spune, ce s-a-ntâmplat? Te-a părăsit, sau tu te-ai plictisit de el?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu l-am văzut de când am plecat din Skeldale, că habar n-aveam că şi el a părăsit oraşul şi că persoana lui nu mă interesează câtuşi

de puţin?

— Nu, nu te-aş crede.

Caroline ridică din umeri, oftând.

— Ştiam eu. La ce altceva să se fi aşteptat? Nick înghiţise toate minciunile pe care i le debitase Peter, dar pe ea nici măcar n-ar fi stat s-o asculte, mai ales că nu-i putea spune adevărul.

— Cum ai trăit până acum? Cum ai găsit casa asta? Cred că te-a costat ceva bani, se interesă el plimbându-şi ochii prin cameră. Văzută de afară seamănă cu o colivie, dar bănuiesc că la Londra e socotită o locuinţă acceptabilă.

În obrajii Carolinei apăru câte o mică pată roşie.

— Tata a murit acum patru ani şi după ce avocaţii australieni i-au evaluat averea m-am trezit cu o sumă mare de bani. Din moştenirea lăsată de tatăl ei cumpărase casa cu verandă, iar din salariu reuşea doar să plătească rate, facturi şi hrana pentru ea şi Kelly.

— Banii au venit la ţanc, mormăi Nick.

Cu trei ani în urmă când plecase din Skeldale nu s-ar fi putut întreţine pe ea şi pe Kelly dacă n-ar fi fost banii aceia. Da, aşa era. Veniseră la momentul potrivit, ajutând-o să nu-şi piardă minţile, iar lui Kelly salvându-i, poate, viaţa.

— Cum reuşeşti să lucrezi cu normă întreagă, la o mare agenţie de publicitate, şi să ai grijă şi de Kelly?

— Vecina mea o duce la şcoală şi o aduce după-amiaza.

Kelly este colegă de clasă cu fiica ei şi rămâne la ele acasă până mă întorc eu, seara. Deirdre e foarte drăguţă şi, drept să-ţi spun, nici nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— Deci, vrând-nevrând, trebuie să aibă grijă şi de Kelly cât lipseşti de acasă, zise el ironic.

Caroline pufni nervoasă.

— Nu i-am impus nimic lui Deirdre, dacă asta insinuezi! Aranjamentul e în avantajul amândurora.

— Sunt convins, mormăi el, dar privirea lui exprima neîncredere.

— Lui Deirdre îi place să câştige bani fără să aibă o

slujbă. Micul venit suplimentar o face să se simtă mai independentă. Înainte să se mărite a lucrat într-un supermarket şi singura slujbă pe care o poate găsi aici este tot ceva în genul ăsta, dar ea nu mai vrea. O plătesc cu ora, la preţul care se practică aici pentru baby-sitter. Aşa că nu profit de ea.

Caroline era furioasă pentru că se simţea vinovată de viaţa pe care o duceau, deşi ştia că nu are ce face. Trebuia să muncească iar agenţia o plătea foarte bine. Avea nevoie de banii pe care-i câştiga acolo dar, în acelaşi timp, nu putea scăpa de sentimentul de vinovăţie dat de faptul că petrecea atâtea ore departe de fiica sa.

Se uită cu antipatie la figura lui ironică. Ce conta ce crede el? Avea şi aşa destule probleme pe cap, dar nu-l va lăsa cu niciun preţ pe Nick Holt să o blameze.

— Acum eşti amabil să pleci? Sunt foarte obosită. La ce oră vii mâine dimineaţă?

— La nouă, zise el, urmând-o în hol. Îşi luă paltonul şi se îmbrăcă. Noapte bună, îi ură, măsurând-o din cap până-n picioare cu o privire rece care o lăsă să înţeleagă limpede ce

credea despre ea, plimbându-şi ochii asupra sânilor mici şi ridicaţi, coborând-o apoi asupra taliei înguste şi rotunjimii şoldurilor, forme pe care rochia din lână roz le scotea în evidenţă mai mult decât şi-ar fi dorit Caroline în clipa aceea.

Îmbujorată şi cu ochii strălucind de furie, îi deschise uşa.

— Somn uşor, mormăi Nick apoi, când el se îndreptă, Caroline trânti uşa şi izbucni în plâns.

Capitolul 2

Cu câţiva ani în urmă medicul îi prescrisese somnifere, dar îi fusese frică să le ia, ca nu cumva, dormind prea adânc, să n-o audă pe Kelly când o strigă din camera ei. Ani de-a rândul dormise iepureşte, în unele nopţi chiar deloc, şi era de mirare cum se putuse obişnui

să doarmă cinci, şase ore pe noapte, sau dacă era nevoie, chiar mai puţin.

În seara aceea, după ce plânse aproape o oră, adormi de îndată ce puse capul pe pernă, dar nu înainte să bage capul pe uşă ca să vadă ce face Kelly. Fetiţa dormea cu un braţ sub capul întors într-o parte. Caroline îi luase mâna şi i-o băgase uşor sub plapumă, apoi o sărutase pe frunte şi ieşise în vârful picioarelor.

Când se trezi păsărelele cântau în grădină. Uitase să pună ceasul să sune, dar era abia şapte şi avea timp destul să se pregătească. Întinsă în pat şi urmărind razele soarelui de toamnă ce se strecurau în cameră, brusc realiză că foarte curând se va afla la Skeldale, nume de care era legat un noian de amintiri.

O auzi pe Kelly umblând prin camera ei şi începu să se frământe. Va trebui să-i spună, dar cum avea să primească vestea? Numai gândindu-se la asta şi simţea că i se face rău. Kelly era mult prea matură pentru un copil de vârsta ei dar, chiar şi aşa, moartea e un fenomen pe care nu l-ar fi înţeles şi Carolinei îi era teamă de reacţia fetiţei.

Uşa se deschise şi aceasta intră veselă în cameră, dar cu reproş în priviri.

— E aproape şapte şi jumătate şi tu nu te-ai ridicat din pat. O să întârziem!

Caroline îi întinse mâna, zâmbindu-i nervos.

— Azi nu te duci la şcoală, scumpo. Vino aici, vreau să-ţi spun ceva.

Kelly urcă în pat şi se ghemui în braţele ei.

— Dar n-a venit duminica, spuse cu îndoială în glas.

— Vreau să-ţi spun ceva, repetă Caroline şi Kelly o privi îngrijorată. Copiii, ca şi animalele, au instincte care le depăşesc înţelegerea, iar Kelly captase vibraţiile nervoase ale mamei sale şi acum era neliniştită.

— E vorba de tăticu’, zise Caroline şi, imediat, îi simţi trupuşorul cum se încordează.

Era una dintre cele mai grele situaţii căreia Caroline trebuia să-i facă faţă şi ar fi ales un alt moment, mai

potrivit, dacă timpul n-ar fi presat-o; trebuia să-i spună lui Kelly înainte de venirea lui Nick şi înainte de plecarea la Skeldale.

În mod ciudat, reacţia fetiţei fu asemănătoare cu a ei şi, văzând-o pe Kelly plângând, se simţi vinovată pentru că nu-l putea jeli pe Peter. Nu-i dorise moartea, dar dorise să-l ştie cât mai departe, pentru că prezenţa lui o timora; în momentele acelea, însă, se simţea vinovată şi mâhnită.

— Tăticu' era bolnav, scumpo, foarte bolnav, dar tu n-ai nicio vină.

Pe Kelly, însă, plânsul o uşură, luându-i de pe umeri povara vinovăţiei şi alungându-i ura şi spaima, sentimente care o inspiraseră când pictase umbra ce cădea peste casă şi grădină.

Caroline se ridică din pat.

— Mergem s-o vizităm pe bunica. Vrei s-o vezi, nu-i aşa? Plecăm azi, aşa că trebuie să ne grăbim, da? Până pregătesc micul dejun, du-te şi te spală.

— Pe bunica? întrebă Kelly, oprindu-se din plâns. E adevărat? Chiar mergem la Skeldale?

— La Skeldale, bineînţeles, unde în altă parte stă bunica? Şi o goni dându-i o pălmuţă peste fund. Acum, domnişoară, te speli cum trebuie, apoi te îmbraci.

O auzi pe Kelly alergând pe hol în timp ce ea punea oul fiert în păhărelul galben pe care-l acoperi cu capişonul croşetat special, ca să-l ţină cald pentru Kelly. Tot ea îi tricotase fetiţei şi câteva pulovere; era un mod confortabil de a-şi petrece serile lungi în faţa televizorului.

Kelly intră tăcută în bucătărie şi se aşeză la masă. Încă palidă, se uita la mâncarea pe care Caroline i-o pusese în faţă.

— Nu mi-e foame, mami.

— Încearcă să mănânci ceva, fiindcă avem mult de mers cu maşina.

Kelly îşi înălţă privirea spre ea.

— Cu maşina? Plecăm cu maşina?

Caroline încuviinţă din cap.

— A venit să ne ia unchiul Nick. Ţi-l mai aminteşti? Kelly se încruntă.

— Nu e... nu a fost vărul lui tăticu'? Şi el locuia în Skeldale.

— Da, aşa e. Într-o oră vine să ne ia, aşa că în timp ce eu pregătesc bagajele şi mă îmbrac, tu mănânci, da? Nu vrei nişte lapte rece?

Kelly dădu din cap că da şi începu să mănânce fără poftă şi strâmbându-se puţin.

Chiar atunci Deirdre bătu la uşă şi intră în bucătărie, uitându-se la Caroline uşor îngrijorată.

— Sunteţi bine? Caroline îi confirmă.

— Nu ştiu cât vom fi plecate. Poţi s-o anunţi tu pe directoare că Kelly va lipsi o vreme de la şcoală?

— Da, sigur.

— Şi poţi să anulezi abonamentul la ziare şi lapte? Caroline căută să-şi aducă aminte dacă mai avea s-o roage ceva.

— Am cheie şi o să vin să verific dacă totul e în regulă, îi promise Deirdre. Nu-ţi face griji. Lasă-mi un număr de telefon unde să te găsesc în caz că se iveşte vreo problemă.

Caroline îi notă numărul lui Helen şi i-l dădu.

— Altceva? o întrebă Deirdre.

— Când ai timp, aş vrea să uzi florile din ghivece. Trebuie udate cam de două, trei ori pe săptămână.

— Bine. Altceva? Deirdre era grăbită să se întoarcă acasă la Sharon care, în mod sigur, la ora aceea, îşi lua micul dejun.

— Nu, nu cred. Îţi mulţumesc din suflet. Cândva am să mă revanşez.

— Ai grijă de tine şi ţinem legătura, spuse Deirdre, apoi zâmbindu-i lui Kelly îi ură drum bun.

— Pup-o pe Sharon din partea mea, o rugă Kelly, şi lui Caroline îi fu teamă să nu înceapă din nou să plângă, dar nu se întâmplă aşa, deşi fetiţei îi tremura buza de sus.

— Bine, pa, mai spuse Deirdre şi ieşi, iar Caroline

alergă în baie. După ce se îmbrăcă pregăti câte o valiză pentru fiecare. Kelly avea nevoie de multe haine, fiindcă le strica într-un ritm infernal, atrăgând murdăria ca un magnet.

De îndată ce sfârşi treburile îl sună pe Geoffrey, care se răsti la ea:

— Şi cât timp vei fi plecată? Eu ce mă fac între timp? Geoffrey era un agent de publicitate cu mult talent şi care gândea în sloganuri publicitare. Avea o faţă de o extraordinară mobilitate care-l ajuta să facă nişte imitaţii extrem de reuşite, şi o limbă ascuţită ca o lamă de brici.

— Îmi pare rău, dar n-am ce face, se scuză Caroline. Niciodată nu-i vorbise despre căsătoria sa, dar credea că el bănuieşte ceva, pentru că era un tip intuitiv, versat şi cu o minte ageră.

Când reveni în bucătărie Kelly strânsese deja masa şi spălase vasele. Tocmai puse castronul de cereale în uscătorul de vase.

— Bravo, o lăudă Caroline. Kelly învăţase s-o ajute în gospodărie şi o făcea mai ales dimineaţa, când amândouă se grăbeau să plece, una la serviciu, cealaltă la şcoală.

Se auzi soneria şi Kelly tresări.

— Trebuie să fie unchiul Nick, zise Caroline pe un ton vesel. Te duci tu să-i deschizi, scumpo?

Kelly ieşi tăcută din bucătărie şi Caroline auzi uşa deschizându-se şi pe Nick spunând:

— Bună, tu eşti Kelly, nu-i aşa? Te-ai schimbat atât de mult, mai să nu te recunosc. Credeam că eşti mai înaltă!

Niciodată nu-i vorbise atât de drăguţ, se gândi Caroline, apoi apăru şi ea, iar Nick îi aruncă o privire aspră, fără măcar să schiţeze un zâmbet.

— Astea-s bagajele? Mă duc să le pun în portbagaj.

— Mulţumesc. În prezenţa lui Kelly încercau să se comporte politicos unul cu celălalt. Nick luă bagajele şi ieşi, iar Caroline, cu degetele tremurându-i puţin, o ajută pe Kelly să-şi tragă fermoarul hanoracului tivit cu blăniţă.

— Acum îmi aduc aminte de el, spuse veselă fetiţa. E

simpatic.

— Mai du-te o dată la baie înainte de plecare, o sfătui Caroline, prefăcându-se că n-a auzit.

— Abia am fost, protestă Kelly, ţopăind de nerăbdare. Şi, înainte s-o poată opri, fetiţa o zbughi afară. Caroline îşi puse haina şi se încheie la nasturi, pentru prima oară nemaigândindu-se că în următoarele ore va călători în maşină cu Nick. Dar va sta în spate cu Kelly, altfel, simţindu-l prea aproape, ar fi fost tot timpul tensionată.

Ieşi afară şi încuie uşa de la intrare. Razele soarelui care se jucau în frunzişul de la poalele dealului dădeau peisajului un aer vesel, ospitalier. Noaptea, luminile caselor din vale străluceau ca stelele pe cer. În dimineaţa aceea cerul era senin, şi la orizont se putea zări Londra, o aglomeraţie de acoperişuri, turle ascuţite de biserici şi zgârie-nori. Suburbia în care locuiau se afla la 8 kilometri de centrul capitalei. Londra se întindea pe o suprafaţă în formă de cerc, ce se lărgea cu fiecare zi, devorând zone verzi şi cătunuri, ca o ciupercă otrăvitoare.

Caroline trase adânc aer în piept. Amintirile despre Skeldale o frământau atât de mult încât nu mai privi cochetul orăşel Yorkshire şi terenurile mlăştinoase din vecinătate.

Se îndreptă spre maşina care o aştepta, un Porsche negru, tipic pentru gusturile sofisticate ale lui Nick Holt, şi se opri să o privească mută de admiraţie, însă el o luă de braţ şi o împinse pe scaunul de lângă şofer. Kelly era deja pe bancheta din spate.

— Ce maşină grozavă, nu-i aşa, mami?

— Da, grozavă, răspunse Caroline pe un ton sec, în timp ce Nick se aşeza alături; apoi el îi aruncă o privire ironică şi porni motorul.

Caroline se întoarse să privească prin luneta din spate şi o văzu pe Deirdre pe aleea din faţa casei, uitându-se curioasă după maşină. Îi făcu semn cu mâna şi aceasta îi răspunse la fel.

— Până la prânz trebuie să ajungem la Skeldale,

mormăi Nick, dând colţul străzii.

— Ce viteză atinge? îl întrebă Kelly aplecându-se între ei peste scaunele din faţă, îmbujorată de emoţie. Caroline o privi îngrijorată, dar se părea că fetiţa uitase de vestea morţii tatălui ei. Copiii au un comportament imprevizibil iar Kelly ştia cum să-şi alunge din minte amintirile neplăcute. Ea, Caroline, nu va reuşi niciodată această performanţă. În clipa aceea fetiţa era încântată şi nerăbdătoare să ajungă la Skeldale, în maşina aceea elegantă şi rapidă. Nu mai urcase niciodată într-o asemenea maşină, şi nici Caroline.

— Aşteaptă să ajungem pe autostradă şi-ai să vezi atunci, îi promise Nick şi Caroline simţi cum inima începe să-i palpite. Ei nu-i plăcea viteza.

— Oh! exclamă Kelly, în culmea fericirii, uitându-se la Nick cu ochi strălucitori ce exprimau adoraţie. Caroline întoarse capul, încruntându-se.

Îl auzi pe Nick vorbindu-i fiicei sale pe un ton calm şi folosind cuvinte pe înţelesul ei, pentru ca ea să-i poată răspunde. Kelly era extaziată, iar Caroline nu trebuia să-i vadă faţa ca să-şi dea seama că Nick îi alungase tristeţea. Kelly nu mai cunoscuse până atunci pe cineva ca el. Era chiar mai grozav decât zâna cea bună din poveşti.

O dată ajunşi pe autostrada spre nord, maşina prinse viteză, lăsând în urmă şoferi invidioşi cu maşini mai puţin performante. Caroline îl urmări un timp pe Nick cu coada ochiului, cum mânuia volanul cu dezinvoltură, apoi întoarse capul înăbuşindu-şi emoţia. Se detesta pentru că prezenţa lui o tulbura la fel de mult ca în ultimul an dinaintea plecării din Skeldale.

Nick receptase cele câteva semnale imprudente ce o dăduseră de gol. O dată sau de două ori o surprinsese privindu-l pe furiş şi de-atunci în ochii lui albaştri începuse să citească dispreţ şi ostilitate.

El credea că acela era motivul real al acuzaţiilor pe care Peter i le aducea ei şi începuse s-o evite, pe cât posibil, dar Caroline ştia ce e în mintea lui, atunci când se

mai întâlneau cu diverse ocazii, şi acest lucru o făcea să sufere. Ce ironie a sorţii!

La ora unsprezece se opriră la un bar pe autostradă, să bea câte o cafea. Kelly o zbughi să inspecteze jocurile mecanice, luându-şi cu ea o Cola şi câţiva biscuiţi pe care-i devoră într-o clipă. Caroline îşi ţinea capul în jos, uitându-se pe masă şi aşteptând să se răcească puţin cafeaua aburindă.

Îl simţi pe Nick pironindu-şi ochii asupra ei. Vântul îi ciufulise părul şi acum soarele i se juca în buclele mătăsoase. Precis arăta ca naiba şi singurul lucru pe care şi-l dorea în momentul acela era ca el să nu se mai uite la ea atât de insistent, pentru că asta îi îngheţase sângele în vene.

— Ce zi superbă, nu-i aşa? zise pe un ton vesel, trecându-şi degetele prin păr, încercând să şi-l aranjeze.

— Aşa e! Vocea ironică şi felul în care el îi urmărea mişcarea mâinii o făceau şi mai nervoasă.

— Helen ştie că venim?

— Am sunat-o aseară. Nick sorbi din cafea şi continuă: începuse să plângă.

— Oh, săraca Helen!

— Da, săraca Helen, o îngână el, maliţios. Ţine foarte mult la tine. Dumnezeu ştie de ce, mai grăia privirea lui şi Caroline simţi că roşeşte.

— Şi eu o iubesc mult, zise, înfruntându-i privirea.

— Nu mai spune! exclamă el, părând sincer surprins.

— Da!

— Atât de mult încât în trei ani nici măcar o felicitare de Crăciun nu i-ai trimis, murmură el ridicând o sprânceană.

Remarca lui o deranjă şi Caroline întoarse capul. O zări pe Kelly stând lângă unul din jocurile mecanice şi urmărind punctajul pe tabela electrică.

— Ce faci, exact, la agenţia aceea de publicitate? o întrebă Nick şi ea îl privi din nou.

— Concep reclame. Dar, fireşte, ştii deja acest lucru,

adăugă nervoasă. Nu se poate ca detectivul pe care l-ai angajat să nu se fi interesat ce fac. Nick ridică din umeri, surâzând.

— Cred că a aflat şi cu ce săpun te speli. E un tip meticulos.

— Nu-i deloc amuzant, izbucni Caroline. N-aveai niciun drept să-l pui să mă spioneze! Mi se face rău când mă gândesc că şi-a băgat nasul în viaţa mea personală.

— Secretele vieţii tale personale nu le-a descoperit, zise Nick, fixând-o cu privirea. În legătură cu asta n-a obţinut nicio informaţie.

— Hotărăşte-te… tocmai ai spus că ştie până şi ce săpun folosesc!

— În schimb, n-a aflat cu cine te culci, rosti el, tărăgănând cuvintele şi uitându-se cu o plăcere sardonică la faţa ei roşie ca focul.

— Ce dezamăgire pentru tine, murmură Caroline, simţind că în clipa aceea îl detestă.

— Asta numai fiindcă, bineînţeles, tu şi şeful tău sunteţi cât se poate de discreţi. Detectivul mi-a spus că e un tip stilat.

— Oh, nu fi absurd! izbucni ea.

— Iar asta va fi o mare uşurare pentru Frey Forrester, continuă el, rânjind.

Caroline se crispă. Nu-l putea lăsa să creadă în continuare minciunile pe care Peter i le băgase în cap. Frey era un om deosebit şi ar fi fost un dezastru pentru el, ca doctor, dacă s-ar fi aflat zvonurile care circulau pe seama lui. Nu putea lăsa să-i fie ştirbită reputaţia.

— Între mine şi Frey n-a fost absolut nimic. Asta era doar în imaginaţia lui Peter. N-am avut cu nimeni nicio aventură şi în afară de el n-a existat alt bărbat. Nick hohoti scurt, privind-o batjocoritor.

— Ăsta-i adevărul, insistă ea, dorind să fie crezută. Niciodată nu m-am uitat la altcineva.

— Aşa să fie, Caroline? Vocea ironică şi privirea lui ce parcă o ardea îi aduseră în minte o întâmplare care, până

şi acum, după atâta vreme, reuşea să o tulbure. Întoarse repede capul, îmbujorată, simţindu-şi sângele pulsând în tâmple.

Tăia nişte trandafiri în grădină când apăruse Nick care venise să-i transmită din partea lui Helen că ceaiul e gata. Soarele abia asfinţise, dar fluturii de noapte se iviseră deja, zburând în jurul copacilor. Caroline tocmai îl urma, abătută, când un fluture îi atinsese faţa şi ţipase de frică.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el surprins şi ea îşi ridicase privirea îngrozită spre el, ca imediat să înceapă să râdă, realizând că se speriase degeaba din cauza unui biet fluture. Şi atunci Nick se aplecase şi o sărutase, iar ea nu se ferise. Dimpotrivă, se lipise de el, îi încolăcise gâtul cu braţele şi răspunse sărutului cu frenezia clipei ce nu avea nici început, nici sfârşit. Nick întrerupse brusc acel sărut pătimaş şi se repezi în casă, fără un cuvânt, lăsând-o înmărmurită şi înfricoşată de ce făcuse.

Fusese prima şi ultima oară când se întâmplase aşa ceva. După acea întâmplare, Nick începuse să fie distant, ostil, neprietenos, convins că suspiciunile lui Peter în ce o priveau erau întemeiate. Dacă pe el îl sărutase aşa, atunci nu s-ar fi dat în lături s-o facă cu oricine. De multe ori Caroline se întrebase dacă nu cumva el o sărutase intenţionat, să vadă cum reacţionează, şi se detesta pentru ce făcuse, pentru că se dăduse de gol şi, bineînţeles, nu-i putea spune: „Tu eşti singurul bărbat la care m-am uitat!” Ar fi crezut-o? Şi aşa să fi fost, s-ar fi simţit penibil şi umilită să-i mărturisească acest lucru.

Kelly apăru în fugă şi părăsiră localul tăcuţi, dar fetiţa era prea vorbăreaţă şi plină de vervă ca să observe ceva, şi tot drumul spre nord fu de o neînchipuită exuberanţă.

Lăsară în urmă şesul şi câmpurile mănoase din centrul ţării, îndreptându-se spre un ţinut cu dealuri aride şi mlaştini unde creştea iarba neagră. Toamna schimbase culorile pământului, de la verdele crud, mustind de apă, la

galbenul-ruginiu al ierburilor uscate.

Kelly începuse să se plictisească şi abia dacă mai scotea o vorbă. Îşi lăsase capul pe speteaza moale a banchetei şi căsca obosită. Caroline privea afară la stâncile mici împrăştiate pe dealuri şi jos, în vale, care făceau ca peisajul să semene cu o tablă de şah.

Prezenţa lui Nick, trupul lui suplu aproape atingându-se de al ei, profilul cu trăsături aspre şi tăcerea apăsătoare, toate la un loc o tulburau şi Caroline făcea eforturi să-şi abată atenţia de la el, ba urmărind zborul unei ciori care poposi într-un lan, ba uitându-se pe vârful unui deal la ruinele invadate de buruieni ale unei mănăstiri, sau la casele cenuşii din piatră cu acoperişuri din ardezie, din sătucurile prin care treceau.

Dar nimic din toate acestea n-o interesa cu adevărat, doar se prefăcea că admiră peisajul, ca să nu se lase copleşită de liniştea ce-o înconjura.

Cerul senin se întunecă treptat şi stropi repezi de ploaie începură să bată în parbriz.

— Plouă, zise Kelly şi Caroline îi confirmă.

Aşa îşi amintea ea Skeldale şi se părea că aceea era vremea cea mai potrivită pentru întoarcerea acasă; vântul şuierând în vale, copacii biciuiţi de ploaie şi frunze veştede spulberate de vijelie plutind deasupra câmpurilor.

— Bun-venit acasă, îi ură Nick pe un ton ironic şi, întorcând capul spre el, Caroline observă cu uimire că zâmbeşte.

Skeldale era adăpostit în cuta unui deal înconjurat de terenuri mlăştinoase, poziţie care-l ferea de crivăţul iernii. Helen locuia la celălalt capăt al oraşului, dar, spre surprinderea Carolinei, Nick n-o luă pe şoseaua îngustă ce străbătea oraşul, ci pe un drumeag, la stânga.

— De ce mergem pe-aici? întrebă, amintindu-şi brusc că pe acolo se ajungea la el acasă.

— Helen locuieşte la mine, răspunse el cu o voce fără inflexiuni.

Caroline se îndreptă din umeri.

— Când a ieşit din spital nu era în stare să-şi poarte singură de grijă, aşa că am invitat-o să se mute la mine până se reface complet.

Caroline se îngrozi la gândul că Nick se putea aştepta ca ea să accepte să locuiască sub acelaşi acoperiş cu el.

— Crezi că găsim o cameră liberă la hotelul din Market Square? întrebă ea pe un ton voit indiferent, sperând ca vocea să-i sune normal.

— Veţi sta la mine, zise Nick aruncându-i o privire maliţioasă.

— Eşti foarte amabil, dar…

— Dar nimic, o întrerupse el, scurt.

— Vorbesc serios…

— Camerele voastre sunt deja pregătite.

Caroline ar fi continuat să protesteze dacă Nick nu i-ar fi aruncat o privire dură, ameninţătoare, care o amuţi. Se lăsă pe spate, roşie la faţă de nervi. La urma urmei, era vorba doar de câteva zile şi nu trebuia decât să se obişnuiască cu ideea.

— Drăguţ din partea ta că te-ai deranjat atâta, spuse, abia abţinându-se să nu izbucnească, dar fu răsplătită cu altă privire rece.

— Eu nu m-am deranjat deloc. Menajera a avut grijă de toate.

— Doamna Bentall încă mai lucrează la tine? Caroline şi-o amintea vag: o femeie slabă, cu păr cărunt şi trăsături parcă săpate în piatră.

— Da.

Maşina luă o curbă strânsă şi zidurile cenuşii ale unei case se zăriră printre crengile golaşe ale copacilor, profilându-se pe cerul plumburiu.

Caroline întoarse capul să se uite în spate. Kelly adormise cu capul pe spateaza banchetei, cu gura întredeschisă şi faţa îmbujorată. Îi era milă s-o trezească. Drumul fusese obositor pentru ea, nefiind obişnuită să călătorească pe distanţe lungi, străbătând ţara în maşină.

Nick răsuci volanul şi încetini viteza ca să intre pe poarta înaltă de fier. Caroline se uită curioasă la casa cu ziduri de piatră. Nu fusese decât de câteva ori acolo şi şi-o amintea vag.

Nick opri în faţa intrării principale, coborî şi deschise portiera, apoi amândoi se uitară la Kelly care încă dormea.

— Doamnă Storr…

Vocea aspră şi nervoasă pe care o auziră în spate îi făcu să se întoarcă. Helen stătea în prag, iar în spatele ei doamna Bentall încerca s-o împiedice să iasă în ploaie.

— Aşteptaţi aici că vin ei la dumneavoastră, o sfătui aceasta pe tonul îngăduitor cu care te adresezi unui copil.

Caroline alergă cu braţele deschise spre Helen care suspină, cu ochii plini de lacrimi:

— Oh, scumpa mea, nu credeam că am să te mai văd vreodată. Unde-i Kelly? N-ai adus-o cu tine?

Îmbrăţişând-o şi sărutând-o, Caroline îi spuse:

— E în maşină. A adormit frântă de oboseală.

— Abia aştept s-o văd. Cred că s-a schimbat foarte mult. Mi-a fost atât de dor de voi şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că v-a adus aici pe amândouă, spuse Helen cu voce slabă, zgribulindu-se de frig.

— Intraţi în casă! Vreţi să vă îmbolnăviţi din nou de pneumonie? o certă doamna Bentall.

— Nick, ad-o pe Kelly înăuntru, ad-o înăuntru, Nick, îi spuse Helen, plângând şi râzând în acelaşi timp.

— Lasă că o aduce, zise Caroline, trăgând-o de mână. Vino înăuntru, Helen, nu mai sta în frig.

Şemineul din piatră în care focul ardea vesel, fotoliile moi şi comode, covorul roşu şi draperiile de catifea dădeau camerei un aer intim, ospitalier.

— Stai jos, Helen, îi spuse Caroline, dar aceasta nu se aşează. Se uita spre uşă, nerăbdătoare. În obraji avea două pete mici, roşii. Întotdeauna fusese o femeie slabă, acum însă era trasă la faţă şi prin pielea străvezie i se vedeau oasele fragile. Părul îi albise complet şi arăta mult mai în vârstă decât cei şaizeci de ani pe care-i avea. Privind-o,

Caroline simţea că o doare sufletul. Nick intră ducând-o în braţe pe Kelly care privea somnoroasă în jur, clipind des din cauza flăcării puternice a focului din cămin. Avea faţa îmbujorată de căldură şi ochi strălucitori.

— Kelly, iubita mea, zise Helen.

— Stai jos! îi ordonă el, nervos, şi Helen se aşeză, docilă, dar cu braţele întinse spre Kelly, care se repezi şi i se urcă pe genunchi.

Capitolul 3

În seara aceea, după ce Kelly fu dusă la culcare, Nick dispăru discret, spunând că trebuie să treacă pe la un prieten, iar Caroline şi Helen rămaseră de vorbă lângă foc. Întreaga după-amiază Helen şi-o petrecu cu nepoata sa, sub privirea uşor neliniştită a Carolinei, căreia îi era teamă să nu se obosească prea mult. Helen era atât de slăbită încât prea mult efort nu-i făcea bine. Pentru orice eventualitate o supraveghease tot timpul, gata în orice moment să intervină ca s-o convingă să se odihnească, dacă ar fi dat semne de oboseală.

— Ar trebui să te duci la culcare, Helen, o sfătui Caroline, uitându-se la ceas.

— Nici nu mă gândesc, ripostă aceasta, privind-o veselă. Nu începe şi tu… mi-ajunge cât mă cicăleşte doamna Bentall.

— Are dreptate, a fost o zi obositoare pentru tine.

— De multă vreme nu m-am simţit atât de bine. Oh, scumpa mea, mi-a fost atâta dor de tine şi n-am cuvinte să-ţi spun ce fericită sunt că v-aţi întors.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine şi ne bucurăm că suntem aici. Caroline ezită o clipă, apoi continuă: Helen, mi-am făcut mereu reproşuri pentru felul în care am plecat, ştiind că-ţi vei face griji în privinţa noastră, dar…

— Ştiu, o întrerupse Helen. Te-am înţeles.

— N-am vrut să afli unde suntem. Imediat, însă, îi păru rău de ce spusese, fiindcă Helen o înţelesese încă de la început. Scuză-mă.

— Eşti ultima persoană care ar trebui să-şi ceară iertare. Eu ar trebui s-o fac pentru că ai îndurat prea multe.

— Dacă n-ar fi fost Kelly, aş fi suportat în continuare.

— Ştiu, spuse Helen, îndreptându-şi privirea spre focul din şemineu.

Câteva momente se lăsă tăcerea. Se auzea doar vântul şuierând prin hornul şemineului, ploaia răpăind pe acoperişul casei şi pocnetul scânteilor din lemnele uscate.

— Kelly s-a schimbat foarte mult, zise Helen brusc. Ai făcut treabă bună. Mi-era teamă că a rămas un copil timorat.

— Şi mie mi-era frică de asta. Caroline se gândea la pictura de pe peretele de acasă. Umbra întunecată făcea parte din viaţa fiicei sale, iar Kelly nu putea uita complet acea perioadă – i s-ar fi cerut prea mult – dare reuşea acum să nu se mai gândească decât la lucruri plăcute. Ultimii trei ani îi oferiseră fetiţei mediul în care să se dezvolte normal şi în deplină siguranţă, mediul de care are nevoie orice copil şi de care-i depindea tot restul vieţii.

— Cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat, îi întrerupse Helen şirul gândurilor. Trei ani înseamnă mult.

— Ţi s-a părut mult, nu-i aşa, Helen? Caroline o privea cu milă. Şi înainte ca ea să părăsească Skeldale, Helen fusese mereu stresată şi nervoasă, dar acum era doar umbra femeii care fusese când o cunoscuse Caroline.

Privirile li se încrucişară.

— Nu a fost uşor deloc, îi mărturisi Helen. Peter a devenit din ce în ce mai violent şi umbla beat tot timpul. Frey a încercat să-l convingă să se intereseze pentru dezalcoolizare, dar asta a înrăutăţit lucrurile. Nici măcar n-a mai vrut să stea de vorbă cu el, iar Frey n-avea cum să-l oblige. Peter n-a vrut să mai consulte vreun alt medic, refuzând să admită că este alcoolic şi spunând că oricând se poate lăsa de băutură, dar n-are de ce. Era singurul lucru care-i mai păstra mintea limpede, zicea el, şi nu putea renunţa la singura plăcere care-i mai rămăsese.

Caroline îşi închipuia ce se petrecuse acolo de când plecase din Skeldale. Totul începuse cu mult timp în urmă. La început, nici ea nici Helen nu realizaseră gravitatea situaţiei. Peter era destul de şiret ca să nu dea nimic de bănuit, dar când ele au înţeles, în cele din urmă, că devenise dependent de băutură, i s-au aliat, ascunzându-i şi acceptându-i viciul. Helen nu suporta gândul ca cineva să afle şi era atât de îngrozită încât plângea ca un copil, rugând-o pe Caroline să nu-l dea de gol. Peter rămăsese impresionat când descoperise asta şi le promisese că nu va mai bea. Câteva săptămâni s-a ţinut de cuvânt apoi, din cauza unor neplăceri la serviciu, s-a apucat din nou de băutură. Caroline a încercat să aibă o discuţie cu el şi atunci a avut loc prima scenă violentă.

În furia beţiei a bătut-o atât de rău încât Helen a trimis după Frey, care n-a crezut povestea lor, cum că se lovise alunecând pe scări. După incident, Peter le rugase să-l ierte, jurând din nou că nu se va mai atinge de băutură. Părea sincer chinuit de remuşcări. Plângea şi o săruta pe Caroline, privind-o îngrozit de ce-i făcuse.

În următoarele luni, cu mult tact, Frey a reuşit s-o convingă pe Caroline să accepte adevărul.

— Trebuie să urmeze un tratament. E bolnav, Caroline, şi are nevoie de îngrijire medicală, o sfătuise el.

— Dar încearcă să se lase. Într-adevăr încearcă, Frey. În fiecare dimineaţă, Helen şi cu mine căutăm prin casă sticlele de băutură, dar nu cred să le ţină ascunse.

— Povestea asta am auzit-o de prea multe ori. Chiar şi în oraşele mici, cum e Skeldale, situaţia aceasta ia proporţii îngrijorătoare. Tu şi mama lui n-aveţi cum să-l ajutaţi. Numai el o poate face, dar îndrumat şi sprijinit de cei care se ocupă cu aceste probleme. Am să-ţi dau un număr de telefon, în caz că vreodată o să ai nevoie de ajutor. Cei de acolo vor veni, indiferent de oră. Sunt persoane competente care ştiu ce au de făcut în asemenea situaţii.

Se încercase şi această variantă, dar fără succes.

Frey, pur şi simplu, nu reuşise să-l convingă pe Peter că îşi face singur rău, iar acesta invoca fel de fel de pretexte, cu care motiva faptul că se apucase din nou de băut: la slujbă lucrurile mergeau prost şi asta îl deprima, sau că fusese la o petrecere şi băutura îl ispitise. De fiecare dată găsea noi scuze.

La un moment dat găsise una perfect plauzibilă, anume că nu-i plăcea să-l vadă pe Frey, pentru că acesta cunoştea adevărul de la Caroline şi asta îl deranja. Începuse să-şi manifeste în public antipatia, dar fiindcă nu dorea ca cineva să afle adevăratul motiv pentru care nu-l agrea pe Frey, invoca faptul că el şi Caroline începuseră să se vadă cam des, având însă grijă să nu răspândească zvonul că sunt amanţi, de teamă că Frey l-ar putea da de gol; nu dorea o confruntare în public care, probabil, ar fi dezvăluit adevărul: că bea.

De la suspiciunea în ce-l privea pe Frey până la îngăduinţa celor din jur, pe motiv că este gelos, nu a fost decât un pas, iar gelozia era tocmai justificarea de care avea nevoie.

Caroline trebuia să-i suporte scenele de gelozie iscate fie şi numai pentru că stătea de vorbă cu un bărbat. Şi-atunci să închistat în propria carapace. Nu mai ieşea afară decât rareori şi evita pe toată lumea, inclusiv pe Frey. În casă atmosfera devenise insuportabilă, terifiantă, dar picătura care umpluse paharul a fost când Peter a început s-o lovească pe Kelly. Şi nu o făcea decât atunci când era ameţit de băutură. În acele momente Helen şi Caroline încercaseră s-o ţină pe fetiţă departe de el, dar nu întotdeauna reuşiseră. Caroline era permanent îngrozită de ce i s-ar putea întâmpla copilului.

În cele din urmă şi-a luat fetiţa şi a plecat de acasă. Chiar înainte de căsătoria cu Peter, tatăl ei emigrase în Australia, pentru a locui împreună cu sora lui, la Sydney, şi la moarte îi lăsase fiicei sale o mare sumă de bani, aşa că se hotărâse să dispară cu Kelly înainte să se întâmple ceva mai grav.

Nu încetase brusc să-l iubească pe Peter, ci treptat, până ce în sufletul ei pustiit nu mai simţise faţă de el decât frică şi durere.

Când trăieşti o vreme sub o asemenea teroare e greu să-ţi regăseşti liniştea şi să iei viaţa în piept fără teamă.

— Aş fi vrut să nu înfrunţi situaţia de una singură, îi spuse lui Helen. Aş fi vrut să fiu aici când a murit. Cele două femei învăţaseră să-şi exprime gândurile prin vorbe puţine. Trăiseră prea mult într-o conspiraţie a tăcerii şi ceea ce privirea lor exprima, putea umple golurile lăsate de cuvinte.

— Cel mai tragic este… începu Helen, dar se opri.

— Da, ştiu, şopti Caroline. Într-adevăr cel mai tragic era că amândouă se simţeau uşurate, senzaţie pe care nu şi-o putea reprima.

— Totuşi, mă gândesc că s-ar fi putut face ceva.

— Nu, zise Caroline pe un ton hotărât. Amândouă am încercat tot ce era posibil.

— Poate mai trebuia făcut ceva, insistă Helen. Am fost mama lui, dar n-am fost în stare să-l ajut, adăugă, frământându-şi degetele subţiri în poală.

— Frey spunea că el e singurul care se poate ajuta, îi aminti Caroline.

— Am fost prea severi cu el când era copil şi chiar în adolescenţă, spuse Helen, privind flăcările din şemineu. Tatăl lui era un om aspru, de modă veche, care avea idei foarte clare despre cum trebuie educat un băiat. Peter mânca bătaie deseori… nu rău, dar suficient ca să-l ţină într-o permanentă stare de încordare nervoasă.

— Eu niciodată n-am bătut-o pe Kelly, fiindcă nu cred în eficienţa acestei metode de educare a copiilor. Pe fetiţă o îngrozea orice formă de violenţă, până şi pălmuţele pe care orice mamă le dă copilului său atunci când acesta e obraznic.

— Nici eu, dar acum aş vrea să-l fi înţeles mai bine când era mic, însă pe atunci bătaia era ceva obişnuit şi mie mi se părea normal. Până şi la şcoală profesorii îi loveau pe

copii cu băţul.

— Nu te învinovăţi, zise Caroline şi, ridicându-se, îngenunche în faţa ei, luându-i mâinile într-ale ei. Nu cred că bătaia l-a făcut să se apuce de băutură. Peter a avut o fire slabă, pentru că un om se autodistruge şi-i chinuieşte pe cei din jur doar atunci când este un inadaptabil.

Helen îi strânse mâinile cu putere.

— Oh, cât mă bucur că te-ai întors acasă! Singura persoană cu care puteam vorbi despre asta era Frey, dar el e prea ocupat ca să stea la discuţii cu mine, aşa că tot timpul mi-am derulat în minte scene acelea, până am simţit că-mi pierd minţile.

— Acum poţi vorbi dacă simţi nevoia, spuse Caroline. În ce o privea, n-ar mai fi ascultat niciun cuvânt, dar dacă asta îi uşura lui Helen sentimentul de vinovăţie, era dispusă s-o facă la nesfârşit. În ultimii trei ani îşi consumase toată energia ca să-l uite pe Peter şi să şteargă din viaţa lui Kelly acele umbre ce-i bântuiau amintirile, dar Helen trebuise să le retrăiască mereu, şi asta nu şi-o putea ierta. O lăsase să se descurce de una singură într-o situaţie de nesuportat şi n-avea rost să-şi spună că o făcuse pentru binele lui Kelly, pentru că, deşi acesta era adevărul, o voce lăuntrică nu-i dăduse pace, întrebând-o cât o făcuse pentru Kelly şi cât pentru propria linişte. Şi nu avea răspuns la această întrebare fiindcă, pur şi simplu, nu ştia.

La lumina focului din şemineu Helen vorbea rar, cu o voce fără inflexiuni, iar Caroline o asculta până ce pendula din hol începu să bată, făcându-le să tresară.

— E zece! Acum chiar că trebuie să mergi la culcare. Helen căscă.

— Ştii că ai dreptate? Sunt obosită. Am vorbit până mi s-a făcut somn.

Caroline râse.

— Şi eu sunt obosită, aşa că vin cu tine. Am călătorit mult, deşi Nick a condus cu o viteză fantastică. Pe autostradă am stat cu sufletul la gură.

— Dar Kelly a fost încântată, fiindcă numai despre

asta mi-a povestit. Nu i-a fost frică, nu-i aşa? Nu mai e un copil fricos. Helen tăcu şi, privind-o cu ochii măriţi de uimire, repetă: Oh, slavă Domnului că nu mai e un copil fricos.

Caroline o luă de mijloc şi o conduse afară din cameră. Helen slăbise mult şi nu părea să cântărească mai mult decât Kelly.

Vântul şuiera pe sub uşa grea de stejar şi când trecură prin hol, Caroline văzu fluturând marginile covorului. Dacă în clipa aceea s-ar fi aflat în căsuţa ei, zgomotele pe care le auzea ar fi speriat-o de moarte. Când locuieşti de unul singur te cuprinde teama şi nu cedează decât odată cu ivirea zorilor.

Îi ură noapte bună lui Helen şi intră în camera sa. Când fu gata de culcare se duse să vadă dacă Kelly doarme liniştită. Fetiţa obişnuia să doarmă ghemuită, cu un braţ pe cap, şi în fiecare seară când se ducea să o sărute îi băga mânuţa sub cearşaf.

Tocmai închidea uşa de la camera fetiţei când un zgomot venind din spate o făcu să se întoarcă brusc şi, speriată, îşi duse palma la gură. Era Nick şi Caroline răsuflă uşurată.

— Nu te-am auzit, şopti nervoasă.

El o măsură din cap până-n picioare cu o privire insolentă şi simţindu-i ochii ca o lamă incandescentă plimbându-se peste trupul ei, Caroline se înfioră. Halatul alb din dantelă subţire avea mai mult un rol decorativ. Prin el i se vedea pielea lucind, pârjolită de privirea lui.

— Mă aşteptai, Caroline? o întrebă el, tărăgănând cuvintele batjocoritoare.

Încercă să se strecoare pe lângă el, dar Nick îi tăie drumul. Fu gata să protesteze, dar ochii ce o sfredeleau o amuţiră. Se îmbujoră şi inima începu să-i bată frenetic în piept.

— Ai aşteptat mult? o întrebă pe tonul acela grav, zeflemitor, şi ea înţelese foarte bine ironia şi dublul înţeles al cuvintelor. Ţi-e frig? continuă zâmbind cu satisfacţie

cinică atunci când o văzu înfiorându-se. Se apropie de ea, corpurile lor aproape atingându-se şi-şi trecu un deget peste pielea ei acolo unde mâneca lăsată în jos îi dezgolise umărul. Caroline îşi ţinu respiraţia, iar degetul coborî spre despicătura dintre sâni.

— Nu, şopti înfuriată, împingându-i mâna într-o parte, şi el hohoti scurt. Îl privi în ochi, tremurând de indignare, şi în clipa aceea simţi că îl urăşte. Acolo unde el o atinsese, pielea îi dogorea şi după expresia feţei lui îşi dădu seama că el ştia acest lucru.

De data asta trecu repede pe lângă el şi Nick nu-i mai aţinu calea. Caroline închise uşa în urma ei şi se trânti pe pat. Se detesta aproape la fel de mult ca pe el.

În dormitor era întuneric beznă. Luna era ascunsă în nori, iar pe strada aceea, la capătul căreia începeau mlaştinile, nu exista lumină electrică. Emoţiile o copleşeau provocându-i în suflet o durere atât de adâncă, încât simţea că se sufocă. Ca să şi-o înăbuşe se băgă sub cearşaf şi-şi ascunse faţa în pernă.

Când coborî dimineaţa la micul dejun, cerul era de un albastru intens. Nick citea ziarul, ronţăind o felie de pâine prăjită. O privi doar în treacăt, dar asta fu de-ajuns ca să-i taie respiraţia.

— Bună dimineaţa, zise ea, încercând să pară veselă. Ce vreme superbă, nu-i aşa?

— Da, superbă, repetă el, în timp ce Caroline, roşie la faţă şi evitându-i privirea, se aşeză la masă. Ce program v-aţi făcut pentru astăzi? o întrebă el, ştergându-şi degetele cu un şerveţel.

— Nimic deosebit, îi răspunse Caroline, turnându-şi cafea în ceaşcă. Helen mi-a spus că, de obicei, stă în pat până mai târziu.

— Are nevoie de mult odihnă.

— Sigur. Caroline întinse mâna să ia o felie de pâine, dar sub privirea lui care-i urmărea fiecare mişcare, o scăpă înainte s-o pună în farfurie.

— Am să-i spun doamnei Bentall să mai prăjească

nişte pâine.

— Nu, n-o deranja…

— Nu e niciun deranj, o asigură el. Doar pentru asta e plătită.

— De fapt, nici nu mi-e foame.

Dar Nick n-o luă în seamă şi o chemă pe doamna Bentall sunând clopoţelul.

— Doamnă Storr, doriţi numai pâine prăjită sau să vă pregătesc şi un ou cu şuncă?

— Nu, mulţumesc, zise Caroline zâmbindu-i. Pentru mine nu, dar lui Kelly îi place să mănânce la micul dejun un ou fiert. Încă doarme şi vreau s-o mai las puţin.

— Da, da, mai lăsaţi-o pe fetiţă să doarmă.

După ce doamna Bentall ieşi, Caroline începu să-şi soarbă cafeaua, uitându-se pe fereastră. Soarele transformase în bronz strălucitor frunzele rămase pe crengile copacilor. Vântul nu mai bătea, iar orizontul era uşor înnegurat de o ceaţă albăstruie, ca un fum. Caroline se uita în zare simţind privirea insistentă a lui Nick asupra ei ca pe nişte ace de gheaţă înfipte sub piele. Probabil că o făcea intenţionat, iar ea n-o putea evita, deşi senzaţia era neplăcută.

Când el se ridică, tresări, urmărindu-l cu privirea cum ocoleşte masa şi se apropie de ea. Oprindu-se în faţa ei, îi spuse zâmbindu-i ironic:

— Acum trebuie să plec la lucru, iar asta nu poate decât să te bucure.

Apoi Caroline auzi uşa şi, rămasă singură, închise ochii. Nu-i va fi deloc uşor să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un om care o trata astfel.

Dimineaţa trecu în linişte şi, după prânz, Kelly insistă să iasă la plimbare cu cei doi câini ai lui Nick, iar Caroline îi promise că o vor face mai târziu.

— Frey o să treacă pe aici după-amiază, o anunţă Helen pe Caroline. Îi datorez atât de mult.

Kelly o privi mirată.

— Îi datorezi mulţi bani?

— Nu, scumpa mea, nu bani, îi răspunse Helen surâzând şi fetiţa păru puţin dezamăgită.

— Atunci, ce? întrebă ea şi dând din cap nedumerită se apucă să numere din nou sâmburii de prună cu care se juca, fredonând un cântecel.

— Vrei să mergem acum la plimbare, sau mai târziu? o întrebă Caroline, dar nerăbdătoare să iasă afară, la soare, cu cei doi câini uriaşi cu blană aurie, Kelly acceptă imediat. Acasă nu aveau câine pentru că fiind amândouă plecate aproape toată ziua, Caroline considerase că ar fi păcat să-l ţină încuiat în casă atâta vreme.

Fusese una din puţinele dăţi în care îi refuzase ceva fiicei sale şi răsuflase uşurată când aceasta înţelesese situaţia şi nu insistase. Atunci când îşi permitea îi împlinea toate dorinţele, fiindcă-i plăcea s-o răsfeţe.

Helen urcă la etaj să se odihnească, iar Caroline şi Kelly plecară la plimbare spre mlaştină, cu câinii alergând înaintea lor. Soarele nu mai încălzea atât de puternic şi se pornise un vânt care făcea ierburile să foşnească şi gonea norii de pe cer. Caroline trăgea adânc în piept aerul proaspăt şi miresmele pământului, urmărind pe cer dansul norilor, simţindu-se liberă şi plină de curaj, în amurgul după-amiezii de toamnă. Kelly râdea jucându-se cu câinii care-şi fluturau cozile bucuroşi.

Ajunseseră mai departe decât îşi propusese, iar la întoarcere Kelly abia îşi mai târa picioarele.

— Sunt obosită, mami. Mă iei în braţe?

— Să duc în braţe o fetiţă atât de mare? Nu pot. Niciuna nu simţise prezenţa cuiva în spate în timp ce coborau povârnişul spre gardul grădinii şi Kelly tresări, întorcând capul surprinsă când auzi o voce.

Caroline se opri în loc. Recunoscuse vocea. Răsucindu-se, întinse mâna şi chipul i se lumină de bucurie.

— Frey!

El îi luă palma într-a lui, zâmbind. Era un bărbat voinic, cu o figură blajină, blond, puţin încărunţit.

— Ce faci, Caroline?

— Bine, tu? Eşti neschimbat. Într-adevăr aşa era, poate avea ceva mai multe fire albe în păr şi câteva riduri în plus, dar surâsul lui era acelaşi.

— Sunt ocupat până peste cap, zise el ţinându-i încă mâna într-a lui. Tu arăţi mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut, adăugă studiind-o atent, fără să-i scape nimic. Nu era un om vorbăreţ, dar de îndată ce-l cunoşteai îţi inspira încredere, iar pacientele, în special, îl adorau pentru că era întotdeauna dispus să le asculte cu răbdare şi observa imediat dacă ceva nu era în regulă.

Kelly îl privea curioasă şi îndreptându-şi atenţia asupra ei, Frey îi spuse în glumă:

— Ia te uită, tu eşti Kelly, nu? Mai să nu te recunosc. Îţi aduci aminte de mine?

— Nu, răspunse sincer fetiţa.

— Sunt doctorul Forrester.

— Atunci, mami de ce-ţi spune Frey?

— Pentru că mami şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme şi Frey este numele meu mic.

— Până acum n-am mai auzit numele ăsta.

— Mama mea era norvegiană şi Frey provine de la un vechi nume norvegian, îi explică el.

— Ce înseamnă norvegian?

— Dacă te apuci să-i povesteşti ceva, nu mai încetează cu întrebările, îi spuse Caroline râzând.

— Ăsta-i un lucru bun. Cum vrei să înveţe dacă nu pune întrebări?

Kelly era încântată. Îi plăcea omul acela. Frey o luă de mână şi o ajută să treacă gardul în grădină, vorbindu-i despre legendele norvegiene în timp ce se îndreptau, pe potecă, spre casă. Grădina era invadată de frunze veştede înmuiate de ploaie şi de crengi căzute în timpul furtunii de peste noapte. Câteva straturi de crizanteme şi tufănele dădeau un strop de culoare acelei privelişti dezolante, dar degetul rece al iernii îşi pusese deja amprenta pe restul grădinii, iar copacii erau aproape desfrunziţi, cu excepţia

câtorva îmbrăcaţi în iederă.

Când intrară pe uşa dinspre grădină, în casă găsiră cald şi o atmosferă îmbietoare.

— Am venit s-o văd pe Helen, îi spuse Frey Carolinei. Cum ţi se pare că arată?

Caroline se uită mai întâi la Kelly, apoi la el.

— Mă aşteptam să arate mai bine. Frey se uită şi el la Kelly.

— Unde o fi bunica? întrebă el şi fetiţa se oferi imediat să meargă şi s-o caute. După plecarea ei, Frey se duse să se rezeme de şemineu.

— De-abia s-a pus pe picioare. La un moment dat credeam că o s-o pierd. Eu am salvat-o, dar Nick a fost cel care a făcut minunea.

— Nick? aproape că se răsti Caroline.

— I-a promis că vă va găsi, pe tine şi pe Kelly. Peter a încercat şi el, cu ani în urmă, dar s-a lăsat păgubaş, însă Nick a jurat că va da de voi chiar de-ar fi să meargă până la capătul pământului. S-a ţinut de cuvânt, şi iată-vă aici.

— Să sperăm că se va întrema. Acum arată ca un cadavru ambulant.

— Nici cu inima nu stă prea bine şi nici tânără nu mai e dar, având acum cel mai bun stimulent, are toate şansele să mai trăiască mulţi ani de-acum încolo.

— Cel mai bun stimulent? întrebă Caroline zâmbind.

— Kelly.

— Kelly şi cu mine nu putem locui aici. La Londra am o slujbă foarte bună.

— Asta am înţeles şi eu. Nick spunea că realizezi reclame pentru o agenţie de publicitate.

Caroline îi confirmă.

— Am un salariu bun şi îmi place ceea ce fac. Avem o căsuţă, iar Kelly merge bine cu şcoala. Nu vreau s-o mut în altă parte. Problema este că… nu avem decât două dormitoare, dar Kelly ar putea dormi cu mine, iar Helen în celălalt. Un an, doi, o să ne descurcăm aşa.

Frey rămase pe gânduri, meditând la ideea ei.

— Mai aşteaptă câteva zile, Caroline. Înainte să-i propui varianta asta, cântăreşte bine situaţia. În momentul de faţă, pentru Helen nu contează decât faptul că vă are lângă ea.

Lui Caroline i se umplură ochii de lacrimi şi Frey veni repede lângă ea.

— Scuză-mă, fetiţo, am greşit cu ceva? Ştiu că sunt cam necioplit.

Cu ochii încă umezi de lacrimi, Caroline începu să râdă şi Frey o îmbrăţişă şi-i mângâie părul răvăşit de vânt. Ea îşi ascunse faţa în umărul lui, tremurând şi întrebându-se de ce se făcea de râs tocmai acum, când toată ziua se simţise atât de bine. Probabil că Frey o fi zicând că e o proastă văzând-o plângând fără motiv.

Un zgomot îi făcu să se îndepărteze unul de celălalt. Caroline întoarse capul şi-l văzu pe Nick, privindu-i cu răceală din prag.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez. Frey roşi uşor.

— Salut, Nick, i se adresă el, pe un ton exagerat de vesel.

— Chiar mă întrebam când o să te vedem pe-aici, spuse Nick, cu ironie.

Frey ridică uimit din sprâncene.

— Dar trec pe la Helen aproape în fiecare zi, îi replică el pe un ton sec.

Caroline se întoarse cu spatele ca să-şi şteargă ochii umezi de lacrimi. Cum îndrăznea Nick să-i vorbească astfel lui Frey? De furie sângele i se urcă în obraji şi tot corpul i se încordă.

Tocmai atunci apăru şi Helen cu Kelly şi Caroline se scuză că trebuie să urce ca să se schimbe. Îşi puse un pulover călduros şi o fustă neagră din stofă groasă de lână, apoi se aşeză la măsuţa de toaletă să-şi aranjeze părul zburlit de vânt.

Auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă, aşteptându-se s-o vadă pe doamna Bentall sau pe Helen, dar era Nick, cu nodul slăbit la

cravată şi haina descheiată şi care, atunci când privirile li se întâlniră în oglindă, îi spuse pe un ton rece:

— L-am invitat pe Forrester să rămână la cină. Sunt sigur că n-ai nimic împotrivă.

Caroline îi răspunse pe un ton la fel de rece:

— Eşti în casa ta.

— Credeam că vrei să ştii dinainte. Şi, aruncându-i o privire dezaprobatoare, continuă: Nu socoteşti că merită să-ţi pui pe tine ceva mai elegant decât o fustă şi un pulover?

Caroline abia se abţinu să nu ia ceva de pe măsuţa de toaletă şi să arunce în el. Cine naiba se credea de-şi permitea să-i vorbească aşa?

Nick sesiză sclipirea de revoltă din ochii ei verzi şi o privi batjocoritor.

— Ţine minte că, atâta vreme cât te afli sub acoperişul casei mele, nu voi tolera să te hârjoneşti cu Forrester, aşa că lasă-l în pace.

— N-ai niciun drept… începu ea, ridicându-şi bărbia sfidător şi strângând în mână peria, gata s-o arunce în el.

Nick o întrerupse, făcând o grimasă.

— Vei vedea că-mi voi aroga orice drept poftesc.

— Dar nu în ce mă priveşte! izbucni ea.

— A fost dorinţa lui Helen să-l invit pe Forrester, dar să nu-ţi imaginezi nici măcar o clipă că a venit pentru tine sau că voi încuraja o nouă aventură cu el.

— Dar ţi-am explicat că… zise ea, cu obrajii în flăcări.

— Şi eu nu te-am crezut. Ochii lui albaştri exprimau atâta furie, încât Carolinei îi pieri curajul să-l mai înfrunte. Am să stau toată seara cu ochii pe voi. Nu uita!

Ca să-şi calmeze nervii Caroline începu să se pieptene din nou, aşteptându-se ca el să iasă din cameră, dar Nick rămase nemişcat, sfredelind-o cu privirea, prin oglindă, privire care-i dădu fiori pe şira spinării.

Simţind că roşeşte iar, întoarse capul, clipind repede, sperând că aşa îşi poate masca tulburarea, dar Nick surâse batjocoritor, parcă satisfăcut de reacţia ei, apoi ieşi

trântind uşa.

Caroline închise ochii, răsuflând uşurată. Privirea aceea, bine calculată, ofensatoare, era menită s-o facă să se simtă îngrozitor.

Niciodată nu-l va convinge că o judecă greşit. Întotdeauna îşi va păstra impresia proastă despre ea. Chiar dacă avea sprijinul lui Helen şi al lui Frey, care i-ar fi susţinut nevinovăţia, Nick i-ar fi crezut ori mincinoşi, ori că ignoră adevărul.

Nick ştia că Helen o iubeşte foarte mult şi şi-ar fi închipuit că aceasta nu vrea să-i cunoască adevărata faţă, iar în ce-l privea pe bietul Frey, nici gând să dea vreodată crezare vorbelor lui, convins fiind că îi fusese amant, lucru pe care acesta nu l-ar fi admis, ştiind că astfel şi-ar fi ruinat cariera.

Situaţia era atât de complicată, încât nu vedea cale de ieşire, iar Nick continua s-o jignească şi să-şi bată joc de ea, ori de câte ori avea prilejul.

Capitolul 4

Câteva minute mai târziu se îndrepta spre uşă, cu intenţia să coboare la parter aşa cum era îmbrăcată, în fustă şi pulover, dar în prag se opri. Îi venise o idee. În fond, de ce nu? îşi spuse, întorcându-se din drum. Scotoci în dulap şi scoase o rochie albastră cu croială simplă, clasică, tocmai asta conferindu-i eleganţă. Se schimbă repede şi privindu-se în oglindă îşi văzu faţa roşie ca focul şi ochii strălucindu-i ameninţător; clocotea de furie.

Se parfumă discret şi zăbovi ceva mai mult ca să-şi aranjeze părul şi să se fardeze puţin, lucru pe care de multă vreme nul mai făcuse. Când alergi de colo-colo, gândindu-te numai cum să ajungi în mare grabă dintr-un loc în altul, te dezveţi de anumite obiceiuri, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca bărbaţii de la agenţie să înceapă să-i facă curte. Pe lista ei, bărbaţii se înscriau în categoria lucrurilor de care se putea lipsi.

Când coborî la parter, Frey tocmai discuta cu Helen şi amândoi întoarseră capul la apariţia ei. Helen zâmbi

surprinsă, dar şi încântată, iar Frey fluieră încet, admirativ.

— Bună, bună, o întâmpină el, în timp ce Caroline se apropia de ei pe tocurile înalte ale pantofilor albi.

— Frey rămâne să cineze cu noi, o anunţă Helen.

— Să n-o zici într-un ceas rău. De n-aş fi chemat undeva.

— Îmi pare bine că ai rămas. Caroline se aşează pe scaun, picior peste picior, şi se uită la Helen. Kelly nu e în camera ei. Unde poate fi?

— E la bucătărie cu doamna Bentall. Nu te superi, nu? M-a rugat s-o las s-o ajute la treburi.

— Nu mă supăr deloc. Îi place să gospodărească.

Frey îşi turnă coniac în pahar şi o întrebă pe Caroline dacă vrea să bea ceva.

— Un pahar cu vin, îi răspunse ea.

Helen se ridică greoi, cu mişcări nesigure, şi Caroline se repezi s-o ajute.

— Nu, stai acolo. Mă descurc şi singură. Mă simt bine. Străbătu încet camera şi Frey care tocmai turna vinul în pahar o urmări cu coada ochiului, uşor încruntat. Când rămaseră singuri, Caroline îi spuse:

— Nu-mi place cum arată.

— Se va face bine, o asigură Frey apropiindu-se de ea şi întinzându-i paharul. E doar o problemă de timp. Nici Roma nu a fost ridicată într-o singură zi.

— Ar trebui să vii să lucrezi la noi. Şefului meu i-ar place sloganurile tale.

— Apropo, cum ţi-ai găsit slujba asta?

— Printr-un noroc neaşteptat. Lucram ca secretară, şeful meu s-a îmbolnăvit, şi am venit cu câteva idei pentru a se termina la timp proiectul la care lucra. Am fost întrebată dacă aş vrea să dau o mână de ajutor în probleme de genul ăsta şi, bineînţeles, n-am mai stat pe gânduri. În şase luni am ajuns să fac numai aşa ceva.

— Sunt impresionat.

— E chestiune de talent.

— Un talent cu care se câştigă bine. Caroline zâmbi.

— Oh, da, cu banii o duc mult mai bine, dar şi stresul e mult mai mare. Când eşti secretară ştii că lucrezi de la nouă la cinci şi jumătate, iar dacă se iveşte vreo problemă nu e vina ta. Acum, însă, răspund de ceea ce fac şi deseori îmi iau de lucru acasă, în weekend.

— Asta nu e bine. Nu trebuie să te extenuezi. Gândeşte-te la Kelly. Dacă clachezi va avea şi ea de suferit.

— Asta n-o să se întâmple în niciun caz, fiindcă ambiţiile mele nu sunt atât de mari. Se plăteşte bine, dar e o muncă la fel ca oricare alta, iar Kelly înseamnă mult mai mult pentru mine.

Frey îşi termină coniacul şi se rezemă de speteaza scaunului, oftând.

— Ce plăcut e! Nu pot să cred că voi petrece o seară întreagă fără să fiu chemat undeva.

— Şi tocmai tu mă sfătuiai să nu dau în brânci, îl tachină Caroline, privindu-l printre gene.

— N-am de ales. Colegul meu nu mai e atât de tânăr. Nick intră în cameră, încordat, privindu-i bănuitor.

— Pot să-ţi mai ofer un pahar, Forrester? îl întrebă, pe un ton rece.

— Nu, mulţumesc. Mă limitez la un singur pahar de coniac, în caz că mai târziu voi fi solicitat.

Nick ridică din umeri şi se duse să-şi umple paharul apoi, cu el în mână, se rezemă de şemineu, fixându-şi privirea asupra lor. Când văzu că niciunul nu mai spune nimic, murmură pe un ton sec:

— Am impresia că aţi epuizat toate subiectele de conversaţie.

— Cum merge fabrica? îl întrebă Frey.

— Mai plouă? întrebă şi Caroline în acelaşi timp. Amândoi râseră încurcaţi, stânjeniţi de privirea sarcastistă a lui Nick.

— Fabrica merge bine şi afară încă plouă, îi informă el, cu o ironie nedisimulată.

Caroline se uită la el iritată dar, drept răspuns, expresia lui batjocoritoare o făcu să roşească.

— Caroline arată minunat, nu-i aşa? îl întrebă Frey şi Nick hohoti scurt.

— Nu e chiar cuvântul potrivit.

Dar care era, după el, cuvântul potrivit? întâlnindu-i privirea, Caroline bănui că, în orice caz, nu era unul care s-o flateze.

Frey se uită la ea, apoi la Nick.

— Ăsta e, cumva, un joc? Trebuie să ghicim ceva? Nick îşi mută privirea la el, strângând din buze.

— Da, gândiţi-vă mai bine, mârâi el şi Caroline roşi mai tare.

— Jocurile de cuvinte nu mă pasionează, zise Frey surprins.

— Dar ce jocuri preferi? îl întrebă Nick cu o voce tăioasă, încruntând din sprâncene.

Ostilitatea lui vădită făcea atmosfera apăsătoare. Cei doi discutau calm, ca între prieteni, dar Caroline simţea că în aer pluteşte sământă de scandal şi abia se abţinea să nu se repeadă la Nick şi să-l ia la rost, dar asta nu l-ar fi făcut decât să se amuze.

Frey avea o figură nedumerită, căutând pe chipul lui Nick un indiciu care să-l lămurească în privinţa purtării lui ciudate.

Se auzi telefonul şi Frey oftă.

— Pariez că e pentru mine. Nick era deja în drum spre uşă.

— Răspund eu.

— E într-o pasă proastă? S-a-ntâmplat ceva? o întrebă Frey când rămaseră singuri.

— Îmi pare rău că ţi-a vorbit aşa. Oh, Doamne, ce şi-o închipui Frey?

— Cred că şi el munceşte din greu. Asta parcă ar fi o boală contagioasă, zise şi se uită spre uşă. Se pare că n-a fost pentru mine. O fi astă seară mea norocoasă.

Kelly intră în cameră în pijama şi halat de casă.

— Mami, am venit să te pup şi să-ţi spun noapte bună. Să ştii că am făcut tarte cu gem, dar la cină o să

mâncaţi plăcintă cu mere. Chiar eu le-am curăţat. O îmbrăţişă pe Caroline şi o sărută, iar lui Frey îi zâmbi veselă, adăugând: Şi ficat.

— Îmi place ficatul. Pe mine nu mă pupi? Kelly dădu din cap că nu.

— Vin cu tine, spuse Caroline. Scuză-mă, Frey. Şi ieşiră, trecând pe lângă Nick care tocmai punea jos receptorul. În timp ce se îndrepta spre scări, Caroline îi simţi privirea urmărind-o şi nu putea spune că senzaţia era plăcută. Cu ce drept o judeca el? Ce-i păsa dacă stătea de vorbă cu Frey?

Kelly îi povestea ceva, entuziasmată, dar Caroline nu prea era atentă la vorbele ei, gândindu-se mai mult cum s-ar putea răzbuna pe Nick Holt. Din cauza lui vizita aceea devenise un calvar. În loc să se bucure că e din nou cu Helen şi că poate vizita Skeldale şi împrejurimile oraşului, simţea permanent aţintiţi asupra ei ochii lui sfredelitori.

— Noapte bună, scumpo, îi ură lui Kelly sărutând-o, apoi stinse lumina.

— Îmi spui o poveste?

Negrăbindu-se să coboare, Caroline se aşeză pe pat, în întuneric, şi înainte să termine povestea, Kelly era pe jumătate adormită. Dar când se furişă afară, închizând încet uşa, o auzi strigând: „Noapte bună, mami!” şi Caroline coborî scările râzând.

Helen le ţinea companie celor doi bărbaţi şi asta simplifica lucrurile deoarece, în prezenţa ei, Nick nu-şi manifesta reticenţa, iar în timpul conversaţiei din timpul cinei discută chiar prietenos, deşi atunci când Frey, distrat, îi ridică lui Caroline o şuviţă de păr ce-i căzuse pe faţă, Nick le aruncă o privire încruntată şi Caroline simţi că i se strânge stomacul.

În timp ce-şi beau cafeaua, doamna Bentall intră tiptil şi-l anunţă pe Frey:

— La telefon, domnule doctor.

— Ştiam eu, zise acesta ridicându-se oftând.

— Îmi pare rău, spuse Helen.

Frey ieşi, apoi se întoarse după câteva clipe îmbrăcându-şi paltonul.

— Era doamna Fraser, îi spuse lui Helen.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea, ridicându-se. Doamna Fraser era una dintre prietenele ei, o femeie grasă, trecută de cincizeci de ani, cu trei copii deja mari. Helen îi aştepta răspunsul îngrijorată.

— Iar o chinuieşte artrita. De când cu vremea asta umedă are mereu probleme. Trebuie să-i fac o injecţie.

— Săraca Janet… transmite-i sănătate din partea mea. Sper că nu e ceva grav.

— E mai mult dureros decât grav, îi răspunse Frey apoi, întorcându-se cu faţa spre Nick, îl privi puţin bănuitor, fiindcă îi observase expresia ostilă şi nu ştia ce se ascunde în spatele ei. A fost o seară foarte plăcută. Sper să ne mai întâlnim curând la cină.

Nick îşi înclină capul, fără să spună ceva.

Apoi Frey se întoarse spre Caroline şi-i spuse zâmbind:

— Noapte bună şi mă bucur că te-ai întors. Sper să ne revedem curând.

— Şi eu sper, zise ea veselă, sfidându-l pe Nick care-i urmărea fiecare gest. În fond, Frey era prietenul ei şi nu avea de gând să rupă prietenia cu el fiindcă aşa îi ordonase Nick Holt.

— E un om excepţional, zise Helen când rămaseră singuri.

— Da, aşa e, o susţinu Caroline cu înflăcărare, văzând că Nick o privea cu coada ochiului. N-avea decât să se uite la ea până n-o mai putea!

Helen se ridică de la masă căscând.

— Sunt obosită. Mă duc la culcare.

— Şi eu, se grăbi şi Caroline să spună. N-avea de gând să rămână singură cu el.

— Termină-ţi cafeaua, îi ordonă el scurt.

— Da, bea-ţi cafeaua, spuse Helen zâmbindu-i. Pentru tine e devreme să te culci. Şi se îndreptă spre uşă, iar

Caroline se ridică, cu intenţia s-o urmeze, dar Nick o apucă strâns de mână, trăgând-o înapoi. Încercă să scape din strânsoare, neîndrăznind să scoată vreun sunet, ca să n-o audă Helen, deşi se simţea umilită de neputinţa de a se elibera şi furioasă pe insistenţa lui.

— Dă-mi drumul, mormăi printre dinţi, de îndată ce Helen închise uşa în urma ei, fără să se uite în spate.

— Stai jos! se răsti el.

— Dă-mi drumul!

— Nu, până nu faci ce ţi-am spus, rosti el calm.

Câteva momente se priviră cu ură, apoi ea cedă şi se aşeză. Nick îi dădu drumul şi Caroline se uită la semnul roşu lăsat de degetele lui.

— Termină-ţi cafeaua, insistă Nick şi o urmări încruntat, ochii lui albaştri căpătând sclipiri metalice, cum duce ceaşca la gură. Şi nu vreau să văd că Forrester mai pune mâna pe tine.

Caroline trânti ceaşca pe farfurioară şi-l privi furioasă.

— N-a făcut niciodată aşa ceva!

— Ah, nu? Şi îi atinse părul, trecându-şi degetele prin el. Uite aşa a făcut. E un gest foarte intim la un medic faţă de pacientul său, nu-i aşa?

În clipa aceea Caroline i-ar fi tras o palmă.

— N-aveai niciun drept să-i vorbeşti aşa. Comportamentul tău a fost jignitor!

Nick strânse din buze.

— Poate fiindcă mi se face rău când o aud pe Helen vorbind despre el ca despre un sfânt, când noi doi ştim foarte bine ce s-a petrecut între voi. Ea, însă, habar n-are.

— Între noi n-a fost nimic.

— Asta să i-o spui lui mutu', mormăi el, aprinzându-se la faţă.

Înainte să mai spună ceva, Caroline numără până la zece. Trebuia să fie calmă şi să-i explice cu răbdare pentru a-l face să înţeleagă, o dată pentru totdeauna, că suspiciunile lui erau o simplă închipuire.

— Cum poţi crede că un om ca Frey Forrester şi-ar permite o aventură cu una dintre pacientele sale? Ştii bine că pentru el ar fi un dezastru. I-ar distruge cariera dacă s-ar afla. Frey e un om prea decent şi cu bun-simţ pentru a se antrena într-o asemenea relaţie.

Nick făcu o grimasă şi în ochi îi apăru o sclipire ironică.

— Nu contează că Frey e un tip deosebit şi că nu i-a fost uşor să ia o asemenea hotărâre, dar trebuie să fii călugăr pentru a rezista ispitei, refuzându-te… şi nu e cazul lui.

— Nu i-am oferit nimic lui Frey, izbucni ea. Te rog, crede-mă!

— Să te cred? replică el batjocoritor. Draga mea, eu nu sunt unul din acei fraieri de care obişnuieşti să-ţi baţi joc… Ştiu exact ce-ţi poate pielea şi până nu verific, nu cred un cuvânt din ce-mi spui.

— Atunci întreabă-l pe Frey, bâigui ea, jignită de felul în care i se adresa.

— Pe el să-l întreb? Mă iei drept tâmpit? Bineînţeles că ar nega.

Nici nu ştia de ce-şi bătuse gura de pomană, fiindcă ştia dinainte care va fi reacţia lui.

— Mi-a fost de-ajuns să-l văd pe Peter cum se chinuieşte din cauza ta. Ca să te uite s-a apucat de băut şi, în cele din urmă, s-a sinucis, dar noi doi ştim bine cine l-a omorât de fapt, nu?

— Nu-i adevărat! Nu sunt aşa cum crezi, ripostă ea, întorcându-şi capul ca să nu-i vadă faţa care exprima repulsie.

Nick rânji.

— Ah, nu? Recunosc că nici eu n-am crezut la început, până n-am văzut cu ochii mei. Şi eu m-am lăsat înşelat de ochii tăi mari şi verzi şi de zâmbetul seducător. Când Peter mi-a povestit prima oară, am zis că bate câmpii, dar tu mi-ai confirmat spusele lui.

Caroline simţi un val de căldură înroşindu-i faţa şi-şi

plecă privirea, îndurerată.

— Sincer să fiu, n-am rezistat tentaţiei.

Caroline îşi înălţă capul şi cu ochii aburiţi de lacrimi îi văzu privirea exprimând făţiş o dorinţă animalică, plimbându-se asupra ei, ceea ce o făcu să se simtă îngrozitor.

— Asta n-o mai conteşti, nu? întrebă el pe un ton aspru. Caroline nu-i răspunse. Cum era să nege? Dacă ar fi deschis gura, s-ar fi bâlbâit, trădându-şi emoţia.

Nick continuă după câteva momente:

— Hai, spune-mi că doar mi-am închipuit şi că nu m-ai provocat să mă dau la tine.

Caroline îşi înghiţi nodul din gât şi se ridică de la masă, găsind, nici ea nu ştia cum, puterea să spună:

— Nu te-am provocat. În parte, era adevărat. Nu, nu-l provocase, dar nici nu-l respinsese. În niciun caz n-am vrut să se întâmple asta.

Nick se ridică şi el şi o apucă strâns de umeri, înainte ca ea să apuce să se ferească.

— Nu! ţipă, strâmbându-se de durere, simţind că o trage spre el cu brutalitate.

În timp ce se zbătea să scape din strânsoare, Nick o apucă de bărbie, forţând-o să-şi deschidă buzele. Caroline încercă să-l împingă, dar acum sărutul lui era tandru, o dezmierda, moleşind-o, învăluindu-i tot corpul într-o plăcere senzuală.

Lipit de ea, Nick îşi plimbă degetele pe spatele ei. Simţindu-l la fel de excitat, inima ei începu să-i bată frenetic în piept, parcă asurzind-o. Nemaiputând rezista, închise ochii şi se lăsă pradă acelei plăceri care o făcea să uite totul.

Când Nick îşi înălţă capul Caroline era ameţită, buzele îi tremurau, iritate de sărutul brutal şi lung, iar în urechi îşi auzea sângele zvâcnind.

— Spune-mi şi acum că nu mă doreşti, spuse el cu vocea îngroşată şi tremurând puţin.

Dar Caroline era prea tulburată ca să rostească

vreun cuvânt. Se uită la el, cu respiraţia tăiată, tremurând, şi el îi citi răspunsul pe figură. Privirea ei pierdută spunea mai mult decât orice cuvânt, iar moleşeala pe care o simţea în tot corpul, făcând-o să se sprijine de el, demonstra că Nick îşi atinsese scopul. Nu putea vorbi, să nege ceea ce trupul ei îi dovedea foarte clar.

— Asta e, zise el, strâmbând din gură batjocoritor. Tonul lui o făcu să roşească de ruşine. Nick o prinse din nou de bărbie.

— Dar vreau să-ţi dau o veste, draga mea. Nu te doresc, deşi eşti o blondină apetisantă şi sunt convins că ai succes la majoritatea bărbaţilor pe care-ţi pui în minte să-i seduci. Oricum, cu mine n-o să-ţi meargă, fiindcă nu-mi surâde ideea să mă apuc de băutură ca să te pot uita. Dacă Peter ar fi avut un dram de minte, te-ar fi gonit de acasă cu mult înainte de a pleca tu. Dar l-ai îmbrobodit într-atât, încât gelozia parcă-l prostise. Chiar şi după ce a scăpat de tine, nu te-a putut uita. Eu, însă, nu sunt ca el şi n-ai reuşi să mă-nvârteşti pe degete.

Caroline nici nu se aşteptase să-i spună altceva dar, după scena dinainte, violenţa cu care o ataca o surprinse.

Nick îi arătase făţiş că nu o place şi că o dispreţuieşte, dar acum, privirea şi vocea lui îi dădeau limpede de înţeles că o detestă. Fiecare cuvânt rostit de el o sfâşia în bucăţi şi în clipa aceea ar fi vrut să dispară din calea lui, să se ascundă, să uite, dacă s-ar fi putut, ce simţise când o sărutase, dar şi învinuirile pe care i le aducea.

Îşi ţinea capul plecat, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns şi să nu încerce să se disculpe. Oricum, n-ar fi ascultat-o.

— Şi culmea este că, la mine în casă, vei încerca să reiei relaţia cu Forrester sau cu un alt bărbat. Nu uita că te afli aici doar fiindcă Helen a vrut s-o vadă pe Kelly şi că nu ai de-a face cu un idiot, aşa cum a fost Peter. Şi te atenţionez că, dacă întreci măsura, n-am să ezit să te pocnesc.

Vorbele lui o făcură să-şi ridice capul, indignată.

— Dacă vreodată mai pui mâna pe mine, o să…

— O să ce? i-o reteză Nick batjocoritor.

Caroline se smulse din mâinile lui şi alergă spre uşă. Ar fi vrut să-l jignească, aşa cum o jignise el dar, în clipa aceea, nu ştia cum să dispară cât mai repede din faţa lui ca să se ascundă undeva şi să plângă, fără ca Nick Holt să-şi dea seama cât o rănise.

Ajunsă în camera ei se trânti pe pat şi-şi ascunse faţa în palmele care-i tremurau. I se făcuse greaţă şi se simţea întinată. Vorbele lui o răniseră mai puţin decât senzaţiile pe care le încercase în timp ce el o ţinuse în braţe. La gândul că reacţionase fără să se poată stăpâni, simţea de parcă ar fi înghiţit otravă, care acum o măcina pe dinăuntru, şi ştia că niciodată nu va putea uita acele momente. Ultima oară se simţise jenată şi umilită, dar acum dorea să moară, să se deschidă în faţa ei o prăpastie care s-o înghită, ca să nu mai vadă în veci privirea zeflemitoare a lui Nick Holt.

De fiecare dată când va da cu ochii de el îşi va aduce aminte, şi el la fel. Acum ea locuia aici, în aceeaşi casă, şi nu avea cum să-l evite. Şi, numai zărindu-l întâmplător, se va simţi dezarmată şi-şi va da de gol sentimentele, cum se întâmplase ceva mai devreme.

— Îl urăsc, îşi spuse. Oh, Doamne, ce mă fac? Nu putea uita şi nici Nick Holt nu o va lăsa. Şi nu putea să plece. Trebuia să rămână acolo, de dragul lui Helen, dar pentru ea, chiar şi o singură noapte petrecută sub acelaşi acoperiş devenea un coşmar. Cum să facă să nu se observe?

Dacă măcar n-aş fi răspuns sărutului lui, se gândea. Dacă nu m-aş fi lăsat copleşită de sentimente şi nu l-aş dori atât de mult şi… ce rost avea să nege că îl dorea? Când palmele lui o mângâiaseră, trupul ei fremătase de plăcere. Închise ochii strâns, dar asta nu-i folosi la nimic. Numai gândindu-se la scena aceea şi fu cuprinsă de o senzaţie plăcută, de o dorinţă de nestăvilit, pe care trebuia să şi-o

reprime.

Cu Peter niciodată nu încercase asemenea senzaţii, poate fiindcă pe vremea aceea erau prea tineri. Când se căsătoriseră, ea avea optsprezece ani, iar el era doar cu câţiva ani mai mare. De ce se grăbiseră? se întrebă cu tristeţe. Poate că acesta era unul din motivele pentru care Peter cedase, nefiind suficient de matur să-şi asume responsabilităţile unei căsnicii, mai cu seamă în privinţa lui Kelly.

Tânăr fiind, adesea iubirea nu e decât o iluzie şi visuri deşarte. Gândindu-se la trecut, îşi dădea seama că pe vremea aceea nu se cunoştea mai deloc, cu atât mai puţin pe Peter.

Cu ei totul mersese foarte simplu. Helen, fericită, o primise cu braţele deschise. O soacră mai bună nici că ar fi visat vreodată şi cât locuiseră în aceeaşi casă nu avusese nici cel mai mic conflict cu ea. Peter pusese sub semnul întrebării căsnicia lor. Oare îl dezamăgise? Lucrul acesta nu-l va şti niciodată. Şi ea şi Helen se socotiseră vinovate, dar nu-şi reproşaseră vreodată ceva una alteia.

Se pregăti de culcare, deşi ştia că nu va puta dormi. Stinse lumina, se ghemui în pat şi închise ochii.

În casă se lăsase liniştea. Auzi pendula din hol bătând miezul nopţii, apoi ora unui, şuieratul trenului care făcea curse între Londra şi Scoţia făcând-o să-şi dorească să fie în el, departe de Nick Holt.

Somnul o cuprinse pe nesimţite şi tresări când o simţi pe Kelly aplecată peste ea.

— Trezeşte-te! îi şopti fetiţa la ureche. Ia uite! Caroline deschise ochii, buimăcită. Râzând şi cu pauza care îi apăruse între dinţii din faţă, Kelly arăta caraghios.

— Vezi, cade, o anunţă ea, fericită.

— A căzut deja, iubito, o corectă Caroline, dând-o la o parte ca să se ridice. Sper că nu l-ai înghiţit.

Kelly deschise pumnul şi Caroline se uită strâmbându-se la dinţişor.

— Diseară îl pun sub pernă, ca Zâna Dinţişorilor să-

mi dăruiască zece bănuţi.

— Vezi ce norocoasă eşti? Caroline se uită la ceas. Era deja şapte? De ce se miră? Călătoria care durase atâtea ore o obosise şi peste noapte dormise buştean. Acum o durea capul şi nu-i venea să se ridice din pat.

— S-a-ntâmplat ceva? Vocea gravă a bărbatului care apăruse în prag îi făcu inima să tresară în piept şi imediat fu cuprinsă de o transpiraţie rece.

— Ia uite, unchiule Nick! îi strigă Kelly, sărind din pat şi alergând spre uşă.

Caroline întoarse capul brusc. Înalt şi suplu, îmbrăcat într-un halat de casă din mătase, Nick îi zâmbea maliţios şi ea îşi trase cearşaful să se învelească, dar nu suficient de repede.

— Aha, ţi-a căzut un dinte, nu? Felicitări. Acum o să poţi fluiera.

Kelly discuta cu el în prag şi Caroline i-ar fi strigat să iasă. Deşi el nu o privise decât în treacăt, îşi simţea pielea arzând, de parcă ar fi atins-o.

După ce Nick plecă, fetiţa se întoarse lângă ea.

— Când te dai jos din pat, mami? Mi-e foame, ţie nu? Vezi, unchiul Nick s-a sculat deja.

Carolinei îi venea să ţipe la ea, ceea ce nu mai făcuse până atunci. De obicei avea răbdare şi o lăsa să pălăvrăgească în timp ce ea făcea curăţenie, sau o pregătea pentru şcoală.

— Mai întâi te duci să te speli, apoi te îmbraci şi coborâm împreună la micul dejun, îi spuse, abţinându-se să nu se răstească la ea. Dar nu înainte ca Nick să fi plecat, se gândi. Trebuia să o reţină cumva pe Kelly până ce el ieşea din casă şi nu mai exista pericolul de a da ochii cu el.

— M-am spălat deja, zise fetiţa, dar părea să-i ascundă ceva.

— Nu mă minţi, Kelly.

— Sunt curată şi, oricum, nu mă duc la şcoală, insistă ea, cedând însă când o văzu pe Caroline cum se încruntă. Bine, mă duc să mă spăl.

Şi dispăru, lăsând-o pe Caroline râzând. Uneori o deranja faptul că fetiţa creştea fără să cunoască autoritatea pe care numai un bărbat şi-ar fi impus-o în faţa ei, dar după actele de agresivitate gratuită şi imprevizibilă la care fusese supusă de către tatăl ei, nu de disciplină avea nevoie. Ea, Caroline, nu o lovise niciodată, încercând s-o îndrume cu blândeţe şi, deşi îşi spunea că aceasta este calea cea mai bună, uneori avea îndoieli, mai ales când fetiţa o mai supăra. Totuşi, Kelly nu-i înşelase aşteptările.

În dimineaţa aceea fusese pentru prima dată când trebuise să-şi păstreze calmul în faţa ei. Amintirea dureroasă a celor petrecute cu o seară în urmă îi zdruncinase nervii.

Imediat luă o hotărâre. În ziua aceea nu se va gândi deloc la el.

Uşor de zis, greu de făcut, fireşte. Zăbovi în baie mai mult decât Kelly şi de cealaltă parte a uşii fetiţa o tot îndemna:

— Hai mai repede, mami. Mor de foame. Mai stai mult? Caroline îi spuse s-o aştepte în dormitor, dar nu se grăbi, deşi o auzea oftând supărată.

Se îmbrăcă într-un pulover roşu şi în blugi şi numai după aceea se duse după Kelly, care-i aruncă o privire posomorâtă.

— Unchiul Nick a plecat. Am auzit maşina.

— Nu-i nimic, scumpo, zise Caroline luând-o de mână. Slavă Domnului! Ar fi înghiţit cu noduri, pândită tot timpul de ochii aceia albaştri.

Doamna Bentall o puse la curent cu ultimele ştiri auzite la radio şi care nu erau deloc bune.

— În Bolivia avut loc un accident de avion şi în Mexic un cutremur, iar aici se anunţă o iarnă grea. Doriţi ouă cu şuncă? o întrebă, în timp ce se uita la Kelly care-şi mânca budinca, foarte preocupată. Tu vrei?

Kelly dădu din cap afirmativ.

— Mie nu prea mi-e foame. O felie de pâine prăjită e de-ajuns.

— Mâncaţi ce doriţi, zise doamna Bentall, îndreptându-se ofensată spre uşă.

Kelly îşi termină budinca şi se lăsă pe spate.

— Nu-i plac oamenii care nu mănâncă tot din farfurie.

— Cui, doamnei Bentall? Kelly încuviinţă.

— Aseară, când n-am putut să beau ceaiul fiindcă mă îndopasem cu tarte cu gem, mi-a povestit despre ţăranii indieni care mor de foame şi care ar fi fericiţi să bea aşa ceva. Să ştii că unchiul Nick mănâncă tot din farfurie.

— Da? Şi de ce crezi că face asta?

— Fiindcă munceşte toată ziua şi nu ştie când o să aibă timp să mănânce. Kelly avea o memorie foarte bună şi reuşea să imite fără să-şi dea seama. Cu accentul din Yorkshire şi expresia apatică a doamnei Bentall, zise:

„Trebuie să-i spună cineva, dar el n-o să asculte”. Zicea că unchiu’ Nick a fost rău, mami. Aşa este? Chiar e un om rău, mami?

Caroline habar n-avea la ce se referise doamna Bentall.

— Sunt sigură că n-a vrut să spună asta.

— Ba da, spunea că este impulsiv şi că se încăpăţânează să o ţină pe a lui… cum adică, mami?

— Nu ştiu, zise scurt Caroline.

Uşa se deschise şi menajera intră cu o tavă în mână. Pufni când îi puse în faţă felia de pâine Carolinei, dar la Kelly se uită cu drag când îi lăsă pe masă farfuria din care ieşeau aburi.

Dimineaţa era frumoasă şi soarele strălucea din nou. La orizont, acolo unde se întindeau mlaştinile, cerul era purpuriu-deschis. După micul dejun, Helen spuse că se simte în stare să facă o scurtă plimbare în grădină, însoţită de Caroline. Aerul era tare şi încărcat cu miresmele toamnei.

— Niciodată nu ne spunem nouă înşine prea des ce bine este să te bucuri de viaţă, zise Helen brusc zâmbindu-

i şi, în timp ce îi întorcea zâmbetul, Caroline îşi zise că, oricât de urât ar fi gândit Nick despre ea, merita să locuiască în casa lui, suportând umilinţele şi durerea, fie şi numai pentru a o vedea pe Helen surâzând din nou.

Capitolul 5

Pe măsură ce orele treceau devenea tot mai nervoasă şi număra minutele, cu ochii pe ceas. Nu ştia cum avea să reacţioneze dacă Nick o va trata în continuare cu ostilitate. Faţă de Helen făcea eforturi să-şi ascundă tulburarea. Când la ora şase doamna Bentall le anunţă că în seara aceea Nick nu vine la cină, i se luă o piatră de pe inimă.

— Munceşte până târziu, ca de obicei, zise menajera îmbufnată. Ar trebui s-o lase mai moară, altfel o să cadă din picioare. Ce se crede… maşină?

După ce ieşi, Helen oftă.

— Are dreptate… Nick munceşte prea mult şi o să aibă necazuri. Criza mondială ne afectează pe toţi, dar el spune că dacă vrea să doarmă liniştit trebuie să muncească de două ori mai mult.

Caroline abia dacă o auzea. Gusta din plin bucuria de a nu fi obligată să dea ochii cu Nick, în seara aceea. Cinară numai ele două. Frey telefonase să întrebe dacă Helen se simte bine şi promisese că va suna şi a doua zi. Şi el era ocupat. Colegul lui era ţintuit la pat de o gripă rebelă şi Frey trebuia să acopere şi tura lui.

La nouă şi jumătate, Helen se ridică spunând că se duce la culcare. Caroline o asigură că va avea grijă de focul din şemineu înainte să urce şi ea în dormitor.

Cei doi câini Labrador stăteau întinşi lângă foc, cu boturile pe labe, sforăind uşor în somn. Caroline se apucă să stingă focul, gândindu-se îngrijorată la Helen şi la viitor. Studiase foarte bine fiecare variantă şi nu ajunsese la nicio concluzie.

Tocmai se îndrepta spre uşă când o maşină opri pe alee şi apoi auzi trântindu-se portiera. Câinii începură să latre şi Caroline se grăbi să ajungă la scări înainte ca Nick să intre în casă. Câinii se luară după ea, dând din coadă şi

ea îi făcu să tacă, altfel ar fi trezit toată casa cu lătratul lor.

Uşa se deschise şi Nick intră în casă, aducând cu el vântul rece de afară. Câinii alergară să-l întâmpine, ridicându-se pe el cu labele din faţă. Râzând îi dădu jos, apoi îi aruncă o privire Carolinei, care încremenise în mijlocul holului.

Se uita la degetele lui care mângâiau blana aurie a câinilor. Cu ei şi cu Kelly se purta cu blândeţe.

— Noapte bună, îi ură ea şi se întoarse să urce scările.

— Mi-o fi lăsat ceva de mâncare doamna Bentall?

— Nu ştiu. Imediat după cină s-a retras în camera ei, dar dacă ţi-a lăsat ceva, găseşti în bucătărie.

Nick îşi trecu palma peste faţa obosită.

— Sunt epuizat şi mort de foame. N-am mâncat nimic de la prânz.

— Nu poţi lucra cu stomacul gol, zise Caroline întorcându-se cu faţa spre el.

— Cel mai bine aşa lucrez. Am mintea mai limpede.

— Mă duc să văd dacă doamna Bentall ţi-a lăsat ceva, se oferi ea văzându-l cum stă rezemat de uşă, parcă neputându-se mişca.

— Mulţumesc, zise el şi o urmă după ce goni câinii în camera de zi.

— Nu văd nimic, dar pot să-ţi pregătesc eu nişte sandvişuri. Sau vrei şuncă şi ouă?

— Mai bine sandvişuri, spuse el căscând şi întinzându-se. O urmări calm cum pregăteşte cafeaua şi câteva sandvişuri, dar Carolinei, căreia liniştea din bucătărie îi ţinea nervii încordaţi la maximum, îi venea să urle. Nick nu-şi lua ochii de la ea şi se simţea ca un iepure pândit de şarpele care-şi ţintuieşte prada cu o privire ce hipnotizează şi, în acelaşi timp, îi provoacă frică.

Aşa că încercă să găsească un subiect de discuţie oarecare. Înainte ca Peter să-l insige împotriva ei, fuseseră prieteni buni, dar de atunci parcă trecuse o veşnicie. Pe vremea aceea găseau subiecte de discuţie şi nu-şi aruncau

cuvinte înveninate.

— Am înţeles de la Helen că lucrurile nu stau prea bine la firmă.

— Nu-i chiar aşa. Treaba merge bine, dar e o perioadă în care produsele se vând mai greu.

— Munceşti mult peste program, nu? îl întrebă, în timp ce scotea din priză filtrul de cafea. Apoi luă din dulap ceaşca şi farfurioara de cafea.

— N-am de ales.

Caroline îi turnă cafeaua sub privirea lui atentă. De ce, oare, îi suporta atâtea? Ar fi trebuit să nu-i dea atenţie dar, pur şi simplu, nu reuşea.

— Ai nevoie de mai multă relaxare, îi spuse, iar el zâmbi ironic.

— S-o iau drept o invitaţie?

Caroline roşi şi asta o enervă şi mai mult. Îi puse în faţă farfuria cu sandvişuri şi se îndreptă spre uşă, fără să-i răspundă. Nick se ridică de la masă şi, prinzând-o de umeri, o întoarse cu faţa spre el, strângând-o în braţe. Simţindu-i buzele atingându-i părul, Caroline începu să tremure.

— Scuză-mă, zise el. Sunt prea obosit şi nu-mi dau seama ce fac.

— N-ar trebui să munceşti atât de mult, şopti ea tulburată. Acum mănâncă şi du-te la culcare. Dacă o ţii tot în ritmul ăsta, o să clachezi.

— Tot ce e posibil, mormăi el, masându-i uşor umerii şi mângâindu-i cu degete fierbinţi pielea gâtului. Cred că am înnebunit. Uneori îmi spun că ar fi mai bine să fac exact ceea ce vreau, fără să stau prea mult pe gânduri.

Preţ de o clipă Caroline simţi că i se opreşte inima în loc şi că nu mai poate respira. Fu sigură că Nick aude cum îşi înghite nodul din gât.

— Du-te la culcare, Caroline, zise el încet şi o împinse într-o parte, parcă temându-se şi el de ce-ar putea urma.

Caroline ieşi, îndreptându-se spre camera ei, palidă şi clătinându-se pe picioare. În noaptea aceea dormi din

nou foarte prost şi a doua zi se trezi obosită, abia urnindu-se să facă o plimbare cu câinii spre mlaştină. Ceva mai târziu, când se întâlniră, Helen o privi zâmbind văzându-i obrajii îmbujoraţi de vânt şi îi spuse că arată foarte bine.

După-amiază trecu pe acolo Frey şi stătu cu ele de vorbă zece minute.

— Cum ţi se pare că arată azi? îl întrebă Caroline în timp ce-l conducea la maşină.

— Mult mai bine. Tu şi Kelly aţi făcut mai mult decât poate face medicina. Continuă tot aşa.

Caroline oftă.

— Nu putem sta decât o săptămână. Frey se opri şi o privi în faţă.

— Nu poţi rămâne mai mult?

— Nu cred. Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Dacă ai fi văzut cum arăta acum două săptămâni, ai realiza ce aţi făcut pentru ea, tu şi Kelly. Dacă plecaţi, eu nu-mi asum nicio răspundere pentru ce s-ar putea întâmpla. Vorbea pe un ton grav, căutându-şi parcă cuvintele. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Voi două sunteţi motivul pentru care Helen se află în viaţă, raţiunea ei de a trăi.

După ce plecă Frey, Caroline îşi înălţă privirea spre cerul albastru de toamnă. Ce era mai bine să facă? Frey tocmai îi vorbise, fără ocolişuri, despre responsabilitatea ce-i revine pentru a o ţine pe Helen în viaţă. Ar fi vrut să creadă că Frey exagerase, dar nu putea, şi acest sentiment îl avea din prima zi, de când Helen îşi privise nepoata cu ochi trişti şi plini de dor.

Existau câteva soluţii. Ori găsea o casă mai mare şi-şi păstra slujba de la Londra, ori renunţa la ea şi se întorcea în Skeldale. Mai exista varianta ca să doarmă cu Kelly în aceeaşi cameră până se mai construia una în spatele căsuţei lor.

În seara aceea, după ce Kelly se duse la culcare, Caroline deschise discuţia în faţa lui Helen, care o ascultă oftând încet:

— Oh, scumpa mea, nu voiam să mă gândesc la viitor.

— Dar trebuie, spuse Caroline, luându-i mâinile între-ale ei. Nu e nicio grabă să iei o hotărâre.

— Nu pot să cad pe capul tău, protestă Helen, dar Caroline clătină din cap.

— Nu e vorba de asta. Şi eu şi Kelly vrem să te avem lângă noi. Cum crezi că te-am putea lăsa să stai aici, singură, toată ziua?

— Nu ştiu dacă aş putea locui la Londra, zise Helen, tocmai în momentul în care Nick intra pe uşă.

— La Londra? repetă el. Bineînţeles că nu poţi locui acolo. Cine ţi-a băgat în cap ideea asta?

— Eu, răspunse scurt Caroline şi Nick îi aruncă o privire rece.

— Trebuia să fi ştiut şi eu!

— Caroline e foarte amabilă…

— Că vrea să te despartă de locul unde ai trăit şaizeci de ani? Asta numeşti tu amabilitate?

— Caroline are acolo o slujbă foarte bună şi nu-i pot cere să renunţe la ea pentru mine. În Skeldale n-ar găsi un serviciu atât de bun, se grăbi Helen să-i spună.

Nick zâmbi batjocoritor.

— Adică să inventeze noi metode de a vinde produse pentru femei, de care ele n-au nevoie? Să faci reclamă la fulgi de săpun şi la soluţie pentru bronzat… păi cum s-o lipsim de o asemenea experienţă unică?

— Te crezi foarte amuzant, nu-i aşa? ripostă Caroline. Să ştii că m-am săturat de toate aluziile tale răutăcioase. Şi nu te priveşte ce fac!

— A început să mă privească ce faci! zise Nick cu aroganţă.

— Asta s-o crezi tu! răbufni ea. Nedumerită, Helen îşi muta privirea de la unul la celălalt. Probabil că până atunci nu observase că cei doi se duşmăneau, iar acum îi urmărea încruntată.

— Locul lui Helen e în Skeldale şi aici o să rămână. Ce să facă singură, într-o casă de la periferia Londrei, în

timp ce voi sunteţi plecate? Aici măcar cunoaşte pe toată lumea şi n-o să plece doar de hatârul tău!

Helen bombănea supărată, dar Caroline era prea nervoasă ca s-o audă. În câteva cuvinte Nick îi spusese lucruri pe care doar în sinea ei le recunoştea şi pentru asta îl ura. Îi demonstrase că soluţia ei este greşită şi că, în concluzie, nu are de ales.

Privirea lui sardonică îi întărea spusele şi Nick constată, cu satisfacţie, că o lăsase fără replică.

— Iar în privinţa slujbei… ai putea lucra la noi, adăugă el pe un ton rece. Mă gândeam că n-ar strica să înfiinţăm un departament de publicitate. Până acum apelam la serviciile unor firme de specialitate, dar e timpul să avem oamenii noştri în acest domeniu.

Caroline scutură din cap, dar nu scoase o vorbă. Să lucreze pentru el? Să-l vadă în fiecare zi? Nu, asta în niciun caz!

— E o idee grozavă, Nick! exclamă Helen încântată. Caroline va fi propriul ei şef, nu? Ar fi o şansă neaşteptată pentru ea.

Nu, se gândea Caroline uitându-se supărată la soacra ei.

— Şi pentru Kelly aerul de aici e mult mai sănătos decât gazele de eşapament pe care le inhalează la Londra, zise Helen. Cred că ar prefera să înveţe într-o şcoală mai mică, unde atmosfera e cu totul alta decât în şcolile mari din capitală. Oh, Nick, Caroline se va descurca de minune, fiindcă are deja experienţă şi va munci cu entuziasm să-şi pună ideile în practică.

După cât îl cunoştea pe Nick Holt, Caroline era convinsă că nu ar fi pus în practică decât propriile idei, iar ea ar fi trebuit să-i execute ordinele. Asta, niciodată, îşi spuse Caroline. N-aş suporta. După o săptămână în care Nick să se uite la ea exact ca în clipa aceea, i-ar fi venit să se arunce pe fereastră.

— Deci, am stabilit, zise el.

Caroline îşi ridică brusc capul şi-i surprinse zâmbetul

batjocoritor, înainte ca el să se îndrepte spre uşă şi să iasă. Helen se uită la ea uşor neliniştită.

— Ţi-a plăcut ideea lui, nu? Bineînţeles, tu hotărăşti. Trebuie să faci ce crezi că e mai corect pentru tine şi pentru Kelly, dar părerea mea este că ea se va simţi mult mai bine în Skeldale decât într-o periferie a Londrei.

— Poate că ai dreptate, spuse Caroline, încercând să zâmbească.

— Sunt sigură de asta. Acolo oamenii nu-şi vorbesc nici măcar când intră într-un magazin. N-au timp să-şi dea atenţie, pe când aici, dacă intru să cumpăr carne, măcelarul îşi găseşte întotdeauna timp să discute cu mine. Aici te simţi ca acasă, oriunde te-ai duce. Nu ştiu cum o fi la Londra, dar nu cred că acolo trăieşti acelaşi sentiment.

— Depinde cum te-ai obişnuit.

— Nu vreau să te oblig.

Caroline îi surâse.

— Dar ar rezolva o mulţime de probleme, se simţi obligată să spună, pentru că Helen părea descurajată şi nu dorea s-o rănească. O să mă gândesc la soluţia asta, adăugă şi Helen încuviinţă, oftând.

Se despărţi de Helen, mormăind o scuză şi urcă să se schimbe. Pe scări se întâlni cu Nick, care se opri, dar nu se dădu la o parte să-i facă loc, rămânând o treaptă mai sus, obligând-o să-şi ridice capul ca să-l privească.

Spre surprinderea ei, Nick era îmbrăcat în haine de seară; costumul, croit impecabil, îi punea în evidenţă supleţea corpului, iar cămaşa de un alb imaculat contrasta plăcut cu tenul lui bronzat. Arăta fantastic şi asta o înfurie mai mult ca niciodată.

— Nu mi-ai mulţumit, zise el tărăgănând cuvintele.

— Pentru ce să-ţi mulţumesc? izbucni Caroline, dar tonul ei păru să-l amuze.

— Că ţi-am oferit o slujbă.

— Încă nu m-am hotărât s-o primesc. Nu sunt convinsă că aş vrea să lucrez în Skeldale.

Nick ridică din umeri.

— Pe aici nu prea există şanse de angajare.

— Pot încerca undeva mai departe.

— În York? mormăi el. Da, cred că acolo poţi găsi o slujbă, dar va trebui ca în fiecare zi să faci un drum lung şi Kelly abia dacă o să te mai vadă. Aşa că manierele tale lasă mult de dorit.

— Manierele mele?

— Tot nu mi-ai mulţumit, accentuă el cuvintele, privind-o printre gene.

— Îţi mulţumesc.

— Nu sună prea convingător, o ironiză el. Caroline fierbea de furie.

— Dar sentimentele mele sunt cât se poate de sincere, mormăi ea printre dinţi, abia abţinându-se să nu-i tragă o palmă.

— Dacă nu m-aş grăbi atât de tare, aş studia acest subiect cu multă plăcere, o informă el, privindu-şi ceasul. Va trebui să amânăm discuţia pentru altă dată.

— Las-o moartă! izbucni Caroline, tremurând de nervi, iar Nick hohoti încet, deşi în ochii lui albaştri se citea o ameninţare făţişă încât, în clipa aceea, ar fi rupt-o la fugă.

— Nu lua o hotărâre pripită în privinţa slujbei. Eu pot să aştept şi am să aştept, dacă e nevoie, şi o sută de ani.

Caroline simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Vorbele lui, care-i însoţeau privirea ameninţătoare ce o îngrozea, nu erau spuse în glumă.

Nick se dădu la o parte, să-i facă loc să treacă, şi Caroline urcă scările în fugă, cuprinsă de panică. Bănuia că nu va găsi o altă slujbă în Skeldale care nu era decât un orăşel de provincie, în care, vorba lui, şansele de a te angaja undeva erau reduse, mai ales cu un salariu bun. Nick ştia foarte bine că oferta lui era greu de refuzat. Având o minte calculată, plănuise s-o prindă în cursă şi cel mai neplăcut lucru era că şi reuşise, iar Caroline era conştientă că dacă se angaja la firma lui Nick, acesta o va exploata până la sânge. Până şi zâmbetul pe care i-l

aruncase când îi făcuse loc să treacă fusese unul triumfător.

Când coborî din nou, ceva mai târziu, Helen îi spuse că Nick plecase la un dineu „împreună cu familia Skelton”.

Caroline se încruntă.

— Nu mi-i aduc aminte.

— Nici n-ai cum, fiindcă s-au mutat aici acum un an. Henry Skelton s-a ocupat de afaceri undeva în Africa. După ce s-a retras, s-a întors acasă investind o parte din capital în firma lui Nick.

— Unde locuiesc? Caroline încerca să-şi amintească ce casă din Skeldale şi-ar fi putut cumpăra un om atât de bogat, dar asemenea clădiri nu prea existau, Nick având una din puţinele case mari din zona aceea.

— În Below Hougham.

— Nu-mi aduc aminte să fie vreo casă pe-acolo. După câte ştia ea, locul acela era o colină cu teren mlăştinos, ce străjuia oraşul.

— Au construit una. Nu ţii minte păşunea pe care-şi ducea caii la păscut Joe Bond? I-a vândut-o lui Henry Skelton.

— Păcat. Bănuiesc că a stricat tot peisajul din Hougham Tor.

— Aşa este, dar cred că Joe a primit un preţ bun. Oricum, pământul e sterp şi plin de bolovani. Zicea că în timpul războiului a încercat să bage plugul acolo, dar a scos numai pietroaie. Consiliul i-a dat aprobarea să-i schimbe destinaţia şi aşa a obţinut Skelton terenul de casă.

— E frumoasă? întrebă Caroline.

— E o construcţie ultramodernă. Eu n-am văzut-o, dar am auzit că e bine proiectată şi că e plină de dispozitive sofisticate. Ruby, verişoara doamnei Bentall, lucrează acolo şi mereu se laudă cu ce are ea în bucătărie. Hazel Skelton a adus tocmai de la Londra un decorator de bucătării, zice ea şi, după câte se pare, semănă cu ceva coborât parcă din

Războiul Stelelor.

— Hazel Skelton este soţia lui?

— Nu, fiica. E o apariţie frapantă, dar nu pot spune că manierele ei m-au impresionat plăcut. I-am fost prezentată la petrecerea de Crăciun pe care au dat-o anul trecut. Ne-am dat mâna, mi-a adresat câteva cuvinte şi s-a îndepărtat. Jumătate de oră mai târziu, cineva m-a prezentat din nou şi înainte să-i spun că ne-am cunoscut deja, a procedat ca prima oară. Nu-şi mai amintea de mine şi nici acum nu cred că ştie cine sunt.

Caroline râse.

— O gazdă desăvârşită!

— Asta mi-am zis şi eu, dar Nick vede la ea ceva mai mult decât atât.

Caroline continuă să râdă.

— Ah, da? Poate că au ceva în comun. S-ar părea că au chiar prea multe în comun, adăugă în gând.

În seara aceea, ceva mai târziu, Helen deschise discuţia:

— Ce-ar fi să vindem casa mea, care şi aşa e veche, şi să găsim ceva modern, un loc pentru un nou început? Cred că toţi ne vom simţi mai fericiţi în altă parte, nu?

În clipa aceea Caroline îşi dădu seama că venise momentul în care trebuia să ia o decizie. Dar avea de ales? Nu o putea părăsi pe Helen, iar Nick avea dreptate când spunea că nu o putea despărţi de Skeldale, oraşul în care trăise şaizeci de ani.

— Tu hotărăşti, zise în cele din urmă, sperând ca Helen să nu fi observat clipa de ezitare. Sunt bucuroasă să fac tot ce vrei tu.

— Cred că aşa e cel mai bine, spuse Helen, zâmbind uşurată. Lui Kelly îi va fi mult mai uşor să se obişnuiască aici, locuind într-o casă nouă. Pentru noi toţi va însemna un nou început.

Caroline încuviinţă.

— Şi vei accepta slujba oferită de Nick, nu-i aşa? Cred că pentru tine e o mare ocazie, zise Helen entuziasmată.

Caroline înghiţi în sec.

— Da, o voi accepta.

— Sunt fericită şi îţi mulţumesc din suflet, scumpa mea. Mai târziu, în pat, urmărind zborul disperat al unei molii în jurul lustrei, zbătându-şi aripile pudrate spre lumină, dar alungată apoi de căldura globului, îndepărtându-se şi revenind, iar şi iar, fără să-şi poată urma drumul mai departe, Caroline ştia exact ce simţea micuţa vietate.

Ar fi dat orice să plece de acolo şi să nu-l mai vadă pe Nick în viaţa ei, dar nu-i putea face asta lui Helen. Motivele pentru care nu putea pleca din Skeldale erau de ordin moral şi sentimental. Simţul datoriei şi afecţiunea pe care o simţea pentru Helen o legau inevitabil de acel orăşel. Deşi îşi găsise o mulţime de scuze la momentul respectiv, întotdeauna fusese chinuită de remuşcări şi venise timpul să-şi îndrepte greşeala.

Helen trecuse prin prea multe suferinţe şi nu o mai putea lăsa singură. De această dată nu mai avea motive, afecţiunea pentru ea fiind mai puternică decât faptul că, deşi nu i-o spunea în faţă, Nick va căuta orice prilej s-o rănească şi s-o umilească. Era convins că o merită, socotind-o singura vinovată, după tot ce-i băgase Peter în cap. Neputându-i dovedi contrariul, va trebui să-i suporte insinuările şi împunsăturile, ceea ce nu avea să fie o experienţă prea plăcută.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, o puse la curent pe Kelly cu planurile sale.

— Să locuim în Skeldale? Kelly făcuse ochii mari. Pentru totdeauna, mami?

— Totdeauna înseamnă mult timp. Să-i zicem că doar pentru câţiva ani, îi explică ea, privind-o atent. Nu ştia cum va reacţiona fetiţa dar ar fi fost o problemă pe care trebuia să o rezolve cât mai repede, dacă aceasta ar fi manifestat o stare de nelinişte. În primii ani de viaţă fusese prea speriată de Peter şi amintirile sale despre Skeldale nu erau dintre cele mai frumoase. Caroline chiar nu ştuise

cum va primi vestea.

Kelly înfipse o bucăţică de pâine cu unt în oul fiert moale şi începu să se joace, amestecând în el, având o expresie foarte concentrată.

— Cum ţi se pare ideea?

— Şi căsuţa noastră?

— O vom vinde.

— Şi n-am s-o mai văd niciodată pe Sharon? întrebă Kelly, posacă.

— Poate veni să stea la noi din când în când.

— Şi doamna Oldham ce-o să zică? Kelly ţinea foarte mult la învăţătoarea sa, pe care o asemăna cu Dumnezeu.

— Îi va fi dor de tine, dar dacă rămânem la Londra, bunicii o să-i fie şi mai dor.

— Şi o să locuim în casa ei?

Caroline îşi aminti de pictura atârnată pe perete, de casa cu ferestrele colorate în negru şi de umbra ce se întindea spre cele două siluete care alergau.

— Nu, bunica o s-o vândă şi o să cumpere una nouă, iar tu ne poţi ajuta s-o alegem.

Uşa se deschise şi Nick intră în bucătărie. E sâmbătă şi azi nu se duce la serviciu, realiză Caroline abia atunci. Kelly îl întâmpină entuziasmată.

— Bună dimineaţa, unchiule Nick. Ia ghiceşte! Bunica vrea să vândă casa şi noi vom locui aici tot timpul!

Pe deasupra capului fetiţei, Caroline întâlni expresia lui satisfăcută şi-şi întoarse privirea.

După cinci minute, doamna Bentall o luă pe Kelly în bucătărie, să-i dea o mână de ajutor, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Caroline fără ca fetiţa s-o vadă şi, după ce ieşiră, se grăbi să se ridice de la masă.

— Unde pleci? întrebă el, ridicându-şi privirea de pe ziar.

— Credeam…

— Stai jos, îi ceru el pe un ton imperativ.

— Am multă treabă. O irita felul în care el îi vorbea, lucru pe care nu-l mai suporta, având în vedere că urmau

să lucreze împreună; iar dacă, totuşi, va continua s-o trateze cu dispreţ, ştia de pe acum că viaţa ei va fi un calvar.

— Stai jos, repetă el. Vreau să-ţi vorbesc. Şi împăturind ziarul îl lăsă pe masă, rezemându-se comod de spătarul scaunului.

Vrând-nevrând, Caroline se aşeză.

— Ascult.

— Să înţeleg că ai acceptat slujba pe care ţi-am oferit-o? Ar fi vrut să-i spună că nu, să-l înfrunte, dar date fiind împrejurările, nu-şi permitea, iar el ştia acest lucru. Nu avea curajul să i-o spună în faţă, deşi atitudinea ei era sfidătoare.

— Da sau nu?

— Da, şopti ea, umezindu-şi buzele care-i tremurau.

— Nu te-am auzit, zise el surâzând şi în clipa aceea ea simţi că îl urăşte atât de tare încât ar fi aruncat cu ceva în el.

— Mincinosule! M-ai auzit foarte bine… deşi nici nu era nevoie să mă auzi fiindcă ştiai că o voi accepta. N-am de ales, nu?

— Nu, n-ai de ales, răspunse el satisfăcut, studiind-o printre gene. Aşadar, putem stabili condiţiile?

— Condiţiile? Ce condiţii?

— Aşa se obişnuieşte, zise el rânjind.

Caroline îl privi cu atenţie, încercând să ghicească la ce se referă, dar temându-se să descopere ce s-ar putea ascunde în spatele acestui cuvânt.

— Ah, da?

— Fireşte, spuse el amuzat. N-am stabilit salariul de început şi programul de lucru.

Oftatul ei de uşurare îl amuză şi mai mult. Ştia că intrase în panică şi intenţionat o hărţuia, ca s-o sperie, lăsând-o să creadă că cine ştie ce pretenţii are de la ea.

— Putem merge chiar în dimineaţa asta la fabrică să vezi biroul pe care vreau să ţi-l pregătesc, şi tot acolo vom fixa şi condiţiile de angajare.

— Trebuie să anunţ firma şi să lucrez acolo până la sfârşitul lunii, ca să aibă timp să-mi găsească înlocuitor.

— Nu e nicio grabă. Aranjează-ţi treburile. Spaţiul pe care vreau să-l transform în departament de publicitate e folosit ca depozit şi trebuie renovat şi mobilat, ceea ce va lua destul timp. Ridicându-se o privi de sus. Să mergem.

Caroline se ridică fără chef, urmărită de privirea lui enigmatică. De-acum încolo va trebui să-şi ascundă cât mai bine sentimentele, tratându-l cu indiferenţă, ignorându-i zâmbetul insinuant şi remarcile răutăcioase, obişnuindu-se să se prefacă, pentru ca el să nu-i transforme viaţa într-un permanent coşmar.

Capitolul 6

Abia peste o lună şi jumătate începu Caroline să lucreze la fabrică. La câteva zile după ce Nick îi arătase spaţiul care avea să devină departament de publicitate, Caroline se întoarse la Londra şi-l anunţă pe Geoffrey despre decizia ei. Acesta se înfurie şi încercă s-o facă să se răzgândească, amintindu-i că atunci când o angajase ca agent de publicitate îi oferise o slujbă de viitor şi că-i datora loialitate şi respect. Era foarte convingător şi avea talentul de a mânui cuvintele ca pe nişte arme, asta făcând-o să se simtă stânjenită în timp ce-şi vărsa furia asupra ei.

— Şi unde se află fabrica asta? N-am auzit de ea. O fi vreo firmă de doi bani pe undeva pe la mama dracului, care te va plăti în nasturi… eşti nebună? Cu ce-o să câştigi acolo n-ajungi nicăieri. Locul tău este aici, la Londra, mai ales acum când intraseşi în miezul afacerii. Şi Skeldale? Pe unde naiba o mai fi şi ăsta? Geoffrey îşi imagina, probabil, că în afară de Londra, restul Angliei era locuit de oameni îmbrăcaţi în piei de animale.

— Îmi pare rău, Geoffrey, şi îţi rămân îndatorată…

— Pe naiba! Cred că-mi lipsea o doagă atunci când ţi-am oferit slujba asta.

— Situaţia de faţă n-are nicio legătură cu cariera mea…

— Despre ce carieră vorbeşti? Tocmai ai decis să-i pui capăt.

— Am o obligaţie de familie, începu ea să-i explice, în timp ce Geoffrey o privea perplex. Pentru el nu exista asemenea noţiuni. Era un om foarte inteligent şi cu multă experienţă dar, în afară de muncă, nu găsea timp pentru nimic altceva.

— Caroline, eşti complet nebună!

— Ştiu şi te rog să mă ierţi, zise ea schiţând un zâmbet timid.

— Auzi, are o obligaţie de familie! mormăi el, nevenindu-i să creadă.

— Tu n-ai familie? După expresia lui uluită, Caroline avu impresia că Geoffrey nu trăia decât pentru un singur scop, acela de a conduce lumea. Întreaga viaţă şi-o dedica agenţiei, ţelul lui fiind acela de a ajunge cel mai bun în meseria pe care şi-o alesese, şi se părea că nimic nu-i va împiedica ascensiunea. „Succes” era singurul cuvânt pe care dorea să-l audă! Trebuie să fac asta, spuse ea pe un ton calm şi Geoffrey renunţă la luptă, văzând că hotărârea ei este de neclintit.

— Eşti o tâmpită. Renunţi la carieră pentru o bătrână. Pentru un bărbat mai înţeleg, dar pentru o bătrână… Asta-i curată nebunie! replică el nervos.

— Tomai pentru că e bătrână trebuie să fac asta. Kelly şi cu mine suntem singura ei familie şi nu poate veni să locuiască la Londra.

— Atunci, pleacă! ţipă el şi ieşi trântind uşa biroului dar, înainte să se despartă, ceva mai calm de această dată, îi ură noroc şi-i spuse că dacă vreodată va avea nevoie de o slujbă să-l caute. S-ar putea să-ţi dau ceva de lucru, dar nu înainte să mă conving că eşti zdravănă la cap. Acum constat că ai avea nevoie de un psihiatru deşi, în zilele tale bune, ai o minte brici şi-mi pare rău că te pierd.

— Şi eu regret că trebuie să plec, zise ea, dar mai rău îi părea că în viitor va trebui să lucreze împreună cu Nick Holt. Cu toată setea lui de succes, Geoffrey era un şef bun

şi un om plăcut.

Mai greu, însă, îi fu să se despartă de căsuţa ei şi de familia vecină. Sharon plânse, făcu schimb de jucării cu Kelly şi o rugă să-i scrie, promiţându-i că va veni în vizită.

Şi Deirdre era tristă. În acel an şi jumătate cât fuseseră vecine, deveniseră prietene bune şi nu se bucură decât pe jumătate când Caroline vându casa unei familii cu trei copii, a căror mamă părea o femeie simpatică şi prietenoasă.

— Nu e acelaşi lucru, zise posomorâtă. Îmi va fi dor de tine.

— Ai să vii să ne vizitezi, nu-i aşa? O să-ţi placă Skeldale.

— Drept să-ţi spun, acum îl urăsc, replică Deirdre schiţând un zâmbet. Şi multă vreme o să detest acest Skeldale, pentru că din cauza lui plecaţi de-aici.

Kelly plânse în taxiul care le duse la gară. Caroline o îmbrăţişă, încercând s-o liniştească.

— Gata, lasă, o s-o vezi curând pe Sharon.

— Nu curând, suspină Kelly. Peste mulţi ani. Şi cu ochii în lacrimi: Iar pe doamna Oldham sunt sigură că n-am s-o mai văd niciodată.

Din punctul ei de vedere, Caroline nu vedea în asta o tragedie, pentru că doamna Oldham arăta ca o sperietoare şi când zâmbea, pe buze îi apărea un rânjet sinistru dar, observase ea, Kelly era de cu totul altă părere, iar în clipa aceea fiica ei era disperată.

Totuşi, cum la şapte ani viaţa pare să treacă cu viteza fulgerului, înainte să ajungă în Skeldale, lui Kelly îi trecuse supărarea şi ţopăia de nerăbdare să-l vadă mai repede pe

Nick.

— O să vină să ne ia cu maşina?

— Din gară putem lua şi taxiul. Caroline spera să nu vină să le întâmpine dar, imediat ce coborî din vagon, Kelly începu să ţipe de bucurie şi o rupse la fugă.

— Unchiule Nick, unchiule Nick, aici suntem, aici suntem! Caroline coborî şi ea din tren, urmând-o. Nick îi

luă bagajele şi ea îşi ridică privirea obosită spre ochii ce o studiau atent.

— Aţi călătorit bine?

— Da, mulţumesc, zise politicoasă, întorcând capul ca să nu-i vadă expresia ironică.

— Maşina e în faţagării. O luă înainte, cu Kelly alături, care-i povestea ceva. În urma lor, Caroline o vedea pe fetiţă care se uita în sus la el şi pe Nick, care îşi înclinase capul şi râdea amuzat.

— Helen locuieşte încă la mine, îi spuse el în timp ce se îndepărtau de gară.

— Credeam că până acum s-a întors la ea acasă.

— Am hotărât că nu e o idee bună.

— Tu ai hotărât?

Nick îi aruncă o privire sardonică.

— Exact. Helen nu voia să se întoarcă acolo, şi pe bună dreptate. Casa aceea e plină de amintiri dureroase… Se opri înainte să sfârşească fraza şi se uită peste umăr la Kelly care privea pe geam. După figura ei, era imposibil să-ţi dai seama dacă auzise sau nu discuţia.

Caroline oftă. Da, Nick avea dreptate. Casa era plină de amintiri neplăcute pentru ei toţi, iar ideea de a se întoarce acolo o îngrozea şi pe ea. Kelly nu întrebase nimic în legătură cu asta şi Caroline bănuia că fetiţa îşi imagina că se întorc să locuiască acasă la Nick. Probabil nu pricepuse că vor sta în altă parte.

O dată ajunşi acasă, Kelly alergă înainte să-şi caute bunica. Caroline şi Nick o găsiră pe Helen discutând cu Frey care, întorcând capul şi văzând-o, se lumină la faţă.

— Caroline! Mă bucur că te-ai întors şi că te-ai hotărât să te stabileşti aici.

— Mulţumesc, îi răspunse ea şi o sărută pe Helen. Arăţi mult mai bine decât cum te-am lăsat, îi spuse, şi aceasta se arătă încântată.

— Datorită lui, zise Helen, bătându-l uşor pe mână pe Frey.

Nick se întoarse să iasă, făcând o grimasă. Caroline

se uită după el, încruntată. E drept că şi Nick făcuse mult pentru Helen: o găzduise în casa lui, le găsise pe Caroline şi pe Kelly şi-i arătase multă afecţiune.

— Eu trebuie să plec. Caroline, mă conduci până la maşină? spuse Frey.

— Du-te, scumpo, o îndemnă Helen.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă Frey când ieşiră, observându-i expresia încruntată.

— Nu chiar, îi răspunse Caroline, descreţindu-şi fruntea. Helen ţinea foarte mult la Frey şi-l aprecia. Era bun la suflet, amabil, grijuliu şi îşi iubea meseria, neprecupeţind nimic atunci când era vorba de pacienţii săi. Caroline nu şi-l amintea să fi făcut vreodată vreo remarcă la adresa lui Peter, sau să-i aducă acestuia acuzaţii, deşi văzuse multe şi înţelesese ce se întâmplă, fiind de o discreţie rar întâlnită.

— Nu regreţi că ai renunţat la slujbă şi la Londra? Caroline dădu din cap negând.

— Altfel nu se putea, şi sper că pentru Kelly va fi mai bine.

— Eu sunt convins de asta. Dar şi pentru tine va fi mult mai bine.

Caroline râse.

— Pentru mine!

— Da, ce nu-ţi place?

— Dacă voi avea timp să mă gândesc la asta, am să-ţi spun.

— Gândeşte-te acum, o îndemnă el, zâmbind. În lumina înserării, faţa lui arăta mai tânără, cu mai puţine riduri, mai odihnită.

— Kelly înseamnă foarte mult pentru mine şi dacă ea e fericită, atunci sunt şi eu.

— Dar nu te poţi sacrifica întreaga viaţă pentru Kelly. Ştiu că o iubeşti dar, curând, va trebui să trăieşti şi pentru tine.

Caroline îl privi mirată.

— Nu fi absurd! Nu-mi sacrific viaţa pentru Kelly, dar

este copilul meu şi trebuie să am grijă de ea, să mă asigur că e sănătoasă şi fericită. Am avut şi am în continuare responsabilităţi în ce o priveşte.

— Ai responsabilităţi, dar viaţa ta nu depinde de ea, zise el, urcându-se în maşină. O să crească şi-şi va lua zborul, adăugă, coborând geamul. Aşa se întâmplă întotdeauna şi vrei, nu vrei, rolul tău se va încheia când va deveni destul de matură ca să-şi poarte singură de grijă. Ce vei face atunci?

— Mai e mult până atunci.

— Exact, zise el, pornind motorul. Dar sunt ani din viaţa ta, mai spuse şi, făcându-i semn cu mâna se îndepărtă. Îngândurată, Caroline urmări maşina cu privirea apoi, puţin zgribulită, intră în casă repezindu-se, fără să-l vadă, direct în Nick, care o prinse de mâini s-o oprească.

— Ţine-te departe de Forrester, o atenţionă el printre dinţi şi cu o voce scăzută, să nu fie auzit de Kelly şi de Helen care se aflau în camera alăturată. Nu te-am adus înapoi ca să reluaţi legătura. Cu mine n-o să-ţi meargă, ai înţeles?

Caroline se albi la faţă.

— Nu înţeleg la ce te referi. Şi, în primul rând, cum îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa?

— Crezi că am uitat ce i-ai făcut vărului meu? Înfigându-şi şi mai tare degetele în braţele ei, o scutură ca pe o păpuşă de cârpă apoi, aplecându-şi capul, îi şopti printre buzele aproape închise, sfredelind-o cu privirea: Oricât ne-am ascunde, mai devreme sau mai târziu vine şi ziua în care trebuie să dăm socoteală pentru faptele noastre. Pentru tine, ziua aceea a sosit. Te-am găsit şi am să stau tot timpul cu ochii pe tine, iar tu vei plăti pentru tot ce i-ai făcut lui Peter, pentru fiecare oră de coşmar de care a avut parte din cauza ta!

Caroline îl asculta din ce în ce mai speriată, palidă şi cu ochii măriţi de groază.

— Greşeşti, reuşi să îngaime în cele din urmă. Nick

zâmbi zeflemitor.

— Nu începe iar! Amândoi ştim că am dreptate. Eşti imorală şi lipsită de suflet, dar am de gând să-ţi dau câteva lecţii pe care le meriţi, şi asta începând chiar de acum!

Şi brusc, îi prinse faţa în palme, dându-i capul pe spate. Pierzându-şi echilibrul, Caroline se agăţă de el scoţând un ţipăt scurt, de spaimă, care însă fu repede înăbuşit de un sărut brutal, care-i provocă în tot corpul un spasm dureros, dar îi şi trezi toate simţurile, făcând-o să se lipească cu totul de el, fără vlagă, şi să geamă sub forţa sărutului. Prin bluză îi simţea căldura trupului şi bătăile frenetice ale inimii, la unison cu ale ei.

Degetele ei îi cuprinseră ceafa şi i se înfipseră în păr. Tremura lipită de el, simţindu-i fiecare muşchi, fiecare fibră, şi nu-şi putea înfrâna senzaţiile, fizic şi emoţional, atâta vreme înăbuşite şi care, acum, rupseseră zăgazurile, invadându-i întreaga fiinţă.

Nick îşi înălţă capul, respirând întretăiat.

Caroline, cu braţele încolăcindu-i gâtul, îşi auzea inima bătându-i nebuneşte în piept şi, când deschise ochii, îl văzu uitându-se la ea cu ochi de jar.

Apoi, Nick îşi coborî privirea spre gura ei umedă, întredeschisă, şi Caroline îşi înghiţi nodul din gât întorcându-şi capul într-o parte.

— După ce a murit Peter mi-am jurat că dacă am să te găsesc, am să te fac să plăteşti pentru tot răul pe care i l-ai făcut. I-ai distrus viaţa şi nimănui nu-i este permis să facă asta şi să scape nepedepsit.

Caroline deschise gura să nege, să protesteze, dar el o fulgeră cu privirea.

— Nu, ascultă-mă… Ai făcut o mare greşeală lăsându-mă să văd că mă doreşti. Cu asta mi-ai oferit pe tavă arma pe care intenţionez s-o folosesc.

Caroline se crispă, simţind un fior rece pe şira spinării.

— Vei locui în casa mea, ca să te pot supraveghea. Fără bărbaţi. Fără aventuri. Astfel vei plăti cu propria-ţi

monedă. Din când în când am să-ţi amintesc ce-ţi lipseşte, de lucrul după care tânjeşti şi mă voi distra copios văzându-te umblând ca un leu în cuşcă, aşa cum făcea şi soţul tău. Te voi face să suferi la fel de mult cât a suferit şi Peter. Am să mă uit cum te urci pe pereţi şi mă voi purta cu aceeaşi cruzime cu care l-ai tratat tu pe el.

Caroline tremura atât de tare încât abia se putea ţine pe picioare şi faţa ei palidă avea o expresie şocată şi îngrozită. Lacrimile îi împăienjeneau privirea şi îl vedea ca prin ceaţă, dar nu le lăsă să i se prelingă pe obraz.

Nick trase adânc aer în piept şi o împinse într-o parte, zâmbind maliţios.

— Acum ştii ce te-aşteaptă.

Caroline nu putea scoate o vorbă, doar îşi pironise ochii asupra lui, înfiorată.

— Şi să nu-ţi imaginezi că ai să pleci fiindcă, de data asta, n-ai cum să mai scapi de-aici. Vei rămâne fără să crâcneşti.

Caroline scutură din cap, încercând să-i spună că se înşală, că acuzaţiile lui sunt nefondate, că Peter l-a minţit, aşa cum i-a minţit şi pe ceilalţi, dar nu putea articula niciun sunet.

Nick îi zâmbea răutăcios, privind-o cu un dispreţ făţiş.

— Biata de tine, arăţi de parcă te-a călcat trenul. Credeai că o să mă înnebuneşti şi pe mine. Scuză-mă că te dezamăgesc. Eu sunt făcut dintr-un alt aluat decât Peter, iar ochii tăi mari şi verzi şi corpul, e drept că foarte sexy, nu mă ispitesc deloc.

— Ce tot vorbiţi voi acolo? Sper că nu complotaţi împotriva mea! Ia veniţi aici să auziţi ce idee are Kelly… le strigă Helen, din cealaltă cameră.

Nick se uită spre uşă. Era întredeschisă dar Helen n-avea de unde să ştie ceea ce tocmai se întâmplase. Caroline realiză că în clipa aceea nu era în stare să se ducă dincolo şi să dea ochii cu soacra şi cu fiica sa. Se simţea slăbită, deprimată, şi în priviri i se citea disperarea.

Nick se întoarse spre ea.

— Mai bine te-ai duce sus să stai întinsă o jumătate de oră. Eşti albă la faţă ca varul. Această constatare părea că-i dă o oarecare satisfacţie. Am să le spun că te doare capul.

Dar Caroline nici măcar nu se putea mişca. Parcă era paralizată.

Nick o împinse spre scări.

— Du-te înainte să apară Kelly şi să te vadă în ce hal arăţi. Tremurând din tot corpul, Caroline urcă scările, ţinându-se de balustradă ca să nu se împiedice. De jos, Nick o urmări cu privirea, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

— Pe Caroline o doare capul. S-a dus să se întindă în pat, îl auzi spunând pe un ton indiferent.

— Oh, Doamne! exclamă Helen, îngrijorată.

— Cred că e din cauza drumului cu trenul, mai spuse el, apoi uşa se închise în urma lui şi Caroline intră în cameră şi se urcă în pat, suspinând şi tremurând.

Pentru a doua oară viaţa ei era distrusă dar, de dragul lui

Kelly, trebuia să-şi adune tot curajul şi să îndure orice pentru a şi-o reclădi.

Era o femeie vulnerabilă, sensibilă şi generoasă, gata oricând să se sacrifice pentru familie. Deşi îşi făurise o carieră de succes la agenţie, renunţase la tot pentru binele copilului său. Nu era o persoană ambiţioasă şi ar fi făcut bucuroasă schimb de locuri cu Deirdre. Aceasta n-o prea înţelesese, deseori spunându-i că o invidiază pentru şansa de a-şi fi găsit o meserie atât de interesantă – neştiind, însă, la ce tensiune era supusă când avea termene de predare, sau când Geoffrey insista să-i vină repede o idee strălucităşi care, bineînţeles, tocmai atunci nu-i venea în minte. În momentele acelea ar fi lăsat totul baltă şi ar fi părăsit agenţia.

Făcuse faţă tuturor tensiunilor fiindcă trebuia, dar în sinea ei detesta acele momente. Acum trebuia să se confrunte din nou cu o asemenea situaţie şi asta din cauza

atacurilor necruţătoare ale lui Nick.

Oare ce-i rezerva viitorul? Când te chinuieşti de unul singur, zi de zi, lună de lună, să rezolvi problemele ivite la serviciu şi pe cele de acasă, să ai grijă şi de un copil şi să nu te bucuri de sprijinul şi dragostea unui soţ cu care să împarţi greutăţile, vine o vreme când o lovitură în plus te culcă la pământ.

Nick tocmai asta făcuse şi Caroline nu mai avea puterea să se ridice.

— Nu mai suport, şopti, copleşită de propria singurătate, de izolarea în care se retrăsese.

Nu avea cu cine să vorbească, să se sfătuiască, cui să ceară ajutor. La Helen nu putea apela, ea însăşi fiind lovită de soartă. Şi nici la Frey, fiindcă i-ar fi povestit totul lui Nick, care nu l-ar fi crezut ba, mai mult, l-ar fi putut jigni, aşa cum procedase cu ea. Şi asta n-ar fi fost nimic, fiindcă Frey, cu siguranţă, i-ar putea vorbi despre ea la modul în care tocmai i se adresase ei. Nu, orice ar fi fost mai bine decât asta. N-ar fi îndurat ca cineva să afle părerea lui Nick despre ea.

— Îl urăsc, spuse cu voce tare, dar pe un ton neconvingător. Ştia că minte.

Nu, nu-l ura pe Nick. Gândul o făcu să tresară şi imeidat să revină la vechile sentimente care, în mod ciudat, îi redară o falsă energie.

Se ridică cu greu din pat şi aprinse lumina. Uitându-se în oglindă îşi văzu faţa de o paloare cadaverică, ochii împăienjeniţi de lacrimi şi pleoapele umede şi înroşite.

Se spălă cu apă rece, îşi pieptănă părul zburlit şi se fardă ca să arate cât de cât normal.

Când eşti trântit la pământ, nu ai altceva de făcut decât să te ridici.

Acest lucru îl învăţase de-a lungul anilor de coşmar petrecuţi lângă Peter când, dacă n-ar fi existat Kelly, s-ar fi aruncat sub roţile unei maşini. Acum, însă, nu o avea doar pe Kelly, ci şi pe Helen, căreia trebuia să-i poarte de grijă. Oamenii simt nevoia de căldură sufletească. Nu sunt făcuţi

să trăiască singuri şi de aceea caută să se ataşeze de cineva căruia să-şi dedice viaţa.

Acum, raţiunea ei de a trăi erau Kelly şi Helen şi, indiferent ce ar mai fi încercat Nick să-i facă, trebuia să-l suporte, fiindcă nu avea de ales.

Ieşi din dormitor, sperând că pe faţă nu i se observă nicio urmă de suferinţă.

Nick nu era în camera de zi.

— Te mai doare capul? o întrebă Helen, îngrijorată.

— Nu, mi-a trecut, îi răspunse Caroline, apropiindu-se de ea.

— Eşti cam palidă.

— Nu-mi place să merg cu trenul.

Kelly îşi ridică privirea de pe cartea pe care o citea.

— Mie-mi place foarte mult.

— Norocul tău, zise Caroline râzând, sperând că râsul nu-i sună fals. Dar unde-i Nick? continuă după o clipă cu o voce care nu-i tremura deloc.

— A ieşit în oraş. Cred că tot cu Hazel Skelton. Consideră că e o partidă bună pentru el.

Caroline se uita la flăcările jucăuşe din şemineu. Mirosul înţepător de lemn ars îi gâdila nările.

— E chiar frig în seara asta, murmură Helen. De fapt, curând e Crăciunul, primul pe care-l aştept cu plăcere după ani de zile. E minunat să ştii că ai din nou în casă un copil.

Caroline continua să se uite la foc. Ultimul Crăciun petrecut în Skeldale fusese unul trist. Tot timpul beat, Peter îşi descărcase întreaga furie pe Kelly, stricându-le tuturor sărbătorile. Frey îi spusese cândva Carolinei că alcoolul îi afectase judecata. Când beau peste măsură, oamenii dau la iveală sentimente şi trăsături de caracter pe care, altfel, şi le ascund. Sunt depăşite inhibiţiile, au curajul să spună şi să facă lucruri pe care, treji fiind, nu le-ar fi spus şi nu le-ar fi făcut.

Poate că Helen nu lua în serios ceea ce-i spusese, anume că tatăl lui Peter purta întreaga vină pentru firea

recalcitrantă a fiului său, purtându-se cu el prea sever şi bătându-l chiar şi pentru micile greşeli copilăreşti. Treaz, Peter nu era violent şi poate că atunci îşi reprima ura ce o purta tatălui său şi sieşi, ştiindu-se un om slab, dar când bea putea răbufni şi toată furia şi-o revărsa asupra celor din jur, în loc să şi-o îndrepte asupra sa.

— Nu vei începe să lucrezi imediat, nu-i aşa? o întrebă Helen, făcând-o să tresară.

— Încă n-am discutat asta cu Nick.

— Speram să ai timp să mergem împreună să vedem nişte case, îi spuse Helen. În ultima lună şi jumătate se mai împlinise la faţă şi prinsese culoare în obraji. Nu mai avea nici privirea apatică pe care Caroline i-o remarcase la început, cu durere în suflet.

— Da, e o idee bună. Cu cât găseau mai curând o casă, cu atât mai repede scăpa de Nick şi de ameninţările proferate ceva mai devreme. Începem chiar de mâine, adăugă entuziasmată.

Capitolul 7

Câteva zile mai târziu găsiră o casă în centrul oraşului: cu etaj, destul de modestă şi cu o mică grădină. În schimb, avea trei dormitoare şi se încadra în preţul asupra căruia căzuseră de acord că îl pot plăti. În privinţa asta chiar se certaseră, Helen dorind să cumpere casa din banii ei, iar Caroline insistând să contribuie şi ea cu o parte din banii obţinuţi din vânzarea căsuţei, vrând astfel să nu-şi creeze obligaţii şi să nu depindă de nimeni.

Şcoala primară se afla foarte aproape, iar Caroline putea lua autobuzul dimineaţa, spre fabrică, chiar de la capătul străzii.

— E ideală, conchise Caroline, în timp ce se aflau în grădină, studiind partea din spate a casei.

— Trebuie, totuşi, zugrăvită, îi sugeră Helen.

— Da, dar n-are nevoie de reparaţii. Construită din cărămidă roşie, era o casă trainică, făcută să reziste multă vreme. Foştii proprietari îi refăcuseră acoperişul şi

reparaseră lemnăria. Din registrul cadastrului reieşea că avea o structură de rezistenţă foarte bună.

— Pot să pun singură tapetul, îi spuse lui Helen care, auzind-o, începu să râdă.

— Mă uimeşti, fetiţo. Chiar crezi că o să reuşeşti? Nu-i mai bine să angajăm un meseriaş?

— E mai bine, dar şi mai scump. Să ştii că mă pricep. Dacă încerci, poţi face orice.

În seara aceea Nick rămase acasă la cină şi o ascultă pe Helen care-i povestea entuziasmată despre casă.

— Caroline vrea să pună singură tapetul, îl informă ea, tot surprinsă, fiindcă nu putea înţelege acest lucru.

Nick se încruntă.

— N-are rost. Va avea mult de lucru la fabrică şi deja am găsit pe cineva care să facă treaba asta.

— Ba nu. Acum, ştiind că va scăpa de el, avea curajul să-l privească în ochi, calmă. Tot eu am decorat şi casa în care am stat şi mi-a plăcut să mă ocup de asta.

— I-am rugat pe avocaţi să grăbească vânzarea, interveni Helen. Din moment ce am plătit cu banii jos, nu văd de ce ar mai tergiversa lucrurile. Nick, îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine şi-ţi promit că n-o să-ţi mai stăm prea mult pe cap.

— Nici nu se pune problema. Mă bucur că locuieşti aici şi nu-i nevoie să te grăbeşti. Caroline va fi ocupată cu organizarea noului departament şi n-o să aibă timp de treburi gospodăreşti. Aşa că nu-l zori pe avocat şi lasă-l să-şi facă meseria aşa cum ştie el. Nu e nicio grabă.

— Aş prefera să ne mutăm cât mai repede, zise Caroline şi

Nick o fulgeră cu privirea.

Ştia foarte bine că ea ar fi vrut să plece cât mai curând de acolo, dar nu putea spune cu glas tare în faţa lui Helen ceea ce exprima schimbul de priviri. Ochii ei îi spuneau că are toate motivele să plece din casa aceste, iar ai lui îi dădeau de înţeles Carolinei că dacă va putea, îi va zădărnici planurile cât mai mult posibil.

— Când intenţionezi să vii la lucru? Biroul tău e deja aranjat, zise el schiţând un zâmbet maliţios.

— Oh, nu chiar acum, se scăpă Helen şi, imediat, zâmbi jenată. Ce egoistă sunt! Fireşte că trebuie să înceapă lucrul cât mai urgent.

— Lunea viitoare, da? spuse Nick întorcându-şi capul spre Caroline.

Primul impuls fu să-l refuze, dar în cele din urmă încuviinţă.

— Bine, atunci, zise el ridicându-se de la masă. Te aşteaptă o mulţime de treburi.

Şi nu glumise, se gândea Caroline o săptămână mai târziu, stând la biroul său şi răsfoind un dosar. Firma lui Nick producea şi exporta o gamă complexă de produse electrice, cărora li se făcuse publicitate prin intermediul unor agenţii. Acum, Caroline studia ce se făcuse, ajungând la concluzia că va trebui să se ocupe mai serios de acest aspect, pentru a justifica înfiinţarea departamentului în care lucra.

Îşi rezemă bărbia în palmă şi începu să se uite îngândurată pe fereastră.

— Nu visa. Vocea aspră a lui Nick o făcu să tresară.

— Nu visam, zise ea, roşind şi înghiţindu-şi nodul din gât.

Stătea în prag, într-un costum elegant, închis la culoare, ţinută destul de nepotrivită pentru fabrică. Caroline întoarse capul. În anumite privinţe Nick o speria mai mult decât o făcuse Peter vreodată. Spre deosebire de acesta, de o violenţă nestăpânită, imprevizibilă şi nejustificată, Nick Holt nu acţiona nemotivat. Singura ei senzaţie faţă de Peter, atunci când era beat, era una de repulsie, în schimb, la ceea ce simţea faţă de Nick nici nu voia să se gândească.

— Cum merge treaba? o întrebă el, după ce intră şi aruncă o privire peste hârtiile de pe birou.

— Mi-am făcut o idee despre ceea ce se produce aici şi despre genul de clienţi pe care doriţi să-i aveţi.

— Am înţeles. Ia spune, ce faci diseară?

— Diseară? repetă ea cu o voce pierdută.

— E momentul să-i cunoşti şi pe ceilalţi directori. Familia Skelton organizează în seara asta un cocteil la care eşti invitată.

Nu-i făcea nicio plăcere să meargă, dar ştia că el n-ar fi acceptat un refuz.

— Îmbracă-te elegant, fiindcă vei fi în centrul atenţiei şi vreau să faci impresie, îi zise ironic. Aşa ţi se întâmplă de obicei, nu? Şi întinse un deget să-i ridice de pe obraz o şuviţă de păr. Foarte tentant, mai spuse, tărăgănând cuvintele, apoi ieşi trântind uşa.

Caroline se uită furioasă la uşa închisă.

Nu e uşor să suporţi nedreptatea. Doar copiii se revoltă şi ţipă: „Nu-i adevărat!” când sunt acuzaţi pe nedrept. Ea nădăjduia că, odată, îi va putea dovedi că o judecă greşit. Deocamdată, însă, nu vedea cum.

Pentru petrecerea din seara aceea se îmbrăcă într-o rochie de catifea neagră, cu o croială foarte elegantă, îşi coafă singură părul şi se parfumă discret. Dorea să arate bine şi sigură de sine, impresie pe care Nick spera ca ea s-o lase asupra comitetului de conducere.

Când coborî din camera ei, Nick stătea lângă foc, cu un pahar de whisky în mână. Când o văzu rămase o clipă cu ochii fixaţi asupra ei, apoi se uită din nou la pahar, fără să scoată o vorbă sau chipul lui să exprime ceva.

— Eşti gata? o întrebă după ce sorbi restul de whisky şi puse jos paharul.

Caroline ştia că arată bine, era chiar sigură de asta şi privirea lui indiferentă o enervă atât de tare încât îi venea să-l plesnească.

Casa familiei Skelton era o construcţie cu arhitectură modernă, împrejmuită de o peluză cu gazon.

În seara aceea, aleea din faţă era ocupată de maşini, una în spatele celeilalte, iar din casa luminată feeric răzbăteau voci, râsete şi muzică.

Urcară tăcuţi treptele intrării principale şi Nick sună

la uşă. Le deschise o fată, o brunetă minionă, într-o rochie roşie, care se însenină la faţă văzându-l pe Nick.

— Ai întârziat. Ah… îmi vine să te-mpuşc. Mă bazam pe tine că o să m-ajuţi să întreţin oaspeţii. Avea o voce guturală cu un puternic accent, pe care, însă, Caroline nu-l recunoştea, dar după câte aflase de la Helen, putea să-l fi căpătat în colonii. Hazel Skelton era tunsă scurt, avea ochi căprui, strălucitori şi când îl luă de mână pe Nick îi surâse împăciuitor.

— Ţi-o prezint pe Caroline Storr, de la noul departament de publicitate, îi spuse Nick.

— Bună, o salută ea pe Caroline privind-o cu răceală şi, deşi îi zâmbea, se vedea limpede că era un zâmbet de circumstanţă, pe când cel cu care-l răsplăti pe Nick era incomparabil mai sincer şi mai cald. Ce-i cu tine? îl luă la rost. Ne vedem din ce în ce mai rar. Muncă şi iar muncă, iar distracţie deloc. Ştii ce-am să-ţi fac cadou de Crăciun? O piatră de moară să ţi-o atârn de picior ca să-ţi mai taie elanul!

În clipa în care intrară în încăperea lungă, plină de lume, mai multe capete se întoarseră spre ei şi priviri curioase se îndreptară spre Caroline. Hazel îl trase de mână pe Nick.

— Hai să-l saluţi pe tata.

— Aşteaptă un moment, îi zise Nick lăsându-i mâna şi întorcându-se spre Caroline: Vino să-l cunoşti pe domnul Skelton. Tonul lui era mai mult imperativ, dar şi felul în care o privea îi era deja familiar.

Nici tonul nici privirea lui nu-i plăceau şi tocmai începea să se înfurie când, din spate, auzi o voce plăcută:

— Caroline, ce surpriză! Nu ştiam că vii. Se întoarse, zâmbindu-i surprinsă.

— Frey! Să nu-mi spui că ai reuşit să-ţi iei liber şi în seara asta.

— Am găsit pe cineva care să mă înlocuiască, îi mărturisi acesta, întorcându-i zâmbetul.

Caroline îi admiră costumul elegant.

— Vrei să ne dai gata pe toţi, zise râzând.

Catifeaua vişinie îi dădea un aer cam teatral, ceva neobişnuit la Frey care, de obicei, se îmbrăca foarte sobru, în zona aceea a ţării oamenii preferând ca medicul lor să fie o persoană extrem de serioasă, chiar austeră.

— Tu arăţi superb, îi spuse el plimbându-şi ochii asupra rochiei din catifea neagră. Suntem o pereche potrivită şi trebuie să stăm unul lângă celălalt pentru ca lumea să ne admire.

— Caroline n-a venit aici ca să se distreze, interveni Nick. Munceşte. Sub sprâncenele încruntate ochii îi străluceau mânioşi. Scuză-mă, Forrester, mai zise şi, prinzând-o strâns de braţ o trase după el, ca pe un copil încăpăţânat.

— Ne vedem mai târziu, Frey, îi zise ea, zâmbindu-i peste umăr. Şi Nick în niciun caz să nu-şi închipuie că-i va putea dicta vreodată cu cine să vorbească şi cum să se comporte în societate. Deocamdată, pentru că îl sfidase, privirea lui îi promitea pentru mai târziu o pedeapsă pe măsură.

Domnul Skelton îi salută scuturându-le mâna zdravăn. Mai târziu Caroline avea să descopere că în tot ce făcea punea multă energie. Era un bărbat scund şi îndesat, dar plin de vitalitate, care-i spuse că în Anglia lucrurile se mişcă prea încet fiindcă este o ţară mult prea conservatoare.

— Oraşul ăsta trebuie să se trezească la viaţă. După ce ai crescut în Londra, cred că ţi se pare plictisitoare viaţa de aici. Nici tinerilor nu li se oferă mare lucru. Hazel te va prezenta câtorva dintre prietenii ei… are sute de prieteni, iar aici îi cunoaşte pe toţi cei care merită atenţie.

Caroline şi Hazel se uitară una la cealaltă, dar aceasta din urmă nu părea deloc entuziasmată. Trăsese deja concluzia că, în colecţia sa de prieteni, Caroline nu-şi avea locul şi nu se prefăcea pretinzând că ar putea deveni apropiate dacă nu simţea acest lucru.

Nick îi mai prezentă şi alte persoane, directori la

firma sa, şi Caroline descoperi că toţi aveau cam aceeaşi vârstă, fiindu-i greu să-i deosebească unul de celălalt. Erau bărbaţi distinşi, elegant îmbrăcaţi, manieraţi, dar din cale-afară de plictisitori.

Ascultându-le conversaţia, înţelese de ce domnul Skelton avea mai multă energie decât toţi laolaltă.

La un moment dat Nick dispăru cu Hazel şi Caroline se retrase discret din grupul bărbaţilor care începuseră să comenteze o partidă de golf, „gaură cu gaură”.

Nici măcar nu observară că plecase. Caroline îşi croi drum printre grupurile de oameni care discutau şi se retrase într-un colţ, dar Frey o zări şi se apropie de ea, zâmbind.

— Ai reuşit să scapi? o tachină el. Caroline făcu o strâmbătură.

— Ai pus degetul pe rană.

— O adunătură de oameni plicticoşi, îi dădu el dreptate. De multe ori mă-ntreb ce caut la astfel de petreceri.

— Şi?

Frey ridică din umeri, oftând.

— De fapt, nu prea particip la evenimentele mondene. Să-ţi mai aduc ceva de băut?

Caroline dădu din cap şi Frey se strecură prin mulţime revenind în câteva clipe cu câte un pahar în fiecare mână.

— Helen mi-a spus că aţi cumpărat o casă pe strada Wilverton.

— Da, am avut noroc s-o găsim atât de repede. Şi începu să-i povestească despre casă, în timp ce Frey o urmărea cu atenţie.

— Îţi place arta? o întrebă imediat ce ea tăcu. Caroline râse.

— Arta? Da, cred că da. În fond, era un subiect de conversaţie pe care să-l abordezi la o petrecere, la fel de bun ca oricare altul.

— Eu pictez în acuarelă, începu el să-i explice,

oarecum stânjenit. Săptămâna viitoare se deschide în holul primăriei o expoziţie de artă locală. Ţi-ar plăcea s-o vizitezi? M-aş bucura dacă ai veni cu mine în seara vernisajului.

— Frey, nu ştiam că pictezi, zise Caroline surprinsă.

— N-am bătut toba pe tema asta. Pacienţii mei l-ar considera, probabil, un hobby interzis. În ce priveşte arta sunt foarte circumspecţi şi dacă ar afla că în timpul liber pictez, m-ar şi vedea pe o insulă sălbatică pictând băştinaşe în pielea goală.

— Şi nu ţi-ar plăcea? îl tachină ea.

— Poate am să plec undeva anul viitor.

Caroline pufni în râs, neputându-şi-l imagina într-o asemenea postură.

— Spune-mi, vii cu mine la vernisaj? insistă el.

— Sigur că vin. Abia aştept să văd cum pictezi.

— Acum pot să-ţi spun… foarte prost.

— Ce modest eşti, glumi ea.

— Aici erai, auzi de foarte aproape vocea lui Nick. Paharul începu să-i tremure în mână şi băutura se împrăştie pe jos. E timpul să plecăm. Eşti gata?

— E încă devreme, protestă Frey, uitându-se la ceas.

— Caroline trebuie să se trezească devreme, îl informă Nick. E aproape unsprezece şi până ajungem acasă şi se culcă se face douăsprezece. La şapte şi jumătate trebuie să fie în picioare.

— Noapte bună, Frey, spuse ea lăsând jos paharul.

— Nu uita, marţea viitoare la opt seara.

— Nu uit.

— Ce să uiţi? o întrebă Nick câteva momente mai târziu, în timp ce se urcau în maşină.

— Poftim? zise ea, privindu-l nedumerită.

— Forrester zicea să nu uiţi ceva legat de marţea viitoare la ora opt.

— Ah, da. E vorba despre expoziţia de artă care se va deschide în holul primăriei. I-am promis că mergem împreună.

— Parcă ţi-am spus că n-ai voie să te vezi cu el, zise Nick, bătând nervos cu degetele în bancheta maşinii.

— Nu ai niciun drept asupra mea, îl înfruntă Caroline. Cine naiba te crezi? Până atunci îi vorbise pe un ton calm, dar acum îşi ieşise din sărite. Chiar îţi imaginezi că am să-ţi permit să-mi dictezi ce să fac? Sunt o femeie liberă, fără obligaţii, şi dacă vreau să-l văd pe Frey, am s-o fac, iar tu n-ai să mă opreşti. O să fac exact ce-mi place!

Nick se uita la ea cu maxilarele încleştate. Brusc, se răsuci şi porni maşina într-o viteză ameţitoare.

— Mergi încet, vrei să murim?! strigă ea îngrozită.

El reduse viteza, dar restul drumului expresia feţei lui rămase la fel de încrâncenată. Ajunşi acasă, Caroline coborî repede din maşină, grăbindu-se să intre în casă şi să alerge în camera ei înainte ca el s-o poată ajunge din urmă. Înăuntru era linişte şi toate luminile stinse.

— Stai pe loc. Avem de discutat, îi auzi vocea aspră.

— Vreau să mă duc la culcare.

— Foarte bine! Credeai că am alte intenţii?

Vorbele lui o făcură să-i tremure picioarele. Nick o trase după el în camera de zi. Focul fusese stins, dar jarul încă mocnea în întuneric. După ce aprinse o veioză, se întoarse spre ea.

— Ţi-am mai spus că n-ai voie să te vezi cu Forrester. Tot n-ai priceput, Caroline? îţi interzic să-ţi dai întâlnire cu el.

— N-ai niciun drept să-mi impui ce să fac, protestă ea cu vehemenţă.

— Nu-mi pasă de drepturile tale. Eu vreau să mă asigur că n-ai să-l distrugi pe Forrester cum ai făcut-o cu Peter.

— Te înşeli, ripostă ea scuturând din cap şi el se uită, parcă fascinat, la buclele mătăsoase.

Ridică mâna şi o apucă de păr, dându-i capul pe spate.

— Eşti frumoasă şi te doresc, îi spuse în şoaptă.

Preţ de o clipă, Caroline simţi cum inima i se opreşte

în piept, apoi începu să-i bată frenetic. Nick se aplecă şi buzele abia li se atinseră, că imediat ea se retrase, tremurând.

— Nu, zise furioasă că un moment fusese tentată să cedeze.

— Ştiam eu că altceva îţi doreşti, zise el batjocoritor. Ăsta-i, cumva, unul din numerele tale? Ce te-aşteptai să urmeze? Scuze, dar nu e stilul meu, nu mă dau în vânt după „jocuri" sofisticate şi dacă-ţi imaginezi că vreodată ai să reuşeşti să mă domini, te-nşeli amarnic. Peter n-a reuşit să-ţi reziste, dar eu pot.

— Nick, crede-mă că… începu ea, încercând cu disperare să-l convingă, implorându-l din priviri.

Dar degetele lui jucându-i-se în păr, apoi mângâindu-i obrazul şi atingându-i lobul urechii o făcură să se înfioare.

— Te osteneşti în zadar. Mai bine gândeşte-te la ce ţi-am spus: lasă-l în pace pe Forrester.

— Nick…

— Dacă te-ntâlneşti cu el o să-ţi pară rău. Şi nu te mai uita aşa la mine. Ştii, de multe ori m-am întrebat ce se ascunde în spatele ochilor tăi frumoşi. M-am străduit să te înţeleg, să-mi dau seama ce fel de om eşti, dar pentru mine ai rămas o enigmă. Când te privesc şi văd cât eşti de frumoasă, stau şi mă-ntreb dacă nu cumva sunt nebun. Cum e posibil să existe mai multe femei într-una singură?

Caroline îl asculta tulburată, dar şi speriată de felul în care se uita la ea.

— Ai renunţat la o slujbă bine plătită ca să te întorci aici şi să locuieşti cu o bătrână…

— O iubesc pe Helen, zise Caroline indignată. Nick trase adânc aer în piept.

— Da, ştiu, recunoscu el. Şi ea te iubeşte. Văd… nu sunt orb. O respect pe Helen şi o apreciez, de-asta aş fi băgat mâna în foc că e destul de isteaţă ca să nu se lase trasă pe sfoară. Eram sigur de asta, dar s-ar putea să nu fie aşa. O fi chiar atât de naivă încât să nu vadă ce se ascunde în spatele acestui chip drăgălaş? în privinţa lui

Kelly… n-am ce obiecta. Recunosc că eşti o mamă bună, o iubeşti şi te ocupi îndeaproape de educaţia ei.

Caroline oftă văzându-i expresia feţei pe care citea că el s-ar fi bucurat să afirmă contrariul.

— Spune-mi, cum se împacă toate astea? o întrebă el, luându-i capul în palme şi privind-o fix în ochi. Cum să rezolv această ecuaţie? Uneori mă întreb dacă nu mi-am pierdut minţile, aşa cum s-a-ntâmplat cu Peter. Mă chinuieşti. Eşti ca un ghimpe ce mi-a intrat sub piele şi pe care nu-l pot scoate.

— Nu te-ai gândit niciodată că unele din datele acestei ecuaţii nu se potrivesc, tocmai fiindcă nu sunt reale? îl întrebă Caroline pe un ton calm. Nu poţi avea încredere în propria-ţi judecată logică, fără să mai crezi atât de mult în vorbele lui Peter?

Nick se înnegură la faţă.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Atunci chiar ai face din mine ce vrei!

— Nick, ascultă-mă!

— Peter era vărul meu şi avea încredere în mine. Simţea nevoia să povestească cuiva ce i se-ntâmplă şi, de fiecare dată când ne vedeam, îmi mai spunea ceva despre tine, despre gelozia lui, despre bărbaţii cu care te-ntâlneşti şi-l înşeli şi în care el avusese încredere, unul dintre ei fiind Forrester. Pe mine nu m-a suspectat niciodată. Eram ultimul bărbat despre care ar fi crezut că… Vocea i se frânse şi Caroline îl privi abătută.

Ce oarbă am fost, se gândi. Cum de n-am realizat până acum ce e în sufletul lui?

— De atunci am mustrări de conştiinţă. Îl dispreţuiam pe Peter fiindcă nu ştia să te păstreze, fiindcă îl aduseseşi în pragul nebuniei. Acum încerci şi cu mine acelaşi lucru!

— Nu încerc nimic, Nick. Dacă chiar crezi asta, atunci ţine-mă la distanţă…

— Nu pot, spuse el pe un ton grav. Când am venit la Londra să te caut mi-am propus să te tratez cu dispreţul pe care-l meriţi, şi să-ţi arăt cât de mult te detest.

— Şi mi-ai arătat. Nick scutură din cap.

— Nu sunt sigur de asta, murmură el. În mintea mea capeţi diferite chipuri şi nu ştiu care este cel adevărat. Încerc să te descopăr, urmărindu-te îndeaproape. Trebuie să aflu. În schimb, acum încep să înţeleg ce s-a-ntâmplat cu Peter. Şi el a trecut prin asta. Aici făcu o pauză şi trase adânc aer în piept, după care continuă: Pe mine, însă… n-ai să mă scoţi din minţi, Caroline. Voi face ceea ce trebuia să facă el… Am să te sechestrez şi o să arunc cheia. După asta, poate, va înceta să-mi mai bântuie visele.

— Cum adică îţi bântuie visele? întrebă ea, pălind.

— Ţie nu ţi se-ntâmplă? Dormi bine noaptea, nu-i aşa? Nu-ţi faci procese de conştiinţă. Presupun că nici nu te gândeşti la tot răul pe care i l-ai făcut.

În câteva minute, bănuiala ei devenise o certitudine.

— Să înţeleg că te simţi vinovat de ceva?

Nick o privi şocat. Era alb la faţă ca varul şi în ochi i se oglindea o imensă durere.

— Da, mă simt vinovat, îi spuse după câteva clipe de tăcere. Cum te-aşteptai să mă simt? Ştii, oare, ce era în sufletul meu atunci când îl ascultam povestindu-mi? îl uram că îi eşti soţie şi te doream ca un nebun.

Caroline nu găsea în minte cuvintele potrivite pe care să i le spună pentru a-i alina durerea ce i se citea pe faţă. Nick nu-şi descărca furia doar asupra ei; o mare parte era îndreptată asupra propriei persoane. Se detesta pentru că râvnise la soţia vărului său, simţindu-se răspunzător de starea jalnică în care ajunsese Peter şi care-i cauzase moartea. Fără să-şi dea seama făcuse din ea ţapul ispăşitor al propriului sentiment de vinovăţie care îi sporea furia şi dispreţul faţă de ea.

Privirea ei calmă probabil că i se păru de nesuportat, fiindcă se întoarse, părăsi camera şi Caroline îl auzi ieşind din casă trântind uşa după el.

Capitolul 8

Când Frey o sună marţi dimineaţa, Caroline tocmai îşi bătea capul cu campania publicitară ce urma să fie

lansată peste câteva luni în Australia.

— Ah, bună, Frey, zise absentă, cu gândul la problemele ei. Imediat însă se dezmetici. Frey, s-a-ntâmplat ceva? Helen…

— Nu, nu s-a-ntâmplat nimic, spuse el repede. Eşti prea nervoasă, Caroline. Linişteşte-te. Voiam doar să-ţi amintesc de întâlnirea de diseară.

Caroline îşi muşcă buza, încruntându-se.

— Nu-mi spune că nu poţi veni, fiindcă mi-ar părea foarte rău, adăugă el, simţind-o că ezită.

Caroline aruncă o privire spre uşă. De ce refuza invitaţia la vernisajul expoziţiei de artă? Doar ca să-i facă lui Nick pe plac?

— Vin, bineînţeles că vin, zise pe un ton hotărât.

— Grozav, spuse el uşurat. Şi înainte, poate mâncăm ceva. Pe aici nu prea ai de unde alege, dar la restaurantul de vizavi de primărie pregătesc un excelent pui la tavă. Ce zici?

— Mmmm, îmi lasă gura apă.

— Atunci, trec să te iau la şase şi jumătate. Apoi Frey se interesă de Helen şi de Kelly şi când încheiase discuţia Caroline se întoarse la treabă, dar nu se mai putu concentra. Când Nick avea să descopere că nu-i luase în seamă avertismentele, ce altceva putea să-i facă decât să înceapă iar cu ameninţări şi remarci usturătoare? Nu avea niciun drept să-i controleze viaţa şi să-i impună ce să facă, aşa că treaba lui… Să-şi bată gura de pomană!

În fiecare zi luau masa la cantină. Mâncarea era ieftină şi, chiar dacă nu serveau cine ştie ce specialităţi, ei îi convenea, fiindcă scutea o grămadă de timp. În ziua aceea tocmai se întorcea de la masă când îl zări pe Nick ieşind cu maşina pe poarta fabricii. Şi nu era singur. Lângă el se afla Hazel Skelton, îmbrăcată elegant, într-o scurtă din blană de vulpe argintie, pe cap cu o pălărie neagră. Era foarte drăguţă şi Caroline spera să se simtă bine împreună acolo unde s-or fi ducând să mănânce fiindcă, bineînţeles, ei nu luau prânzul la cantină.

În seara aceea îi spuse lui Helen că o văzuse pe Hazel cu

Nick.

— Hazel Skelton să mănânce la cantină? Glumeşti! E o snoabă fără pereche, replică Helen, făcând o strâmbătură.

— Se pare că Nick o place aşa cum e, remarcă în treacăt Caroline.

— Eh, ce ştiu bărbaţii despre firea femeilor! Ai văzut-o? Când sunt împreună se poartă cu el ca şi cu un ou!

— Nu cred că e genul de femeie care-şi dedică viaţa unui singur bărbat.

— E o… Helen se opri, abţinându-se să continue. Dacă bărbatul meu m-ar fi auzit vreodată vorbind aşa, ar fi făcut infarct.

— Vorbind cum?

— Nu face pe inocenta, o tachină Helen. Bineînţeles că tu n-ai înjurat niciodată, nu-i aşa?

— Eu? Niciodată, continuă gluma Caroline şi amândouă izbucniră în râs.

Când, mai târziu, o anunţă că în seara aceea se întâlneşte cu Frey, Helen roşi de plăcere ca o şcolăriţă.

— Şi cu ce-o să te îmbraci? Mie-mi place cum îţi vine rochia de catifea neagră. Şi lui i-a plăcut. Asta mi-a spus-o când m-a sunat ultima oară. Vezi că e un semn! în general, bărbaţii nu-şi amintesc ce toalete poartă femeile, aşa că precis i-ai făcut impresie.

Caroline o privea îngândurată, dar şi circumspectă. Nu cumva îşi închipuia cine ştie ce sau, te pomeneşti, încerca s-o peţească? Helen ţinea foarte mult la Frey şi vedea în el bărbatul ideal, dar Caroline spera să nu-i vină în minte vreo idee de genul ăsta. Şi ei îi plăcea, îi plăcea compania lui şi el, ca om, dar totul se oprea aici.

— Te îmbraci în rochia neagră, nu? insistă Helen şi Caroline se lăsă convinsă, mai mult fiindcă nu prea avea din ce alege, decât pentru a-i face plăcere lui Frey. Avusese grijă să-şi cumpere haine pe care să le poată purta mai

multă vreme, indiferent de schimbările în modă, pentru că fusese nevoită să-şi drămuiască banii, nepermiţându-şi să cumpere sub imboldul momentului.

În timp ce se îmbrăca se gândea la eforturile lui Helen de a-i trezi interesul pentru Frey. Chiar şi atunci când cred că o fac în interesul altcuiva, oamenii sunt mânaţi de motive personale şi, fără îndoială, ale lui Helen erau destul de întemeiate ca să-şi facă iluzii că Frey şi Caroline erau o pereche potrivită, cum tot atât de adevărat era şi faptul că dorea să-i vadă împreună deoarece ţinea foarte mult la Frey.

Firea omului este un amestec de contradicţii ciudate. Caroline o iubea pe Helen şi ştia că aceasta n-ar face vreodată ceva ce ar putea-o răni. Aceeaşi Helen stătuse lângă Peter toată perioada acelor ani îngrozitori, fără să se plângă sau să-şi judece fiul. Era o femeie minunată şi Caroline o admira foarte mult. Cu toate acestea, Helen putea jongla uşor cu propriile sentimente, confundând dorinţa, sinceră de altfel, de a o vedea fericită pe Caroline, cu aceea de a se revanşa faţă de Peter, considerând că are anumite datorii faţă de el.

E mai uşor să-i judeci pe alţii decât să-ţi vezi propriile defecte. Nu, nu mai voia să se gândească la nimic. Prefera să ignore semnalele de alarmă pe care le primea atunci când se afla în preajma lui Nick, deşi acesta o făcea să sufere. Ani în şir avusese parte de multă suferinţă şi se luptase din răsputeri ca ea şi Kelly să supravieţuiască. Singurul lucru pe care şi-l dorea acum era puţină pace şi linişte, un scurt răstimp în care să se relaxeze psihic, să-şi destindă nervii încordaţi.

— Ieşi în oraş, mami? o întrebă Kelly când coborî la parter şi Caroline încuviinţă, zâmbind.

— Unde te duci?

— Mă întâlnesc cu doctorul Forrester.

Kelly se îmbufnă.

— Nu cu unchiul Nick?

— Nu, îi răspunse Caroline pe un ton sec.

— Dar îţi place de unchiul Nick, nu-i aşa, mami? Kelly nu şi-ar fi putut închipui vreodată că există cineva care să nu-l adore pe eroul său. Din ziua în care apăruse în căsuţa lor se purtase cu ea blând şi afectuos, iar Kelly îl asemuise cu soarele de pe cer. Nick era înalt şi frumos, avea o maşină grozavă şi părea să ştie exact cum să discute cu un copil de şapte ani. Caroline îi studiase cu atenţie când erau împreună. Nick o făcea pe Kelly să se simtă extraordinar. Şi dacă Frey nu uita că este copil şi în tonul lui exista întotdeauna o notă de superioritate, Nick reuşea să pară că nu ţine cont de acest lucru şi o trata ca pe o prinţesă. De-asta îl şi iubea.

E şmecher, se gândea Caroline. La fetiţe şi la femei gen Hazel Skelton are un succes nebun, dar cu mine nu se osteneşte să-şi risipească farmecele.

Kelly o privea nevenindu-i să creadă.

— Tu nu-l iubeşti pe unchiul Nick, mami! Eşti o rea! Şi, îmbrâncind-o, ieşi din cameră, îmbufnată.

— Oh, Doamne, râse Helen. Acum s-a supărat.

— Îi trece, spuse Caroline scurt, sperând că n-a roşit prea tare, dar Helen nu avea ochi pentru ea în clipa aceea, fiindcă tocmai sosise Frey şi îl întâmpina surâzătoare:

— Ce elegant eşti… nu-i aşa, Caroline, că e tare elegant?

— Să nu spui nimic, zise el, privind-o pieziş.

— Ţi-ai pus din nou costumul lui Gauguin, îl tachină Caroline şi Helen se uită la ea mirată.

— Cum? Ce să-şi pună?

— Nu-i da atenţie, mă ia peste picior.

Schimbul de replici îi plăcu lui Helen, dându-i de înţeles că cei doi erau apropiaţi, că împărtăşeau anumite secrete şi că îşi permiteau glume, cu care ea era de acord. Privindu-i, în ochi îi apăruseră luminiţe jucăuşe. În schimb, Caroline spera că Frey nu citise gândurile ascunse ale lui Helen. Ar fi murit de ruşine!

În acelaşi timp remarcă faptul că Frey era neobişnuit de agitat şi vorbea mai repede ca de obicei. Asta o făcea să

se simtă prost. Să-şi fi dat el seama că pe Helen o preocupa relaţia lor şi în felul acesta îşi masca stânjeneala? Sau, mai grav, persoana ei îl interesa mai mult decât bănuia ea? Nu dorea să-i rănească sentimentele, dar nici nu-l putea trata altfel decât ca pe un prieten.

În restaurantul aglomerat de pe strada principală mâncară pui prăjit cu salată şi Frey îi vorbi despre colegul său, despre Skeldale şi despre cunoştinţele comune.

— Cum te-ai apucat de pictat? îl întrebă Caroline când el făcu o pauză.

Frey făcu o grimasă.

— Dumnezeu mai ştie. În clipa asta aş vrea să nu fi pus vreodată mâna pe pensulă.

Caroline îl privi surprinsă. Deci, asta îl frământa! Nu persoana ei, în niciun caz. Se speriase degeaba. Frey se gândea la sine şi era normal. Uitându-se la figura lui senină simţea că îi place şi mai mult, fiindcă era un om ca toţi oamenii, nu un sfânt, cum îl considera Helen. Frey era un medic bun, devotat meseriei sale, dar înainte de toate ea un om ca oricare altul şi în seara aceea era emoţionat şi nervos pentru că expoziţia includea şi câteva dintre picturile sale.

— Tot nu mi-ai spus în ce manieră pictezi.

— În acuarelă.

— Peisaje?

El confirmă, bătând nervos cu degetele în paharul cu vin.

— Din împrejurimi?

Era limpede că nu dorea să vorbească despre tablourile sale deşi, în momentele acelea, numai la ele îi stătea gândul. Se tot uita la ceas şi în colţul gurii avea un tic nervos.

În holul expoziţiei se auzeau scârţâind paşii vizitatorilor pe podeaua de lemn, în timp ce aceştia treceau de la o pânză la alta, vorbind în şoaptă.

Nu erau prea multe tablouri în acuarelă şi de îndată

ce zări unul, Caroline se uită în catalog şi văzu că este una dintre picturile lui.

Era un peisaj în vreme de furtună, nuanţele de verde şi griurile combinându-se armonios, detaliile fiind bine conturate prin linii clare şi precise.

— Frey, e superb, e cel mai bun din câte am văzut până acum! exclamă ea plăcut surprinsă, întorcând capul spre el.

— Cerul n-a ieşit cum voiam. Mi-a luat zile întregi să-l fac şi când mă gândesc că trebuie să-l refac m-apucă nervii. Când în minte ai ceva şi pe pânză îţi iese o porcărie, simţi că înnebuneşti.

— Probabil că aşa este, spuse ea, surprinsă de înflăcărarea cu care-i vorbea. Trecură mai departe şi se opriră în faţa altor două tablouri, dar niciunul din ele nu era la fel de bun ca primul. Frey, însă, nu mai reacţionă vehement. Doar în faţa celui dintâi reveni, furios.

— Ăsta-ţi place cel mai mult, nu? întrebă Caroline.

— Să nu-l văd în faţa ochilor, zise el îndepărtându-se şi Caroline îl urmă amuzată. Frey o prezentă celorlalţi artişti care-şi expuneau tablourile şi rămaseră de vorbă încă vreo două ore. Frey era nervos şi Caroline îl privea curioasă cum se antrenează în discuţii aprinse, comentând şi lăudând picturile prietenilor săi. Cine ar fi crezut că în spatele unui calm imperturbabil se ascundea un personaj plin de pitoresc? Costumul din catifea roşie, pasiunea pentru pictură, nervozitatea, formau o latură a personalităţii lui pe care pacienţii nu i-o cunoşteau.

— Sper că nu te-ai plictisit, Caroline, îi spunea el, ceva mai târziu, în timp ce o conducea acasă.

— Deloc. M-am distrat grozav.

— Precis? Frey îi zâmbi, mulţumit. Te-ai gândit vreodată să-ţi găseşti un hobby?

— Când să mai am timp şi pentru aşa ceva?

— Înţeleg că nu ţi-e uşor, dar n-ai idee câte satisfacţii îţi poate aduce. În primul rând, o viziune nouă asupra vieţii. Mie-mi pare rău că nu m-am apucat de pictură mai

devreme.

Caroline se uită la faţa lui roşie de emoţie.

— Crezi că ţi-ai făcut o meserie din asta, dacă ai fi început să pictezi din timpul şcolii?

— Nu ştiu, zise el, cu o uşoară ezitare în voce. Îmi place medicina şi-mi place să mă ocup de oameni. Ştiu că sună demodat ce spun, dar asta e, ţin la ei şi vreau să-i ajut pe cei bolnavi. Asta mă face fericit.

Intrând cu maşina pe alee se opri în faţa casei lui Nick, apoi se întoarse cu faţa spre ea, zâmbind.

— Îţi mulţumesc că ai venit în seara asta. N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult mă bucur.

— Şi eu, spuse Caroline. Şi să ştii că pictura ta preferată mi se pare foarte sugestivă, indiferent cum ai fi vrut să-ţi iasă cerul.

— De-acum încolo îţi dau voie să-mi critici tablourile, ori de câte ori vrei! zise el râzând.

În holul de la intrare era întuneric, dar prin uşa întredeschisă a camerei de zi se strecura o dâră de lumină şi Caroline auzi vocea guturală a lui Hazel Skelton, murmurând suav.

Urcă la etaj indignată. Era clar că lui Nick îi făcea plăcere compania fetei. Ajunsă în camera ei, Caroline se privi în oglindă, dar văzându-şi ochii strălucind de furie, întoarse capul.

În dimineaţa următoare Nick dădu buzna în biroul ei, tremurând de nervi şi cu ochii scăpărând scântei.

— Până la urmă tot te-ai dus! Caroline îl privi sfidător.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba ştii foarte bine despre ce vorbesc. Şi, apropiindu-se, se aplecă peste biroul ei, vorbindu-i printre dinţi. Să nu-ţi închipui că scapi atât de uşor. Te-am prevenit, aşa că să nu te mire când vei suporta consecinţele.

Şi, înainte ca ea să deschidă gura să spună ceva, ieşi trântind uşa.

Restul zilei fu indispusă deşi ştia că e absurd fiindcă, nu-i aşa, ce mare lucru se putea întâmpla? Doar s-o ameninţe încă o dată! Cu toate acestea, atitudinea lui Nick o pusese pe gânduri.

A doua zi află că o ţară arabă, care avea urgent nevoie de aparatură electrică, le oferise un contract extrem de avantajos. Intrară cu toţii în priză şi Nick se ocupa personal ca livrarea să se facă la data prevăzută în contract. Caroline se simţea uşurată că, deocamdată, el nu avea timp să-şi pună în practică ameninţările. Ajungea acasă noaptea târziu, iar la fabrică avea atâtea treburi pe cap, încât abia dacă apuca să-i arunce o privire.

Iarna se instala rapid în regiune; vântul şfichiuia cu ace de gheaţă şi cerul era tot timpul plumburiu. Helen era îngrijorată că Nick muncea prea mult şi o rugă pe Caroline să-l convingă să nu mai exagereze.

— Dacă azi ai ocazia să-l vezi şi să-i vorbeşti, fă-l să înţeleagă că nu e bine ce face spetindu-se muncind.

Aşa e, se gândi Caroline. Toată ziua şi-o petrecea în fabrică supraveghind producţia, alături de muncitori, care îl iubeau, îl respectau şi cărora le câştigase încrederea, lucru rar întâlnit într-un orăşel ca Skeldale, în care oamenii erau încăpăţânaţi, sceptici şi apatici, greu de urnit să facă ceva înainte să fie siguri că e bine. Probabil că Nick avea o personalitate puternică, impresionându-i pe cei din Skeldale.

Părerea generală era că pe Hazel Skelton o impresionase foarte mult şi se făceau pariuri dacă va reuşi sau nu să-l convingă s-o ia de nevastă. Majoritatea bărbaţilor ţinea cu ea, femeile, nu. Bărbaţii o considerau drăguţă şi apetisantă: „Ah, ce bucăţică bună, n-aş zice nu dacă s-ar da la mine”, îl auzise, odată, Caroline pe unul din ingineri. Şi o spusese rânjind cu gura până la urechi.

Femeile erau de altă părere: „Dacă se însoară cu asta, e un pămpălău. Şi un orb e în stare să vadă că nu e uşă de biserică, iar el e atât de drăguţ”. În pauza de prânz, cele două dactilografe de la masa alăturată discutaseră

numai despre Nick şi Hazel Skelton şi Caroline se străduise să nu tragă cu urechea dar, până la urmă, auzi absolut totul, deşi în cantină era multă gălăgie.

Simţind că i se face rău, nici nu se mai atinse de felia de pepene din farfurie. În ultima vreme trăia într-o permanentă tensiune care se datora, încerca ea să se amăgească, stresului de la serviciu, neavând nicio legătură cu Nick Holt. El o ură, învinuind-o pe nedrept, dar nu-i mai păsa. N-avea decât să se însoare cu Hazel Skelton! Asta-i va fi învăţătură de minte fiindcă, după câte înţelesese, orice bărbat întreg la minte ar fi preferat să moară decât să aibă o asemenea soartă. În ce o privea, ar fi fost bucuroasă să arunce în ei cu confeti, deşi ar fi preferat pietrele!

În seara aceea, pe Helen o duru capul şi se duse la culcare imediat după Kelly. Caroline cină singură. Era nervoasă şi prost dispusă. Simţea nevoia să iasă la aer, să se plimbe, să-şi limpezească gândurile.

Îşi puse un hanorac tivit cu blăniţă şi-şi trase cizmele de cauciuc, apoi ieşi afară. Era o noapte geroasă de iarnă, vântul şuiera printre crengile desfrunzite ale copacilor care trosneau, făcând un zgomot sinistru. Luna acoperită de norii alungaţi de vânt îşi arunca lumina palidă asupra colinelor din depărtare.

Trebuia să păşească cu grijă ca nu cumva să alunece pe pământul moale şi, pe alocuri, mocirlos.

Oprindu-se, întoarse capul şi se uită spre casă. La o singură fereastră mai era aprinsă lumina.

Nu trebuie să mă-ndepărtez prea mult, se gândi. Pe o beznă ca asta e uşor să te rătăceşti, mai ales când n-ai după ce să te orientezi. În liniştea nopţii se auzi huruitul unui motor şi lumina unor faruri mătură pământul, înainte ca maşina să dispară în spatele casei.

A venit Nick, îşi zise şi, întorcându-se, porni mai departe. Nu va reveni până când nu se va asigura că el s-a dus la culcare. Oricum, casa nu se încuia niciodată, nici măcar noaptea. Oamenii din Skeldale se cunoşteau foarte

bine şi aveau încredere unii în alţii, aşa că nu exista riscul de a fi vizitaţi de hoţi.

Mergând, îşi aminti că odată, Nick o întrebase ce fel de femeie este fiindcă n-o înţelegea deloc. Aceeaşi întrebare i-ar fi putut-o pune şi ea. Ce alt bărbat ar fi acceptat să locuiască sub acelaşi acoperiş cu ea, atâta timp, refuzând să recunoască faptul că Peter se putea să fi minţit în privinţa ei.

Pe parcursul vieţii oamenii îşi creează o imagine a propriei persoane, pe care cred că o reflectă asupra celor din jur. Caroline ştia că ei îi place muzica, să gătească şi să facă lungi plimbări pe câmp. Şi mai ştia că are un puternic instinct de apărare. Dorea să-i ofere lui Kelly siguranţa şi fericirea unui cămin. Ambiţia e pentru cei care au nevoie de ea, iar Carolinei nu-i trebuia aşa ceva. Nevoile ei ţineau de intuiţia feminină. În primul rând, dorea să fie fericită şi deseori se întreba de ce tocmai singurul lucru de care avea într-adevăr nevoie i se refuzase, în mare parte, de când devenise o persoană adultă. Viaţa e nedreaptă şi extrem de complicată, se gândea, mărind pasul nervoasă.

De pildă, de ce nu se putuse îndrăgosti de Frey? Era un bărbat prezentabil, blând, inteligent, soţul ideal pentru femeia care ar fi acceptat să-l împartă cu jumătate de oraş – ţinând cont de programul lui de lucru insuportabil – şi s-ar fi împăcat cu pasiunea lui pentru pictură şi cu faptul că nu putea participa la toate evenimentele mondene.

Frey ar fi oferit unei femei un cămin fericit. N-ar fi suspectat-o, n-ar fi lovit-o şi n-ar fi tratat-o cu dispreţ.

De ce am fost blestemată să mă îndrăgostesc de Nick Holt? se tânguia Caroline.

Ba nu, nu sunt îndrăgostită de el, îşi spuse repede, oprindu-se în loc. E drept că-mi place şi că mă gândesc tot timpul la el, dar nu-l iubesc.

Nu voia să accepte un adevăr pe care doar în gând îl lăsa să se înfiripeze, deşi era o femeie extrem de curajoasă. Acest curaj nebun o ajutase să-şi înfrunte soţul când devenea din cale afară de violent, şi să ia decizia de

a-l părăsi pentru binele copilului. O ajutase să muncească, să-şi rânduiască viaţa şi să supravieţuiască anilor de singurătate în care-şi crescuse fetiţa de una singură. Nu se plânsese niciodată de greutăţile prin care trecea, dar ar fi preferat să nu fi avut parte de ele. Făcuse întotdeauna faţă situaţiei, iar acum se străduia să accepte realitatea în privinţa sentimentelor sale faţă de Nick.

În subconştient ştiuse tot timpul acest lucru. Cât locuise la Londra nu-l uitase nicio clipă pe Nick, iar în noaptea în care-i intrase în casă, deşi speriată, trupul îi fremătase de excitare.

De tine însuţi nu te poţi ascunde multă vreme, îşi spuse. Mai devreme sau mai târziu, adevărul iese la iveală şi nu-l mai poţi evita.

Vântul tăios îi pătrunsese până la oase. Nu mai putea rămâne acolo plângându-şi de milă că se îndrăgostise de cine nu trebuia. O porni cu pas hotărât înapoi, sperând că nu greşise drumul. Nu mai vedea fereastra luminată. Probabil că Nick stinsese lumina înainte să se ducă la culcare. Luna plutea în spatele norilor şi Caroline scruta întunericul foarte concentrată. Pe unde s-o apuce?

Îngheţase; hanoracul nu-i mai ţinea de cald. Tremurând, o luă la fugă.

La un moment dat alunecă şi căzu, scoţând un ţipăt scurt. Luată prin surprindere, nu realiză ce se întâmplase. Lovindu-se de marginea stâncoasă a unei râpe, începu să se rostogolească la vale şi nu se opri decât pe fundul râpei, cu faţa în jos, nemişcată.

Capitolul 9

Primul semn că-şi începea să-şi revină fu acela că auzi chiar lângă ea o voce slabă care spunea repede şi sacadat: „Nu se poate, nu se poate!”

Caroline se încruntă. Cine naiba…? îşi spuse, ameţită.

Parcă se întorcea dintr-o călătorie lungă, făcută într-un somn adânc de câţiva ani. Tresări zgribulindu-se. Nasul îi era turtit de ceva tare şi ţepos care-i zgâria faţa.

Cum am ajuns aici, cu faţa în jos, şi ce-o fi chestia asta pe care stau? se întrebă, întorcându-şi capul şi privind în întuneric.

Înţepenise de frig şi o durea tot corpul. Dar cine vorbise mai înainte?

Amintindu-şi ce se întâmplase, scoase un geamăt printre buzele îngheţate. Căzuse, căzuse de la mare înălţime şi se rănise. Probabil că leşinase şi acum, în timp ce încerca să se mişte, crispându-se şi muşcându-şi buzele de durere, îşi zicea că mai bine nu s-ar fi trezit din leşin.

Trebuia să plece de acolo. Ţinându-şi respiraţia se pregăti să se ridice în picioare, dar încercarea îi provocă o durere atât de ascuţită încât căzu din nou pe burtă, gemând.

Îşi scrântise glezna. Mai avea şi alte răni, dar nu era pregătită să le descopere. Când lacrimile i se zvântară se întinse uşor pe pământ să-şi pipăie loviturile. O dureau coastele, cu fiecare respiraţie simţea că se rupe în bucăţi, pe faţă avea vânătăi şi zgârieturi şi palmele îi sângerau.

Arăt superb şi asta încă nu-i nimic. Mai trebuie să mă caţăr ca să ies din văgăuna asta. Dacă rămân aici până dimineaţă, o să mor de frig.

Nu se putea sprijini pe piciorul care o durea dar, dacă era atentă, va reuşi să se târască.

Înfigându-şi degetele în pământ începu să se târască în sus, spre buza râpei, metru cu metru, sprijinindu-se doar pe un picior, pe celălalt târându-l cu greutate.

Habar n-avea cât timp îi va lua, fiindcă din când în când trebuia să se oprească şi să respire cu grijă ca să se obişnuiască cu durerea.

Ultimii metri îi parcurse cel mai greu. O dată ajunsă sus, se prăbuşi la pământ, tremurând şi plângând. Nu mai avea putere să se mişte. Apoi simţi primii stropi de ploaie în podul palmei întinse. Întoarse capul să se uite în sus şi alte picături îi căzură pe faţă.

Asta-mi mai lipsea acum, îşi spuse. O să mă ud până la piele şi mare minune dacă n-am să fac o pneumonie.

Cu ploaie sau fără ploaie, trebuia neapărat să se întoarcă acasă, dar singura soluţie era să rămână pe loc până când se lumina de ziuă şi cineva se va gândi s-o caute. Până atunci, însă, ar fi îngheţat de frig şi, cu siguranţă, ar fi murit.

Începu să se târască din nou. Ploaia se înteţise îmbibând pământul şi făcându-l atât de alunecos încât, în loc să înainteze se ducea înapoi, bălăcindu-se în noroi.

Dar cel mai rău era că nu ştia sigur dacă merge în direcţia bună, aşa că se ridică în genunchi, scrutând întunericul, în speranţa că va zări casa.

Dar asta nu dură decât câteva clipe fiindcă leşină pentru a doua oară. Când deschise ochii cineva stătea aplecat deasupra ei, luminându-i faţa cu o lanternă. Din nou auzi în gând vocea aceea slabă: „De ce? De ce?”

— Acum eşti în siguranţă, Caroline. Linişteşte-te, nu mai striga aşa, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nick! Lumina puternică o orbea, făcând-o să clipească ameţită.

— Gata, te-am găsit, totul s-a sfârşit, îi şopti el şi Caroline îi putu distinge faţa în spatele lanternei.

— Cred că am să fac pneumonie, zise ea schiţând un zâmbet trist. Ce noroc pe capul meu, nu-i aşa?

— Nu mai vorbi, îi ordonă el.

— Iartă-mă.

— Nu te mai scuza atât!

— M-am scuzat? Iartă-mă. Nu-şi mai amintea că se scuzase. Nick vru să o atingă, dar ea încercă să-i dea mâinile la o parte. Nu!

— Trebuie să ştiu unde te doare.

— Peste tot.

— Ce fel de durere?

— Ascuţită, zise ea, simţind că îi crapă capul de durere. Sper să nu mă îmbolnăvesc, se gândi închizând ochii.

Coşmarul se prelungi încă o oră. Nick străbătu câmpul ducând-o în braţe şi ferind-o de vântul tăios. Dacă

durerea n-ar fi fost atât de puternică, s-ar fi simţit minunat, dar fiecare mişcare, fiecare respiraţie, o secătuiau. Îşi pierdea cunoştinţa ca apoi să-şi revină, gemând.

— Caroline, încearcă să te liniştească.

— Iartă-mă. Ah, n-am vrut să mai spun asta. Şi râdea, înainte să leşine din nou şi iar să se trezească, tot rebegită de frig şi gemând de durere şi tot în braţele puternice ale lui Nick, care o apărau de vântul ce bătea cu putere.

Ajunşi acasă, o duse imediat în camera de zi şi o lăsă jos din braţe, apoi aprinse lumina. Caroline deschise ochii, dar îi închise la loc, nesuportând lumina puternică.

Îl auzi pe Nick formând un număr de telefon şi după aceea vocea lui grăbită. Caroline stătea crispată de durere, neputându-şi stăpâni tremurul.

— Mi-e frig, îngână printre lacrimi.

Nick o acoperise cu pături, dar tot dârdâia de frig.

— Iartă-mă, iartă-mă.

— Oh, fir-ar să fie!

Plângând, Caroline se străduia să nu mai vorbească, fiindcă vedea că Nick se înfuriase, sătul de ea până peste cap. Pe jumătate conştientă, delira mormăind cuvinte incoerente, fără să se poată opri.

Cineva îi ştergea lacrimile. Cineva stătea aplecat asupra ei şi-i ridica de pe faţă şuviţele de păr ude. Acum nu mai tremura, dar corpul o durea îngrozitor.

La un moment dat, când deschise ochii, văzu în jurul său oameni în halate albe.

— Uşor, spunea unul dintre ei, apărând şi dispărând din raza ei vizuală.

— Luaţi pătura de pe ea. Trebuie să-i scoatem hanoracul, zicea un altul.

Caroline ţipă de durere când o ridicară încet, cu o mare grijă.

— De ce nu sunteţi atenţi? se răsti altcineva.

— Nick, gemu ea, dar când deschise ochii cu greu, văzu figura îngrijorată a lui Frey.

— Bună, Frey, zise, într-un moment de luciditate. Când ai venit?

Acesta îi zâmbi.

— Cum te simţi, Caroline?

— Groaznic.

— Asta n-o să te doară, spuse el aplecându-se cu o seringă în mână. Îţi promit că în curând nu vei mai simţi nicio durere.

— Dragul meu Frey, oftă Caroline, închizând ochii. Treptat, durerea începu să cedeze, însă era atât de vlăguită încât până la ambulanţă trebui să fie dusă pe targă. Dar era fericită că durerea dispăruse, în sfârşit.

De această dată, când deschise ochii se afla într-un salon de spital, întinsă într-un pat cu cearşafuri de un alb imaculat.

Se mişcă cu grijă să vadă dacă o mai doare ceva şi constată că durerea nu mai e atât de puternică.

— V-aţi revenit? o întrebă asistenta venind lângă ea, pe buze cu un zâmbet profesional.

— Cred că da, răspunse Caroline în şoaptă, pentru că, deşi afară era lumină, toţi pacienţii din salon păreau să doarmă. Ce… Nu apucă să continue, fiindcă asistenta, fără să-i dea atenţie, îi băgă în gură un termometru. Acum o urmărea tăcută cum îi ia pulsul, stând cu ochii pe ceasul prins de halat.

— Ce s-a-ntâmplat cu mine? făcu o nouă tentativă când putu să vorbească.

— Nu vă mai amintiţi?

— Ştiu doar că am căzut într-o râpă. Ce şi-o închipui asistenta? Că îşi pierduse memoria? Cât de rău m-am lovit?

— Nu foarte rău. V-aţi scrântit glezna, aveţi câteva coaste fracturate şi multe vânătăi, dar nu există vreun pericol.

— Am dormit toată noaptea?

— Vă aflaţi aici de două zile. Nu mai ţineţi minte? Eu v-am luat ieri în primire şi când am ieşit din tură păreaţi că mă recunoaşteţi.

— Da? Nu-mi amintesc nimic.

— Vi s-au dat sedative.

— Aha, zise Caroline, închizând ochii. Infirmiera tocmai se îndepărtă când o auzi spunând: Aş putea bea o cană cu ceai?

— Sigur, cum să nu. Doriţi cu zahăr?

— Da, mulţumesc.

Rămase întinsă, ascultând respiraţiile, sforăiturile şi mişcările celorlalţi pacienţi. Undeva se auzea ticăind un ceas. Întoarse capul şi-l văzu pe peretele de deasupra uşii. Ora şase! Şase?

După-amiază când veni Frey, îl luă la rost, în glumă:

— Ce program aveţi voi aici? M-au trezit la ora şase!

— Îngrozitor, nu-i aşa?

— Ăsta-i program făcut în interesul cadrelor medicale, nu al pacienţilor.

— E vorba de rutină. Înainte de a ieşi din tură, personalul de noapte mai are destule probleme de rezolvat, ceea ce însemnă că şi pacienţii trebuie să respecte anumite reguli. Caroline îi luă mâna şi-l privi stânjenită.

— Îţi mulţumesc că ai venit în toiul nopţii să vezi ce e cu mine şi-mi pare rău că v-am creat tuturor neplăceri.

— Ce căutai noaptea pe câmp?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu, dar probabil că îmi pierdusem minţile.

— Tu ai spus-o, nu eu, bombăni el. Numai un nebun putea face ce-ai făcut tu.

— Încă o dată îmi cer scuze, Frey. Spune-mi, te rog, crezi că îi vor da voie lui Kelly să mă viziteze?

— Dacă eşti cuminte şi te vei simţi mai bine, îi promise el.

— Dar mă simt mai bine.

— Nici nu discutăm deocamdată. Întâi te faci bine, după aceea mai vedem.

În seara aceea veni şi Helen care se aşeză pe marginea patului, privind-o îngrijorată.

— Cum te simţi, scumpo? Eşti îngrijită bine?

— Excelent. Tu ce faci? Îmi pare rău că te-am speriat atât de tare.

Helen scoase un oftat.

— A fost un şoc. M-au trezit vocile şi zgomotele din casă şi când am coborât am văzut cum te duceau, pe targă, la ambulanţă. Arătai pe jumătate moartă.

— Să mă fi văzut mai devreme, glumi Caroline. Dar Helen nu se amuză deloc.

— Ah, Caroline! Ochii i se umplură de lacrimi şi întoarse capul ştergându-şi-le cu dosul palmei.

— Helen… iartă-mă… nu mai plânge. Acum mă simt bine.

Nu te mint. Curând am să ies de-aici.

— Nici să nu te gândeşti, o certă aceasta. Habar n-ai în cel hal arăţi.

— Arăt chiar atât de rău? se sperie Caroline. Ea ceruse să i se dea o oglindă, dar asistenta nu avea una la îndemână – cel puţin aşa-i spusese. Fusese spălată, pieptănată şi i se dăduse voie să poarte jacheta roz de pijama pe care i-o adusese Helen. Dar avea faţa plină de vânătăi şi zgârieturi şi pe sub cămaşa de spital era înfăşurată în bandaje ca o mumie egipteană. Deşi i se dăduseră calmante, atunci când respira o dureau coastele, iar glezna o chinuia tot timpul.

Primul lucru pe care-l făcuse când o văzuse pe Helen fu s-o întrebe ce face Kelly şi, deşi aceasta o convinsese să nu-şi facă griji în privinţa fetiţei, tot mai zise o dată:

— Sigur e bine? Când e agitată să ştii că merge în somn.

— Nu-ţi face probleme. Dacă nu eu, Nick sau doamna Bentall tot ar fi auzit-o.

Fiindcă venise vorba, Caroline o întrebă, ferindu-şi privirea:

— Ce mai face Nick?

— E foarte ocupat, îi răspunse Helen şi schimbă repede subiectul.

Oare de ce când pronunţase numele lui Nick, Helen se schimbase la faţă? se întrebă Caroline, nedumerită. Era atât de supărat pe ea? E drept că în noaptea în care o găsise pe câmp avusese câteva izbucniri nervoase, dar chiar nu-i trecuse încă supărarea?

Se auzi clopoţelul şi Helen se ridică greoi de pe marginea patului.

— Vin şi mâine, îi promise.

— Te oboseşti prea mult. Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd, dar n-aş vrea să faci drumul ăsta în fiecare zi.

— Mă aduce Nick… începu Helen, dar imediat se opri şi, din nou, schimbă subiectul. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc.

Helen o sărută pe obrazul zgâriat şi se îndepărtă. Caroline o urmări cu privirea. Deci, Nick o aducea până acolo, dar pe ea nu intra s-o vadă. Gândul îi provocă atâta durere încât ochii i se umplură de lacrimi.

— Vă doare rău, doamnă Storr? Să vă aduc ceva? o întrebă asistenta care tocmai apăruse.

— Nu, mulţumesc. Pentru astfel de dureri nu există remediu, se gândi Caroline.

Peste două zile, lui Kelly i se dădu voie să-i facă o scurtă vizită, dar supravegheată de la distanţă de asistenta care, probabil, i-ar fi atras atenţia să nu deranjeze liniştea spitalului, îşi spuse Caroline.

— Când vii acasă, mami? Ai o zgârietură pe nas! Pot să-ţi văd ghipsul? Mănânci în pat? Kelly nu mai contenea cu întrebările şi nu tăcu o clipă în timp ce arunca priviri curioase în jur.

Când apuca şi ea să vorbească, îi răspundea, dar Caroline, în primul rând o studia cu atenţie, încercând să citească pe chipul fetiţei dacă dădea semne de nelinişte. Kelly era un copil sensibil şi, de foarte mică, trecuse prin multe şocuri. Nu mai avea nevoie de aşa ceva.

— Mătuşa Hazel m-a dus la desene animate şi mi-a cumpărat îngheţată de zmeură şi două Cola. În sală era întuneric dar nu mi-a fost frică deloc.

— Mătuşa Hazel?

— Mi-a zis că pot să-i spun mătuşă.

— Ah, da? Şi când s-a-ntâmplat asta? o întrebă Caroline, cu o notă de ironie în voce.

— Ieri, după şcoală, dar mai întâi mi-am băut ceaiul fiindcă unchiul Nick a venit acasă după cinci şi apoi am plecat la film.

— Cine a plecat?

— Unchiul Nick, eu şi mătuşa Hazel. Ne-am dus cu maşina lui şi când ne-am întors, unchiul Nick a plecat iar cu mătuşa Hazel. Mi-a zis să nu-l aştept, dar noaptea m-am trezit şi el a venit la mine şi nu era în pijama.

Caroline pufni.

— Poate că tocmai ajunsese acasă. Dar, ia spune, cum te-ai trezit? Ai visat urât?

— Nu. Unchiul Nick zicea că e de la Cola.

— Aha, spuse Caroline, schiţând un zâmbet.

— Dracu' s-o ia de Cola, aşa a zis, îi explică fetiţa.

— N-ai voie să drăcuieşti!

— Unchiul Nick a spus aşa. Mereu înjură.

— E bărbat.

— Să ştii că mătuşa Hazel e o proastă, mormăi Kelly, privind-o cu coada ochiului.

— De ce? Ar fi trebuit să-i atragă atenţia că nu e frumos să vorbească aşa despre cei mari, dar murea de curiozitate să afle la ce se referea Kelly.

— În timpul filmului, când vrăjitoarea a ieşit din pădure, s-a prefăcut că îi e frică, doar ca s-o ia de mână unchiul Nick. Eu nu m-am speriat deloc. De-aia e proastă!

Doamna Bentall o adusese pe Kelly cu maşinuţa ei, dar rămăsese afară ca să le lase singure. În clipa aceea intră să-i spună fetiţei că e timpul să plece. Bosumflată, Kelly se cocoţă în pat şi nu mai vru să coboare, spunând că mai stă, dar Caroline o îmbună sărutând-o şi promiţându-i că va mai veni s-o vadă, apoi îi dădu un măr, dintre cele aduse de Helen, şi Kelly se lăsă convinsă să plece. Acelaşi lucru şi-l dorea şi ea. Se săturase de atmosfera de spital şi

era îngrijorată că fetiţa se trezea noaptea. Poate că data viitoare, Nick n-o va auzi.

Şi de ce o ducea pe Kelly să vadă filme de groază, cu vrăjitoare? Ca să nu mai pună la socoteală compania lui Hazel Skelton, o altă vrăjitoare! Cum îndrăznise să-i ceară lui Kelly să-i spună „mătuşă Hazel”?

— Când pot pleca acasă? îl întrebă pe medic când acesta sosi la vizită, însoţit de o asistentă.

— Când îţi voi spune eu, replică acesta.

— Şi când se va-ntâmpla asta?

— Când voi crede eu de cuviinţă, mai spuse el şi se îndepărtă, nu înainte să-i arunce o privire care parcă spunea: „Eşti mulţumită? Ai primit ce ţi-ai dorit”.

Nici Frey nu-i dăduse mai multe amănunte.

— De ce atâta grabă? Nu-ţi place aici? Au un pat confortabil, mâncarea e bună…

— Mâncarea e bună? Glumeşti!

— Ai ceva de comentat în privinţa mâncării?

— Ah, nu… nimic, numai că asta nu mă ajută să mă vindec.

— Gândeşte-te că eşti în vacanţă. Nu poţi?

— Am de ales? zise ea pe un ton ironic.

Când, în sfârşit, i se dădu drumul acasă, fu transportată cu ambulanţa şi i se recomandă repaus la pat. Nu e o idee rea, recunoscu în sinea ei, mai ales că încă o dureau coastele, glezna o avea în ghips, iar pentru a se deplasa avea nevoie de baston.

În după-amiaza aceea Kelly se aşează pe marginea patului şi începu să-i povestească ce făcuse la şcoală. Helen stătea pe un scaun lângă ele şi o asculta zâmbind. La început, fetiţei nu-i plăcuse noua şcoală dar, pe măsură ce-şi făcea prieteni şi se acomoda, începuse s-o uite pe Sharon, pe domnişoara Oldham şi şcoala din Londra, descoperind că orele de ştiinţe naturale sunt mai amuzante atunci când le petreci pe câmp pândind să apară iepurii şi păsările sălbatice.

— Arăţi obosită şi Kelly trebuie să-şi bea ceaiul,

spuse Helen la un moment dat, ridicându-se.

Fetiţa protestă când fu luată de acolo şi, rămasă singură, Caroline se întinse pe spate şi închise ochii. Helen avusese dreptate; era obosită. Multă energie îţi mai trebuia ca să te descurci cu un copil zvăpăiat, de şapte ani.

Tocmai aţipise când auzi uşa deschizându-se. Somnoroasă, îşi ridică pleoapele şi, uitându-se în jur, dădu cu ochii de Nick care stătea în prag, cu părul ud de ploaie, privind-o ameninţător. Caroline îşi simţi inima tresărind în piept şi oftă adânc.

— Eşti trează? Vocea lui aspră era aceeaşi cu care i se adresa de obicei.

Dădu din cap, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Eu te-am trezit din somn, continuă el apropiindu-se de pat şi când se aplecă deasupra ei, Caroline îşi ţinu respiraţia. Nick mirosea a ploaie şi a aer proaspăt, iar când îşi strecură palma sub spatele ei ca s-o ajute să se ridice, atingerea lui o făcu să tremure, neputându-se stăpâni.

Nick sesiză gestul ei de respingere şi tot corpul i se crispă, dar nu-i dădu drumul şi, întorcând capul, o privi drept în ochi. În clipa aceea, Caroline simţi că ameţeşte. Câteva secunde se priviră în tăcere, dar nervii ei erau încordaţi la maximum.

— De ce nu mi-ai povestit? o întrebă el pe un ton calm şi grav, dar Caroline era prea ocupată să lupte cu propriile-i senzaţii, încât nu înţelese la ce se referea.

— Ce anume, să-ţi povestesc?

— Despre Peter. De această dată se vedea că face eforturi să nu izbucnească. Caroline trase adânc aer în piept, dar Nick nu-i aşteptă răspunsul. De ce nu mi-ai spus că era alcoolic?

Caroline se făcu albă ca varul la faţă.

— Cum ai aflat? Ţi-a zis Helen?

— Mi-a povestit nişte lucruri de mi s-a făcut părul măciucă. De ce nu mi-ai putut spune? insistă, strângând-o atât de tare încât Caroline gemu:

— Au, mă doare!

— Scuză-mă! murmură el şi-i dădu drumul, uşor, pe perna ridicată la spate, apoi se aşează pe marginea patului, plecându-şi capul. De ce m-ai lăsat să cred că eşti…

Caroline roşi.

— Cum de ţi-a spus Helen? se grăbi să-l întrebe.

— Am obligat-o, recunoscu el.

— Nu trebuia să faci asta, zise ea încruntându-se. Biata Helen! Cum o fi convins-o să-i spună toată povestea aceea tragică?

— Trebuia să ştiu! izbucni el. În noaptea în care te-am găsit pe câmp, delirai. La început n-am dat atenţie vorbelor tale incoerente, dar când am început să le înţeleg am crezut că-mi pierd minţile. Îmi venea să distrug totul în jur.

— Bănuiesc că a fost un şoc pentru tine.

— Un şoc?! zise el, strângând din buze. Niciuna din voi n-a putut să-mi spună adevărul? Pe Helen aş putea-o înţelege că dorea să păstreze tăcerea asupra acestui lucru, totuşi mă întreb de ce n-a avut încredere în mine. Ce-şi închipuia? Că o să duc vorba şi o să afle tot oraşul? O cunosc de o viaţă şi chiar nu pricep de ce nu mi-a spus.

— Îi era ruşine.

— Avea şi de ce, mormăi el. Am crezut că-l cunosc bine pe Peter, dar abia acum realizez că m-am lăsat tras pe sfoară.

— N-aveai cum să-ţi dai seama.

— Îmi pare rău, Caroline. Dar tu, de ce nu mi-ai spus? zise el luându-i mâna într-a lui. Cum de m-ai putut lăsa să mă comport ca un ticălos, să te blamez, când, cu un singur cuvânt…

— Tot nu m-ai fi crezut.

— Eu… da… ai dreptate, nu te-aş fi crezut.

Urmară câteva momente de tăcere. Nick îi lăsă mâna şi îşi trecu prin păr degetele care-i tremurau.

— Helen zicea că Forrester cunoştea adevărul. Caroline încuviinţă dând din cap. Nick o privi pe sub gene, uşor încruntat.

— În loc să vii la mine după ajutor, te-ai dus la el.

— Frey a descoperit totul din întâmplare. Eu nu i-am spus nimic, zise ea cu o voce slabă. Oare ce-i mai spusese Helen?

Se părea că totul, fiindcă Nick înjură printre dinţi şi făcu un gest de parcă ar fi vrut să se repeadă la cineva.

— Asta după ce te-a bătut rău, nu?

Caroline nu-i răspunse şi Nick îşi încleştă pumnii. Măcar să fi bănuit ceva!

— Era bolnav.

— Bolnav?

— Întreabă-l pe Frey şi o să-ţi explice. Caroline oftă, obosită. Nick tremura de furie, dar ea era sătulă de scene violente. În clipa aceea îşi dorea ca el să plece şi să rămână singură ca să-şi alunge din minte toate amintirile urâte.

— L-am întrebat deja, dar tot nu pricep. Un bărbat care-şi bate soţia şi copilul în halul ăsta…

— Nu-şi dădea seama ce face! Devenea violent doar când se îmbăta.

— Şi continua să bea! strigă el furios. Forrester mi-a zis că nu voia să renunţe la băutură.

Caroline oftă.

— Nu recunoştea că e alcoolic.

— Dacă Forrester ar fi avut mai multă minte, ar fi anunţat poliţia ce se-ntâmplă.

— Helen ar fi murit de ruşine.

— Dar tu şi Kelly? Cum a putut Forrester să lase să vi se întâmple aşa ceva? Mi-a spus că eraţi terorizate.

— De-asta l-am părăsit. Trebuia s-o fac până nu era prea târziu. Eram îngrozită la gândul că lucrurile se puteau înrăutăţi şi că ar fi rănit-o şi mai grav. Când o bătea, de fiecare dată mai rău, parcă o făcea cu ură.

Nick mormăi ceva inteligibil şi cu o expresie încrâncenată se ridică şi se duse la fereastră, unde rămase câteva momente fără să spună nimic, privind afară, în gol.

— Îţi imaginezi ce-am simţit când am aflat? Cum m-ai

lăsat să cred atâta vreme…

— Nu mai contează.

— Cum nu mai contează?! se răsti el.

— Mi-am dat seama de ce mă dispreţuieşti, dar nu-ţi puteam spune nimic fiindcă îi promisesem lui Helen. N-am povestit nimănui. Îi era teamă să nu afle prietenele ei şi lumea să înceapă să vorbească.

— Dar, după moartea lui, ce mai conta?

— Ce era să fac când m-am întors şi am găsit-o pe Helen atât de slăbită? Nu-i puteam pretinde să-ţi povestească… şi, oricum, nici pe ea n-ai fi crezut-o. Ai fi zis că am dus-o de nas.

— Îmi închipui cât m-ai urât, spuse Nick, posomorât.

— Te-am înţeles.

— M-ai înţeles? Chiar m-ai înţeles, Caroline?

— Peter fiind vărul tău, era normal să-l crezi pe el. Nick se uita la ea, studiindu-i atent chipul palid.

— Şi ce-am crezut eu despre tine nu contează deloc? Caroline nu-i răspunse, dar nici el nu se aştepta la acest lucru.

— Caroline… începu el, dar imediat se auzi o bătaie în uşă. Doamna Bentall intră, zâmbind.

— A venit domnul doctor Forrester. Frey apăru în spatele ei.

Văzându-l, Caroline răsuflă uşurată.

— Bună, Caroline, zise el cu o voce caldă şi ea îi întinse mâna.

— Intră, Frey.

Nick se întoarse şi ieşi din cameră, fără să scoată o vorbă.

Capitolul 10

Câteva zile Caroline nu-l mai văzu pe Nick şi pentru ea fu o uşurare. Nu avea rezistenţa fizică şi psihică să-i suporte pornirile agresive şi, deşi el cunoştea acum adevărul, nu părea mai conciliant; dimpotrivă, Caroline chiar avea sentimentul că încă o mai învinuia de ceva. Poate pentru faptul că nu-i spusese adevărul, deşi

recunoscuse că n-ar fi crezut absolut nimic. Dacă n-ar fi fost încredinţat că ea delirează, cu certitudine şi-ar fi imaginat că încearcă să-l inducă în eroare. Dar starea ei critică îl convinsese.

După o săptămână i se dădu voie să coboare scările. Vânătăile şi zgârieturile aproape se vindecaseră şi când se dădea cu pudră nu se mai vedea nimic. Îmbrăcată într-un caftan lung, care-i ascundea bandajele, stătea lângă foc, discutând cu Helen despre Crăciunul care avea să fie peste câteva zile.

Camera de zi era împodobită cu beteală colorată şi mănunchiuri de vâsc şi ilice legate cu panglici roşii agăţate pe pereţi. Pomul de Crăciun, aşezat într-un colţ al camerei, strălucea feeric şi în aer plutea mirosul răşinii de brad. Sub el erau aranjate cadourile frumos ambalate. Helen îi spusese că fetiţa nu se va lăsa convinsă uşor să le lase singure.

— Citeşte etichetele de pe ambalaj, încercând să ghiceşti ce-ar putea fi înăuntru.

— Eu mi-am terminat de împachetat darurile, zise Caroline.

Îşi petrecuse timpul în mod plăcut şi orele se scurseseră mai repede în dormitor unde de obicei lâncezea plictisindu-se.

Se auzi telefonul şi doamna Bentall intră s-o cheme pe Helen. Rămasă singură, Caroline îşi aţinti ochii asupra flăcărilor jucăuşe din şemineu. Helen se întoarse veselă.

— Te superi dacă ies în seara asta? Janet mă invită la petrecerea de Crăciun.

— Du-te şi distrează-te. Eu, oricum, mă culc devreme.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles, spuse Caroline, apoi amândouă întoarseră capul auzind vocea lui Kelly, care venise îmbujorată de la şcoală prin aerul tăios al iernii şi care acum dădea buzna în cameră.

— Am primit o mulţime de felicitări şi a venit şi Moş Crăciun care mi-a dat un balon şi un ceas de jucărie.

Fusese ultima zi de şcoală înaintea vacanţei de sărbători şi în după-amiaza aceea avusese loc serbarea, pe care fetiţa o aşteptase cu multă nerăbdare.

Una dintre mame o adusese acasă şi auziră maşina îndepărtându-se pe alee. Kelly se repezi la fereastră, făcând semne cu mâna fetiţei aşezate pe bancheta din spate.

— Emily e prietena mea preferată, azi. Kelly avea în fiecare zi câte o prietenă preferată. Încă nu se alăturase unuia din grupurile existente în clasă.

— Ţi-ai scos cizmele? o luă la rost doamna Bentall şi fetiţa o zbughi din cameră închizând uşa după ea.

Helen se uită la ceas.

— Mă duc repede să fac un duş înainte să mă îmbrac. N-am mai fost la o petrecere de ani de zile. Abia aştept!

Rămasă din nou singură, Caroline închise ochii. O îngrijora faptul că de la accident se simţea foarte slăbită. Frey o asigurase că rănile de la cap erau aproape vindecate, totuşi, simţea o permanentă stare de oboseală.

— Stresul s-a acumulat în timp, iar accidentul i-a pus capac! Trupul şi mintea ta au nevoie de odihnă, dar tu nu te îngrijeşti şi suporţi consecinţele. Câteva săptămâni ai nevoie de repaus total. Nici măcar să nu te gândeşti la altceva.

Uşor de zis, dar cum să nu se mai gândească la nimic? Ar fi fost grozav dacă ar fi ştiut şmecheria.

Doamna Bentall intră în cameră şi Caroline tresări, deschizând ochii.

— Doamnă Storr, ce-aţi dori să mâncaţi la cină? Domnul Holt iese în oraş în seara asta, aşa că luaţi masa singură. Să vă aduc ceva pe o tavă?

— Mulţumesc mult, zise Caroline, simţindu-se dintr-odată foarte obosită.

— Ce v-ar plăcea să mâncaţi?

— Mi-e indiferent, nu contează ce. Oricum n-avea chef de mâncare, iar subiectul ăsta nu-i stârnea deloc interesul. În plus, simţea că-i vine să plângă, aşa, fără

vreun motiv anume.

Doamna Bentall se duse să înteţească focul în şemineu, scormonind lemnele cu vătraiul.

— S-a lăsat frigul în seara asta, remarcă ea. Sus, pe dealuri, a căzut ninsoarea şi să nu ne mire dacă de Crăciun vom avea zăpadă. Domnul Holt a spus că dacă se aşterne, o va duce pe Kelly să se dea cu sania pe derdeluş.

— Ar fi în culmea fericirii, zise Caroline. Apoi, ca din întâmplare: în seara asta a rămas să lucreze până mai târziu?

Doamna Bentall se îndreptă greoi de spate ţinându-se de şale şi strâmbându-se de durere.

— Când se lasă frigul încep şi crizele de lumbago, gemu ea, îndreptându-se spre uşă. Nu, în seara asta, nu. Domnul Holt ia cina cu Hazel Skelton, domnişoara aceea impertinentă… nu ştiu ce-o fi văzut la ea. Şi ieşi, închizând uşa după ea.

Caroline simţi o lacrimă prelingându-i-se pe obraz şi şi-o şterse furioasă cu dosul palmei.

Puţin mai târziu, auzind vocea lui Helen se grăbi să ia o mină veselă. Dacă ar fi văzut-o tristă precis ar fi renunţat la petrecere, aşa că trebuia s-o convingă că totul era în regulă.

— Sigur! Eşti cam palidă, remarcă Helen, neliniştită.

— Chiar acum mă duc să mă bag în pat, o asigură Caroline. Doamna Bentall o să-mi aducă ceva de mâncare şi după aceea mă culc imediat.

Helen începu să râdă.

— Pe o vreme ca asta cel mai plăcut e să stai în pat. Şi după ce o sărută ieşi să se întâlnească cu prietena care o aştepta cu maşina în faţa casei. Imediat apăru Kelly, care se aşeză pe covor şi sporovăi până se făcu ora ei de culcare.

— Mergem împreună la culcare, chicoti ea, amuzată. Ce caraghios!

— Da, foarte caraghios, recunoscu Caroline zâmbind trist. Doamna Bentall o ajută să urce scările şi se întoarse

să-i aducă cina pe tavă. Caroline se forţă să mănânce măcar puţin. Deşi totul era delicios, nu-i stârni apetitul.

La nouă şi jumătate stinse lumina, dar nu reuşi să adoarmă. Stând pe întuneric, asculta vântul şuierând la fereastră şi tic-tac-ul pendulei din hol. În cele din urmă, aprinse veioza de la capul patului şi luă cartea poliţistă pe care o începuse, dar fiind ea însăşi tensionată, acţiunea palpitantă a romanului nu avu niciun efect asupra ei. Până să înţeleagă o frază trebuia să o citească de câteva ori.

La un moment dat, auzi paşi pe scări şi intră în panică. Întinse mâna să stingă veioza, dar din greşeală, atinse ceasul şi-l răsturnă.

Uşa se deschise brusc şi Nick intră în cameră, cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, aruncând o privire în jur.

— Scuză-mă, am scăpat ceasul pe jos, zise ea încordată. Şi, în timp ce el se apleca să ridice ceasul, începu să-l studieze printre gene. Purta smoching, dar îşi desfăcuse cravata şi se descheiase la gulerul cămăşii.

— Cum te simţi? se interesă el, după ce puse ceasul pe noptieră.

— Bine, foarte bine, îi răspunse Caroline, arborând un zâmbet fals.

— Te mai doare glezna?

Caroline dădu din cap, confirmând.

— Când spunea Forrester că poţi da jos ghipsul?

— Mai durează puţin.

— A trecut azi pe-aici? întrebă Nick, băgându-şi mâinile în buzunare şi privind-o cu un aer preocupat.

— Nu. În clipa aceea ar fi vrut ca el să iasă din cameră, fiindcă prezenţa lui o tulbura.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? mormăi el, fulgerând-o cu privirea.

— De pus poţi s-o pui dar, s-ar putea să nu capeţi vreun răspuns, replică ea pe un ton maliţios.

— O să te măriţi cu el?

Caroline roşi brusc şi simţi cum i se pune un nod în stomac. Nick îşi aţintise privirea asupra ei, cu pupilele dilatate. Şi, fiindcă ea tăcea, o mai întrebă o dată, răspicat:

— Te măriţi cu el?

— Întrucât nu m-a cerut de soţie, n-am ce răspuns să-ţi dau, reuşi ea să zică, sperând că rostise cuvintele pe un ton vesel, amuzant.

Nick trase adânc aer în piept.

— Perfect. Acum, dă-mi voie să reformulez întrebarea. Eşti îndrăgostită de Forrester?

Roşind şi mai tare, Caroline zise iritată:

— Câte întrebări personale mai ai de gând să-mi pui?

— Răspunde-mi la asta şi nu te mai întreb nimic.

— Şi de ce-aş face-o?

— Trebuie să ştiu, mormăi el.

— Nu e treaba ta!

Nick strânse din dinţi şi nările începură să-i fremete de furie.

— Nu mă mai chinui, Caroline!

Nevenindu-i să creadă, Caroline îşi ţinu respiraţia. Auzise bine?

Nick se îndepărtă de pat şi începu să se plimbe nervos prin cameră, parcă neştiind ce să facă. Cu spatele la ea, spuse:

— În noaptea în care te-am găsit pe câmp şi a venit şi el, i-ai spus „dragă Frey”, i-ai zâmbit şi faţa ta a căpătat o altă expresie. La mine nu te-ai uitat niciodată aşa. Ultimele cuvinte le rosti cu voce scăzută, încărcată de emoţie.

— Nu? întrebă ea, privindu-i pumnii încleştaţi.

— Dacă n-ar fi vorba despre sănătatea ta, aş prefera să-l ştiu la capătul pământului, bombăni el.

— Bietul Frey, murmură Caroline şi Nick o fulgeră cu privirea, încleştându-şi maxilarele.

— Eşti îndrăgostită de el?

Caroline nu mai putea scoate o vorbă, simţindu-şi gâtul uscat şi tremurând de o fericire nesperată. Nick o privea adânc în ochi.

— Răspunde-mi, spune-mi, îl iubeşti pe Forrester? Caroline încremenise şi inima îi bătea atât de tare în piept încât se întrebă dacă el o aude.

— De ce ţi-aş spune? Ce te priveşte?

— Ştii prea bine, Caroline, de ce mă priveşte, replică el cu amărăciune. Ţi-am arătat foarte clar, adăugă, roşind uşor.

— Mi-ai arătat? şopti ea nesigură, uitându-se la el cu speranţă, teamă şi prudenţă.

Nick se îndreptă spre pat şi se aşeză pe marginea lui, plimbându-şi privirea de la ochii larg deschişi, la gura ei, apoi îi mângâie părul, ridicându-i-l de pe chipul palid, coborându-şi degetele reci să-i atingă obrazul catifelat şi pielea gâtului. Caroline nu-şi putea stăpâni tremurul.

— Mă vei putea ierta vreodată?

Caroline îşi lăsă ochii în jos şi nu-i răspunse, simţindu-şi gura uscată.

— Nu mă urî, Caroline, şopti el, strângându-i buzele cu degetele. Ştiu că o merit, dar nu face asta. M-am purtat ca un nemernic dar, înţelege, şi eu am trăit un calvar. Îţi poţi închipui ce era în sufletul meu, când te doream atât de mult încât aş fi mers pe tăciuni aprinşi ca să fi a mea, deşi te dispreţuiam şi, în acelaşi timp, mă detestam pentru ceea ce simţeam pentru tine?

Caroline tremura atât de tare încât nu ştia cum l-ar mai fi putut privi în ochi, dacă el ar fi observat.

— După ce te-ai întors aici, cu cât te vedeam mai des, cu atât eram mai nesigur pe sentimentele mele. Pur şi simplu nu te puteam înţelege. Vedeam totul ca într-o oglindă care deformează imaginea şi nimic nu avea sens. Atât de mult mă gândeam la tine, încât simţeam că-mi iau foc creierii. Mă torturai. Te doream şi, în acelaşi timp, te uram. E o minune că mai suntem amândoi în viaţă.

— Mai curând pe mine m-ai fi omorât, glumi Caroline, ameţită de bucurie. În mintea ta mă şi vedeai moartă, nu-i aşa? zise ea îmbujorată. În ochii ei sclipeau luminiţe jucăuşe, iar pe buze îi flutura un zâmbet vesel.

— În mintea mea erai ceea ce-mi doream cel mai mult, zise el cu vocea gâtuită de emoţie. Îi cuprinse bărbia în palmă şi se aplecă asupra ei, respirând din ce în ce mai repede. Caroline…

Ea ridică mâna să-l oprească, să-l respingă.

— Nu! ţipă ea şi Nick se încruntă.

— De ce nu? Tu nu mă doreşti?

— Nu ştiu exact care-ţi sunt intenţiile, zise ea pe un ton înţepat.

— Intenţiile mele sunt cât se poate de onorabile.

— În cazul ăsta, noapte bună, replică ea făcând o strâmbătură.

Nick o privi stupefiat.

— Poftim?

— Dacă-mi propui să mă mărit cu tine, îmi trebuie timp de gândire, rosti ea, cu voce mieroasă. La urma urmei, ca soţ, ai o grămadă de defecte. Eşti impulsiv şi niciodată nu crezi o vorbă din ce-ţi spun până nu obţii dovezi care nu pot fi puse la îndoială.

— Şi dacă intenţiile mele n-ar mai fi onorabile? o întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Ar fi cu totul altceva, îl tachină Caroline.

— În cazul ăsta, pot să-ţi dau un alt răspuns?

— Nu, nu mai vreau să aud nimic. Angajamentul e deja luat.

Nick începu să râdă şi se aplecă mai mult deasupra ei.

— Şi, în schimb, nu primesc nici măcar o sărutare?

— Doar una, acceptă ea, întinzându-i obrazul.

El se aplecă, de parcă ar fi vrut să i-l sărute dar, cu o mişcare imprevizibilă, îi întoarse capul şi-şi lipi buzele de ale ei, înainte ca ea să-şi dea seama ce intenţionează. Sărutările lui, din ce în ce mai fierbinţi, o făceau să geamă de plăcere.

Când el întrerupse sărutul, Caroline avea ochii întredeschişi, iar inimile lor băteau la unison.

— Te iubesc, îi şopti el. Te iubesc cu disperare. Ea îşi

lăsă capul pe umărul lui.

— Oh, Nick, iubitule. Eu te iubesc de atâţia ani. Uneori simţeam că nu mai rezist. Dragostea e ca un carusel în care eu m-am învârtit atât de mult încât acum mă simt ameţită.

— Şi eu la fel, zise el sărutând-o pe gât, atingându-i pielea atât de uşor încât Caroline simţi un fior pe şira spinării. Atât de mult doream să fac asta, încât mereu aveam în minte această scenă. Ai pielea atât de fină şi miroşi atât de frumos, încât mă scoţi din minţi. Îşi înălţă capul şi o privi cu ochi încărcaţi de pasiune. Mărită-te cu mine cât mai repede… nu mai pot aştepta. Aşteptarea a fost prea lungă.

Caroline începu să râdă, dar buzele îi tremurau.

— Nu mă pot mărita având piciorul în ghips. Trebuie să aşteptăm până îmi spune Frey că am voie să-l scot.

Lui Nick îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Spune-mi Caroline, a existat ceva între tine şi Forrester?

— Nu. Poţi să mă crezi? El o privi cu ochi de jar.

— Da, iubito. Niciodată n-am să mă mai îndoiesc de vorbele tale şi n-am să-mi iert, în veci felul în care m-am purtat cu tine. După tot ce ţi s-a-ntâmplat cu Peter, e de mirare cum de-ai mai suportat bărbaţi în jurul tău.

— Ba nu, cât am stat la Londra n-am suportat să-i văd în faţa ochilor, dar pe tine nu mi te-am putut scoate din minte.

— Când mă gândesc că stăteam să ascult minciunile pe care mi le turna Peter despre tine…

— Să nu mai vorbim despre el, îl rugă Caroline, tulburată.

— Încă te mai sperie? o întrebă Nick, privind-o îngrijorat.

— Doar când mă gândesc la el, mărturisi ea şi Nick mormăi ceva, furios.

— Oh, Caroline, când mi-aduc aminte la câte chinuri te-am supus şi eu, după tot ce-ai suferit… mă urăsc.

— Nu-ţi dau voie, zise ea veselă. Acum îmi aparţii şi nu voi da voie nimănui să te urască, inclusiv ţie.

El râse şi o sărută, dându-i pe spate părul blond, de culoarea mierii. Ameţită, Caroline se lăsă cu spatele pe pernă şi Nick se aplecă asupra ei, savurându-i gura cu sărutări fierbinţi şi dezmierdându-i cu mângâieri uşoare umerii goi, pielea gâtului şi adâncitura dintre sâni. Deodată auziră paşii lui Helen pe scări şi Nick se ridică repede, cu faţa roşie ca focul şi respirând greu.

Caroline începu să râdă. Se auzi o bătaie în uşă şi vocea lui Helen:

— Eşti trează, scumpo? strigă ea şi-şi băgă capul pe uşă, dar imediat se schimbă la faţă când îl văzu pe Nick, cu părul în dezordine, roşu la faţă şi cu o expresie de vinovat. Oh! exclamă, ţuguindu-şi buzele şi nevenindu-i să creadă.

Nick se legăna de pe un picior pe altul, înfundându-şi mâinile în buzunare, evitându-i privirea.

Carolinei îi venea să râdă în hohote, dar se abţinu. Se uită la soacra sa, zâmbindu-i cu afecţiune. Pentru ea lucrurile erau deja aranjate: Caroline urma să se mărite cu Frey şi toţi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Biata Helen! Arăta de parcă fusese lovită de tren.

— Helen, trebuie să-ţi spun ceva…

Sfârşit